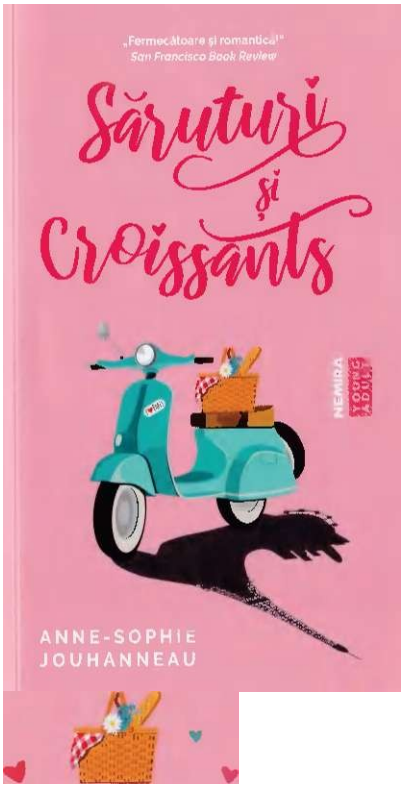

„Fermecătoare și romantică!"
San Francisco Book Review
Sărutări și Croissants
NEMIRA
ANNE-SOPHIE JOUHANNEAU

Dulce ca un **mocoron Laduree, proaspătă ca un** *croissant* **abia scos din cuptor, această poveste încântătoare se desfăşoară chiar în oraşuL iubirii.**

Mia Jenrow şi-a dorit dintotdeauna să fie balerină Pare să fi fost predestinată pentru asta. fiindcă stră-străbunica ei a dansat pentru Opera din Paris ţi a fost muza Lui Degas însuşi! ^

Aşa că Mia se bucură din tot sufletul că a obţinut şansa de a petrece o vară de vis ia Paris, pentru a urma cursurile uneia dintre cete mai exclusiviste şcoli de dans din lume. Dar lucrurile nu sunt niciodată simple precum o piruetă: rivala ei, Audrey, şi instructorul de balet îî fac numai necazuri, iar Mia se trezeşte că e tot mai fermecată de Louis, care vrea sâ-i arate metropola purtând-o pe Vespa lui. Şi, cu toate că vara aceea ar fi trebuit să fie o perioada dedicată studiului, tânăra va descoperi destul de repede de ce se spune că. la Paris, dragostea pluteşte în aer.

* .Dacă doriţi o escapadă pariziană. citiţi aceasta carte delicioasă ca o bomboană!" *PopSugar*

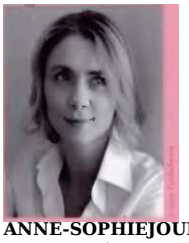
,După lui somn lung. îmi strâng hainele împrăştiate™ prin cameră. Când trag sertarul noptierei sa-rni aşez bijuteriile, j dau cu ochii de un pliculeţ. * Iniţial, mă 'întreb ce-o fi cu el, dsr apoi imi amintesc. Parcă trecuseră luni bune de când primisem pozele astea de la Viviennel îmi amintesc

privirea ei din ziua aceea, plină de speranţă că voi reuşi să rezolv misterulcare nu-i dădea pace de atâţia ani! * Ofle/ şi mă aşez pe pat. cercetând fotografiile în mine se dă o luptă. Nu voi mai Sta prea mult la Paris dar nici nu mă pot lăsa distrasă

de la ce am de făcut.. încă mai am teleronul şi adresa curatoarei de lo Muséed'Orsay.

pe care mi le dăduse Louis... dar nu mai am un Louis cu care să împărtăşesc toate astea.

Mă cuprinde tristeţea când mă gândesc la aventura pe care nu mai apucaserăm să o ducem la bun sfârşit. Dar. până la urmă, e vorba de istoria familiei mele! b V N-am nevoie de ajutorul niciunuj băiat pentru a afla din cine mă trag!" *

ANNE-SOPHIEJOUHANNEAU
?ste o autoare franceza

tde cărţi pentru ti nori. Pentru ca a crescut în apropierea Pal.sului.

a ajuns sil iubeasca fermecătorul Oraş al Luminilor aproape la fel de mult ca pe (es crcws^anfs, După ce a locuit în Amsterdam sl Melbourne, .-a stabilit la Noxtf Yorfc. împreuna cu soţul ei australian şi cu pisica lor americana get-beget. A cucerit publicul francez cu cele 17 romane pe care le-a seri ingui **j** sau în colaborare *Sărutun îl croLsanla* (Kroses *and Croissants*, 2021
Editura NOmira,202B \: ea mai recente carte a ba

.**ANNE-SOPHIE JOUHANNEAU**

Săruturi și Croissants

Traducere din limba engleză de ELENA-CRISTINA BROŞTIANU

NEMIRA

Design copertă: Casey MOSES Prepress copertă: Alexandru
CSUKOR Redactor: Anca BACIU Tehnoredactor: Alexandru
CSUKOR Lector: Laura GUŢU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României JOUHANNEAU, ANNE-SOPHIE

Săruturi şi croissants / Anne-Sophie Jouhanneau; trad, din lb. engleză Elena-Cristina Broştianu. – Bucureşti : Nemira Publishing House, 2021

I. Broştianu, Elena-Cristina (trad.)

Anne-Sophie Jouhanneau KISSES AND CROISSANTS
Text copyright © 2021 by Alloy Entertainment
Jacket art copyright © 2021 by Carolina Melis All rights reserved.
Published by arrangement with Rights People, London.
Produced by Alloy Entertainment, LLC

S t
alloyentertoinment
©NEMIRA, 2021

Tiparul executat de GANESHA PUBLISHING HOUS

ELui Scott

CAPITOLUL 1

Alerg prin aeroport în pantalonii mei lălâi de trening, cu părul în vânt. îmi iese în cale un copil care urlă din toate puterile, dar reuşesc să-l evit printr-un *grand jete*[1] graţios, chiar

---

1 **„Marea săritură”, în lb. franceză, în original, mişcare de balet clasic, o săritură prin care dansatorul pleacă de pe un picior şi ajunge pe celălalt (n. tr.).**

înainte să ocolesc cu o piruetă un tip care se luptă cu o valiză uriaşă.

— *Faites attention!* „Ai grijă!” strigă după mine o femeie pe care aproape o călcasem pe picior în goana mea.

Problema e că trebuie să aleg între a fi atentă sau a întârzia, iar acum chiar nu pot să iau în calcul ultima opţiune. Americanca asta care vă vorbeşte trebuie să fie în cel mai scurt timp tocmai în cealaltă parte a Parisului.

— Scuze! zbier, gonind prin terminalul Aeroportului „Charles de Gaulle” cu rucsacul izbindu-mi-se de umăr.

Motivul pentru care sunt în întârziere este furtuna incredibilă de azi-noapte din New York, din cauza căreia zborul meu a fost amânat, mai întâi, cu patru ore, apoi cu şase... după care n-am mai ţinut socoteala,

de teamă să nu leşin la gândul că o să pierd tocmai prima zi de şcoală.

Bine, nu chiar de şcoală. Pentru că şcoala obişnuită e floare la ureche pe lângă ce mă aşteaptă pe mine aici.

Mă lovesc de un grup de copii care aproape blochează pe lăţime terminalul şi sunt cât pe ce să cad în nas, dar reuşesc, în cele din urmă, să mă redresez într-un *pas de basque* Le mulţumesc în gând muşchilor mei, care au reţinut mişcarea după milioanele de ore de balet la care i-am supus...

Recunosc, nu mă gândisem vreo clipă că primele mele ore petrecute în Paris vor arăta în halul ăsta. Aveam în minte o imagine perfectă despre cum avea să se întâmple totul: coboram din avion într-o dimineaţă caldă şi însorită, cu buclele strălucitoare unduindu-mi pe spate, perfecte chiar şi după zborul de şapte ore, aruncându-mi poantele peste umăr şi

spunând ceva drăguţ într-o franceză perfectă – rezultatul lunilor de practică –, înainte să pornesc cu paşi eleganţi spre cea mai bună vară din viaţa mea: un curs intensiv de balet la prestigiosul Institut de l'Opéra de Paris, Institutul Operei din Paris. Visul suprem, nu?

În loc de toate astea, eu depăşesc „cu grijă" câţiva oameni şi-mi smulg valiza de pe caruselul de bagaje, după care încerc să găsesc pe indicatoarele de deasupra capului meu cuvântul „taxi". Şi chiar atunci se întâmplă ceva cu adevărat incredibil.

-Mia?

Stai, ce? Cum de ştie cineva cine sunt, aici, în Paris?

— Mia, tu eşti?

îmi ia câteva secunde până recunosc vocea. Mă întorc – şi iat-o, rivala mea. Mă rog, dacă aş crede în asta, ea ar fi aceea.

— Uau, Audrey, ce cauţi aici?

îmi dau seama cât de stupidă e întrebarea doar după ce-mi răspunde surprinsă:

— Păi, acelaşi lucru ca şi tine, bănuiesc. Când mi-am luat bilet, am rămas uimită să aflu câte zboruri spre Paris sunt în fiecare zi. Bănuiesc că am venit cu nişte curse diferite, doar că ambele au fost decalate din cauza furtunii.

În orice caz, aproape că o aud întrebându-se cum naiba de am fost acceptată la unul dintre cele mai exclusiviste cursuri de balet din lume. Unul care se desfăşoară doar vara. „Pentru că am muncit pe brânci”, îmi vine să spun.

N-o să mint: Audrey e una dintre cele mai bune balerine din New York, dar, ce să vezi, şi eu sunt la acelaşi nivel. Şi ştiu asta pentru că am tot concurat una împotriva celeilalte în toate evenimentele importante din

circuitul de dans încă de când eram doar nişte copii. Eu locuiesc în Westchester, lângă New York, iar Audrey în Connecticut, aşadar nu am făcut aceeaşi şcoală de balet (slavă Domnului!), dar tot am văzut-o de câteva ori pe an smulgând roluri, primind premii şi luându-mi-o aproape de fiecare dată înainte.

— Ai fost acceptată la Institutul Operei din Paris? mă întreabă, cu un accent perfect şi ridicând o sprânceană, pentru a-şi exprima suspiciunea.

Regretă că i-a scăpat asta, căci adaugă imediat:

— Adică, la ce nivel ai intrat?

îmi dreg vocea, încercând să câştig timp. Programul e structurat pe cinci niveluri, în care studenţi din întreaga lume sunt încadraţi în funcţie de calităţile demonstrate în filmuleţul pe care l-au trimis la înscriere.

— La 4, răspund, susţinându-i privirea.

Nivelul 4 e foarte bun. Am fost atât de fericită că am fost acceptată la nivelul ăsta! Sincer, m-am bucurat foarte mult doar pentru că intrasem, mai ales că tocmai fusesem respinsă la cursul de vară al ABT[1] din New York. Toată viaţa mea am muncit pentru a fi acceptată la un curs ca ăsta. Baletul e, de generaţii deja, o adevărată tradiţie în familia mea sau, cel puţin, aşa spune legenda – şi sunt sigură că bunica mea ar fi fost foarte dezamăgită dacă n-aş fi intrat nicăieri (deşi nici pe departe la fel de dezamăgită ca mine).

— Minunat! o aud pe Audrey.

Văd cum strânge mai tare mânerul valizei, singurul semn care-i trădează adevărata reacţie. Da, chiar

---

1 **Acronim al American Ballet Theatre, Teatrul American de Balet, companie de balet clasic fondată în 1939 care susţine spectacole la Metropolitan Opera House din New York (n. red.).**

sunt suficient de bună pentru a intra la nivelul 4.

— Şi tu eşti la nivelul...? încep, deşi ştiu de pe acum răspunsul.

— Cinci, răspunde ea netulburată.

Dau din cap aprobator şi mă forţez să zâmbesc. Bineînţeles. Dar e OK, serios, tehnica lui Audrey este impecabilă, chiar şi eu recunosc asta.

— Vii? mă întreabă apoi brusc, pornind înaintea mea. Ar trebui să luăm un taxi împreună, n-are sens să mergem fiecare cu câte o maşină în acelaşi loc, mai adaugă, ca şi cum ar fi vorbit cu un copil.

— Corect! Trebuie să recunosc că are dreptate: Dar cred că suntem totuşi în cămine diferite.

Caut adresa căminului în memoria telefonului, iar Audrey o citeşte peste umărul meu, oftând adânc.

— Aici stau şi eu. Te rog, nu-mi spune că-i pun pe toţi studenţii din Statele Unite în acelaşi cămin!

— Aşa se pare, îi răspund în timp ce ne facem loc spre staţia de taxi, fără să-mi mai ascund iritarea.

Peste o sută de fete şi băieţi cu vârste între 14 şi 18 ani participă la cursul acesta, iar căminele sunt împrăştiate prin tot oraşul. Când am primit vestea că am fost admisă şi adresa unde aveam să locuiesc, am crezut că am câştigat la loteria pariziană. Acum nu mai sunt aşa de sigură.

— Pe bulevardul Saint-Germain, îi spun şoferului în timp ce ne aşezăm pe bancheta din spate, îmbrăcată în piele, a maşinii gri.

Până şi taxiurile din Paris sunt *chic,* „şic”!

Bărbatul se încruntă la mine în oglinda retrovizoare, iar eu nu ştiu ce altceva să fac, aşa că mă încrunt şi eu

la el. Habar n-am ce se întâmplă. Am senzaţia că gândurile îmi sunt captive într-un nor. Chiar dacă dormisem în avion, simpla prezenţă a lui Audrey e de ajuns să mă scoată din joc.

O văd cum clatină din cap, apoi cum îi dă şoferului telefonul ei, pentru a-i arăta harta cu adresa căminului nostru. îmi dau seama ce greşeală de începător făcusem. Atâta căutasem informaţii despre oraşul ăsta, încât ar fi trebuit să-mi amintesc că bulevardul Saint-Germain este unul dintre cele mai mari din Paris. Şerpuieşte de-a lungul lui Rive Gauche[1], acoperind aproape în întregime această parte a Parisului aflată la sud de Sena. Cum ar veni, e ca şi cum i-ai spune unui taximetrist

---

1 **„Malul stâng”, în lb. franceză, în original, desemnează acea pane a Parisului aflată la sud de Sena care este asociată cu cartierele intelectualilor (Saint-Germain-des-Pres), artiştilor (Montparnasse), studenţilor (Quartier latin şi Sorbonne) sau aristocraţilor (faubourg Saint-Germain) (n. tr.).**

din New York că mergi pe Fifth Avenue. „Noroc că-s şi eu pe-aici!” pare să spună privirea pe care mi-o aruncă Audrey.

Chiar când intrăm pe autostradă, îi sună telefonul. Mama ei o apelează pe FaceTime. N-am întâlnit-o niciodată, dar ştiu cine e – acum s-a retras, dar a fost prim-balerină la Balşoi Teatr[1] din Moscova, unde, de altfel, şi-a petrecut întreaga carieră. În timp ce o ascult pe Audrey plângându-se neîncetat despre cum întârzierea zborului aproape că-i distrusese viaţa, îmi dau seama că nu apucasem încă să-mi anunţ părinţii că ajunsesem în Paris. Le trimit repede un mesaj să le spun că totul e în ordine. Tata îmi răspunde aproape instantaneu: „Mult noroc cu

---

1 **Una dintre cele mai vechi şi mai respectate companii de balet din lume, fondată în 1776, unde s-au format, între alţii: Maia Plisețkaia, Galina Ulanova sau Vladimir Vasiliev (n. red.).**

orientarea! Arată-le cine e şefa! Te iubesc!”

Zâmbesc şi-i răspund: „O să încerc. Şi eu te iubesc!”

Şi... nimic de la mama. Stau şi mă zgâiesc la telefon, sperând, întrebându-mă, sperând din nou. E încă supărată pe mine. Bunica era convinsă c-o să-i treacă până ajung la Paris, dar uite că nu a fost aşa.

Dansul e viaţa mea încă de când nu eram decât un copil. Pentru mama însă, dansul era doar un hobby, ceva distractiv, o activitate extracurriculară menită să-mi ocupe sfârşiturile de săptămână. I-am tot spus că vreau să devin balerină profesionistă şi că voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru asta, dar ea s-a mulţumit să ridice din umeri, ca şi cum era doar o toană şi aveam să depăşesc momentul. Din fericire, datorită tatei şi bunicii materne, Joan, a avut cine să mă ducă la repetiţii, să

mă ajute cu toate costumele pentru spectacole şi să mă îmbărbăteze în timpul evenimentelor importante. Dar relaţia mea cu mama a devenit foarte tensionată când am spus că mă gândesc să mă înscriu la cursul acesta.

— Dacă n-ai reuşit să intri aici, în New York, de ce-ai mai încerca şi la Paris? mi-a zis ea.

Tocmai primisem scrisoarea de respingere de la ABT şi încercam să nu las să se vadă cât de distrusă eram. Am ştiut mereu cât de mare e competiţia, dar m-am gândit că, după o viaţă în care mă dedicasem dansului, chiar aveam o şansă. Doar că mama n-a fost de aceeaşi părere:

— Sunt atâtea fete care-şi doresc asta, pur şi simplu, nu există destule locuri pentru toate, mi-a spus, tristă.

Cu durere, mi-am dat seama că are dreptate.

— Dar Parisul este cel mai mare vis al oricărei balerine aspirante, i-am răspuns eu.

Ca să fiu sinceră, la momentul respectiv, nu eram chiar de părerea asta. E drept, cursul de la Paris e cel puţin la fel de bine văzut ca acela din New York, dar eu nu visasem până atunci decât să intru la ABT şi să ajung să dansez alături de compania lor într-o bună zi. Doar că visul meu nu avea să se împlinească vara asta, iar eu nu puteam să-mi permit să accept înfrângerea. În lumea baletului, toată lumea cunoaşte pe toată lumea, nu există graniţe. Iar dacă reuşeam în Paris, aveam să-mi găsesc drumul şi către ABT în cele din urmă. Nu scapă ei aşa uşor de mine, chiar dacă trebuie să traversez un ocean ca să le demonstrez de ce sunt în stare. Cel puţin, asta mi-am spus.

Mama a dat din cap:

— E ultima ta vară din liceu. Nu vrei să ţi-o petreci cu prietenele, să mergeţi la piscină, la filme şi... mă rog, ce mai vreţi voi să faceţi?

— Sunt piscine şi cinematografe şi în Paris, să ştii.

Mi-a ignorat tonul sarcastic şi a continuat:

— Mia, să ştii că în viaţă mai sunt şi altele în afară de balet. Trebuie să ai şi un Plan B. Toată lumea ar trebui să aibă unul, mai ales când ai doar 17 ani şi alergi după un vis imposibil!

Niciodată înainte nu o mai spusese atât de clar. Un vis imposibil? Păi, mulţumesc că ai încredere în mine, mamă!

În ciuda a tot ce-mi spusese, mi-am văzut în continuare de repetiţiile pentru videoul cu care voiam să aplic, analizând toate cerinţele – o introducere din care să reiasă experienţa şi recomandările, o

prezentare a fiecărei etape esenţiale, apoi un program individual de două minute. Bunica Joan m-a surprins dăruindu-mi un costum nou într-o frumoasă nuanţă de gri.

— Ăsta e costumul tău pentru Paris, mi-a zis ea în timp ce mă duceam în camera mea să-l probez.

îmi venea perfect şi, în plus, culoarea îmi punea în evidenţă ochii albaştri.

— Nici măcar n-am fost acceptată, i-am spus în timp ce-mi ajustam bretelele.

Mâinile au început să-mi tremure când m-am imaginat făcând *plié*-uri într-un studio parizian plin de lumină.

— Dar vei fi, a replicat bunica Joan pe un ton ferm. Cum ar putea să nu te accepte? Ai baletul în sânge!

— Mamă! a întrerupt-o atunci mama pe bunica, intrând în camera mea. A aruncat o privire sceptică la reproducerea după Degas atârnată

deasupra patului meu, după care a continuat: Te rog, poţi să nu-i mai spui asta? Nici măcar nu-i aşa.

Bunica a oftat, apoi s-a întors spre mine:

— Ba chiar aşa e. Mia, faci parte dintr-un şir lung de balerine. Mi-a făcut apoi cu ochiul: Mă crezi, nu-i aşa?

Bunica Joan îmi spunea povestea asta încă de când mi-am pus primul tutu. Prima parte e cu siguranţă adevărată: străbunica mea a fost franţuzoaică. La 23 de ani, a întâlnit un american în Paris, s-a îndrăgostit şi s-au mutat în Statele Unite imediat după nuntă. Dar înainte de asta – şi abia aici lucrurile devin un pic cam tulburi – ea făcea balet. La fel ca mama ei, ca mama mamei ei şi tot aşa până hăt, undeva pe la sfârşitul anilor 1800, când bunica străbunicii mele se pare că fusese *danseuse étoile* – prim-balerină, cel mai înalt şi mai

prestigios nivel, la Opera din Paris. Se presupune că asta se întâmpla pe când Degas crea faimoasele sale tablouri cu balerine.

Bunica insistă că Degas a pictat-o chiar pe strămoaşa mea, care ar fi fost subiectul uneia dintre capodoperele sale. Lucrurile erau cam neclare totuşi în această legendă a familiei noastre, iar asta o scotea pe mama din minţi. Nu credea o iotă şi, ori de câte ori bunica Joan începea discuţia, mama era mai mult decât bucuroasă să sublinieze că, de fapt, nimeni nu ştie în ce pictură apare strămoaşa noastră, nici măcar numele nu i-l cunoaştem. Asta dacă într-adevăr fusese vreodată balerină. Mama nu mă lasă o secundă să uit că povestea e, cel mai probabil, inventată şi că n-avem cum să ştim cu siguranţă care e adevărul. Nu vrea să cred în basme.

Dar eu cred.

Povestea în sine mi-e de ajuns să ştiu că baletul e destinul meu – cum ar fi posibil ca o istorie aşa de ciudată să treacă din generaţie în generaţie dacă nu ar fi adevărată? Mai mult decât atât, a făcut mereu parte din mine, din felul în care dansez. Când sunt pe scenă, mi-o imaginez câteodată pe strămoaşa mea dansând în lumina lămpilor cu gaz, în timp ce Degas îşi întinde vopselurile în ulei şi pastelurile pe pânză şi hârtie. îmi place să cred că l-a inspirat, că a privit-o învârtindu-se într-o mare de culori şi lumină.

Am purtat costumul de la bunica în videoul pentru audiţie, pe care l-am filmat cu ajutorul Camillei, cea mai bună prietenă a mea de la şcoala de balet. Între timp, ea se hotărâse să aplice doar la cursurile de vară locale – şi jura că decizia ei nu avea nimic de-a face cu faptul că nu voia să fie departe de noul ei prieten, un

muzician în devenire pe nume Pedro. Cred că mama şi-ar fi dorit să am şi eu un prieten, dar experienţa mea într-ale întâlnirilor nu făcuse decât să-mi demonstreze că nimeni nu-mi putea face inima să bată la fel ca baletul. Mi-am strâns părul într-un coc, ca să fiu în ton cu costumul, şi m-am machiat, iar două luni mai târziu eram acceptată la Institutul Operei din Paris, exact cum zisese bunica Joan.

Am închis ochii o clipă, iar când i-am redeschis, una dintre cele mai cunoscute biserici din lume se zgâia la mine.

— Notre Dame! strig către Audrey, care n-are însă nicio reacţie.

îmi lipesc faţa de geam, îmbătată de atâta frumuseţe, pe când cele două turnuri dispar în spatele taxiului, pentru ca structura boltită să se dezvăluie apoi în urmă, în întreaga ei măreţie.

Prima mea întâlnire cu Parisul! N-am însă timp să mă bucur de moment, pentru că taxiul face la dreapta şi, două minute mai târziu, intrăm pe o stradă largă pe care se învălmăşesc biciclişti, autobuze şi pietoni.

— în sfârşit, zice Audrey, uitându-se pe geam.

Şoferul claxonează prelung un curier pe bicicletă, trezindu-mă de-a binelea. Biciclistul se întoarce şi răspunde cu o înjurătură, bănuiesc, dar faptul că e în franceză o face să sune bine. Şoferul se mulţumeşte să dea doar din cap în timp ce parchează în faţa unei clădiri din piatră albă de vreo şase etaje, cu ferestre mici, duble, acoperite de perdele gri, asortate – casa noastră vara asta. Căutasem adresa pe Google Street View, aşa că ştiu exact unde mă aflu – la o aruncătură de băţ de Sena şi de

Saint-Michel, cartierul studenţesc plin de viaţă.

înăuntru, pe hol, o linişte desăvârşită. Conform pliantului de admitere, camera mea ar trebui să fie la etajul 3, aşa că-mi târăsc cu greu valiza pe scările în spirală, în timp ce Audrey îşi ia sacul şi mă depăşeşte.

— Eram sigură! aud de pe scări.

Când o ajung din urmă, stă în faţa unei uşi, dând din cap. Pe un bilet scris de mână văd: „Audrey Chapman & Mia Jenrow”.

Trag adânc aer în piept. Colege de cameră. Ih!

înăuntru, două paturi cu cadru metalic de o persoană, lipite fiecare de câte un perete zugrăvit într-un bej murdar, de o parte şi de alta a încăperii. Mai văd două dulapuri minuscule şi un birou pe care abia dacă încape un laptop. Fereastra dă către clădirea de pe partea cealaltă a curţii interioare, nelăsând să intre

decât foarte puţină lumină, chiar dacă e miezul zilei. OK, nu e chiar atât de fermecător cum îmi imaginasem...

Fără o vorbă, Audrey trece pe lângă mine şi ocupă patul de la fereastră. îşi scoate repede haine curate, apoi se îndreaptă către baia comună. Inşfac repede un tricou în dungi şi o fustă bleumarin şi o urmez. Zece minute mai târziu ne întoarcem în cameră şi suntem gata de plecare, când văd tubul de carton care se iţeşte din valiza mea. Mă opresc.

— Ce mai e? mă întreabă Audrey din uşă. Trebuie să plecăm acum dacă vrem să ajungem la timp, ne-a întârziat mult problema cu zborul.

Nu vreau să-i explic că în tubul acela e tabloul meu preferat. îmi promisesem c-o să-l agăţ pe perete imediat ce

ajung în Paris. N-o să-mi ia
decât un minut

— .Du-te înainte, îi zic eu în timp ce iau tubul şi-l desfac. Trebuie să fac ceva.

Audrey mă priveşte sugestiv cu ochii ei căprui mari, încadraţi de sprâncene groase, perfecte. Sunt convinsă c-o să iasă în fugă şi n-o să-mi mai vorbească toată vara. În schimb, ia câteva piuneze de pe panoul de plută de deasupra biroului şi îşi scoate pantofii.

— Hai mai repede, spune.

Sunt prea şocată ca să pot răspunde, aşa că mă urc în tăcere pe pat, lângă ea. O clipă mai târziu, zâmbesc imaginii cu care mă trezesc de când mă ştiu: *Repetiţii de balet pe o scenă,* pictura lui Edgar Degas ce înfăţişează balerine acoperite de tul repetând pe scena Operei din Paris. E atât de puternică imaginea, încât aproape că pot simţi tensiunea dinainte de ridicarea cortinei.

— E o superstiţie de-a mea...

Audrey mă întrerupe:

— M-am prins. Eu încep întotdeauna cu partea stângă când îmi pun costumul de balet. Breteaua stângă înaintea celei drepte, îmi trag colanţii mai întâi pe piciorul stâng, prima dată pantoful stâng... Nu pot să dansez dacă nu fac aşa.

Rânjesc. N-am schimbat noi mai mult de două vorbe până acum, şi alea reci ca gheaţa, dar începutul e promiţător.

— E un tablou drăguţ, recunoaşte ea.

Cu balerinele lui Degas veghind asupra mea, aventura mea la Paris poate în sfârşit să înceapă.

CAPITOLUL 2

Bubuitul neaşteptat al unei bătăi la uşă ne ia pe amândouă prin surprindere. Uşa se deschide şi înăuntru dă buzna o fată cu pielea maronie şi părul lung, negru:

— Mia, Audrey, *în sfârşiţi* Are o voce limpede, cu un puternic accent englezesc: Eu sunt Lucy! Toţi au plecat deja, dar eu şi Anouk am vrut să vă aşteptăm.

Lucy se dă la o parte, lăsând să intre o fată extrem de înaltă, palidă şi blondă. Anouk ne face cu mâna şi ne zâmbeşte cald.

Mă copleşeşte recunoştinţa. Nici măcar nu ne cunoaştem şi totuşi ele stau să ne aştepte? Cine mai face aşa ceva?!

— Suntem încântate să vă cunoaştem! apuc să zic.

— Anouk a fost la curs şi anul trecut, ştie foarte bine Parisul, spune Lucy, făcându-ne semn să ne grăbim spre ieşire. Haideţi, să mergem!

— O să-l luăm mai întâi pe 10, apoi pe 5, zice Anouk cu un accent pe care nu ştiu unde să-l localizez, apoi, văzându-mi expresia nedumerită, adaugă: Metroul.

— Ah, da, spun şi eu. Poate că o să întârziem, dar măcar nu ne rătăcim...

— Aşa, luaţi astea, zice Lucy în timp ce pescuieşte ceva din geantă, scoţând apoi doi *croissants,* „croasanţi", înveliţi în şerveţele de hârtie şi două mandarine. Vi le-am păstrat de la micul dejun, în caz că nu apucaţi să înghiţiţi ceva.

Nu-mi dădusem seama până atunci ce sunete scotea stomacul meu.

— Mulţumesc, spun, luându-mi-le pe ale mele. Nu stau pe gânduri şi muşc din *croissant:* Uau! Aroma delicioasă a untului mă face să-mi doresc să am mai mult timp pentru a-mi savura prima întâlnire culinară cu Franţa: Voi două sunteţi persoanele mele preferate din întreaga lume în momentul ăsta! adaug între două înghiţituri.

Audrey mormăie un mulţumesc vag când Lucy îi dă mâncarea. Cam nepoliticos din partea ei, ce-i drept, dar Audrey nu venise aici ca să-şi facă prieteni.

Mi-aş dori să fiu mai mult ca ea, recunosc, dar mie chiar *îmi place* să am prieteni. Prietenii sunt... de treabă. îmi

arunc geanta pe umăr şi-mi pun repede pantofii.

— Eu sunt gata, spun.

Până opreşte metroul în staţia Bastilia, aflu că Anouk e din Danemarca, iar Lucy vine din nordul Angliei, din Manchester, mai exact. Anouk pare foarte concentrată şi vrea să ajungem cât mai repede la şcoală – poate pentru că a mai trecut prin toate astea o dată –, pe când Lucy sporovăieşte tot drumul, făcând tot felul de comentarii amuzante despre Paris şi chicotind de parcă ne ştim de când lumea. Ştiu că abia le-am cunoscut, dar deja le iubesc pe fetele astea!

Când ieşim de la metrou în Piaţa Bastiliei, mă opresc fără să vreau şi privesc uimită în jur. Sunt în sfârşit în Paris, cu adevărat! Petrecusem luni întregi uitându-mă la poze cu oraşul ăsta pe Instagram, dar e cu totul altceva să-l vezi cu propriii ochi! Chiar în faţa noastră este Opera Bastille, structura sa ultramodernă din sticlă ridicându-se mândră peste sensul giratoriu care-i poartă numele – Piaţa Bastiliei. Din căutările mele reieşea că această clădire impresionantă era una dintre cele *două* opere din oraş. Cea originală, Opera Garnier, e un palat plin de farmec aflat în cealaltă parte a Parisului,

gazda de secole a numeroase spectacole de balet. Şi locul unde a trăit, practic, Degas.

În jur, aglomeraţie, maşinile trec claxonând, turiştii se opresc pentru fotografii. Trotuarul e încadrat de copaci cu frunze de un verde-închis, de vară. Anouk ne conduce în stânga, pe o străduţă liniştită, iar eu rezist cu greu tentaţiei de a sări în sus de bucurie că sunt în sfârşit aici. Câteva minute mai târziu, ajungem în faţa şcolii, o clădire obişnuită din piatră deschisă la culoare şi cu acoperiş din ardezie, ca multe altele din Paris. Prin ferestrele deschise se revarsă muzica unui pian şi numărătoarea unei profesoare, care stabileşte ritmul: *Un, deux, trois, quatre,* „Unu, doi, trei, patru”.

Deasupra uşii duble, de un albastru-închis, citim: *L'Institut de l'Opera de Paris,* „Institutul Operei Naţionale din Paris”.

— Suntem cele mai norocoase fete din lume! exclamă Lucy, oftând de fericire în timp ce urcă treptele din marmură.

— Mai ales noi, cele de la nivelul 5, adaugă Audrey.

îmi dau ochii peste cap, dar lui Lucy îi cam piere zâmbetul. Dă să spună ceva, dar Anouk i-o taie:

— Nivelul 4 e la fel de bun... Oricum, sunt extrem de puţini cei care intră din primul an direct la nivelul 5. Vocea îi devine o şoaptă când adaugă: ... sau în al doilea, dar ce mai contează? Pare să vorbească din proprie experienţă.

Audrey nu comentează nimic, dar văd cum i se ridică aproape imediat colţurile gurii într-un rânjet satisfăcut.

înăuntru, e plin de cursanţi care stau la coadă să intre în sala principală. Am ajuns la timp pentru orientare – *pfiu*| Găsim toate patru locuri cât mai în faţă, iar când mă uit în jur, sunt uimită de cât de diferiţi sunt adolescenţii care participă la curs: unii sunt înalţi şi slabi, alţii – scunzi şi atletici; majoritatea sunt fete, dar văd şi vreo câţiva băieţi. În doar câteva minute, aud cel puţin alte trei limbi străine, fără să pun la socoteală franceza şi engleza. E clar că şcoala a adus laolaltă cele mai mari talente din întreaga lume. Un murmur străbate încăperea când pe scenă apare Myriam Ayed, cea mai cunoscută prim-balerină de la Baletul Operei din Paris. Myriam e celebră atât pentru talentul ei ieşit din comun, cât şi pentru că e prima dansatoare de origine africană care a devenit prim-balerină la Opera din Paris. Provenind din două culturi – pe jumătate marocană, pe

jumătate franţuzoaică –, a fost aclamată drept schimbarea de care avea nevoie Baletul Operei din Paris, semnul că dansul clasic poate fi modernizat, rămânând în acelaşi timp fidel tradiţiei. În toate pozele în care am văzut-o, arată fix la fel: muşchi pronunţaţi şi trăsături ascuţite, dar ochii îi sunt blânzi – şi mă simt ciudat de emoţionată doar pentru că sunt în aceeaşi încăpere cu ea.

— îmi face o deosebită plăcere să vă urez bun venit, spune ea la microfon, uitându-se încet prin încăpere şi zâmbind. Vorbeşte în engleză – limba oficială a cursului –, dar un puternic accent franţuzesc îi învăluie fiecare cuvânt. Aţi muncit din greu ca să fiţi azi aici şi trebuie să vă felicitaţi pentru asta. Bate din palme de câteva ori, iar sala se umple de aplauze. Am fost în locul vostru nu cu multă vreme în urmă şi ştiu că numai faptul că aţi fost aleşi înseamnă că aveţi tot ce trebuie pentru a reuşi. Însă munca voastră abia acum începe.

Aplauzele se sting, iar ea continuă:

— Sunt încântată să vă anunţ că spectacolul vostru de la finalul cursului va fi *Lacul Lebedelor*. La începutul săptămânii viitoare veţi afla fiecare ce rol are de interpretat de la maeştrii de balet

desemnaţi pentru fiecare nivel, iar eu vă voi încuraja de pe margine.

Inima mi-o ia la galop. *Lacul Lebedelor* e spectacolul meu preferat de balet (atât de dramatic, de sfâşietor, atât de provocator din punct de vedere al tehnicii!), dar n-am avut niciodată un rol principal. Aş face orice să fiu Odette, dar rolurile principale vor ajunge cu siguranţă la cei de la nivelul 5. Şi pot să bag mâna în foc că Audrey se va număra printre aceştia. Arunc o privire şi o văd cum îşi muşcă buza de jos, trăind fiecare cuvânt scos de Myriam Ayed. Şi-a luat o faţă serioasă, dar pun pariu că se roagă să primească rolul principal!

După ce-l cunoaştem pe *Monsieur* Dabrowsky, directorul artistic al Operei, şi încă vreo câţiva profesori, pornim spre cantina unde vom lua prânzul în fiecare zi de acum înainte.

Sunt hămesită după goana prin aeroport de dimineaţă, aşa că iau o porţie suplimentară de brânză – un camem- bert lipicios –, să fiu asigurată până la cină, apoi ne îm- părţim în grupuri mici ca să facem un tur. Vizităm toate cele cinci etaje, cu studiouri cu tavane înalte, podele minunate din lemn vechi şi piane Steinway, fiecare cu vestiarul său. Coridoarele par să

nu aibă sfârşit, iar încăperile sunt mult mai mari şi mai impresionante decât cele cu care sunt eu obişnuită, dar îmi spun că o să-mi găsesc locul aici în scurtă vreme.

La sfârşitul după-amiezii, mă întâlnesc cu Lucy, Anouk şi Audrey la intrarea principală. Mă apropii de fete, curioasă în legătură cu un aspect minor, dar în acelaşi timp extrem de important:

— Myriam Ayed n-a vorbit prea mult despre spectacolul final şi nimeni n-a adus vorba de directorii de la cursurile pentru începători. Vor veni şi ei să vadă *Lacul Lebedelor*, nu?

Competiţia nu ar trebui să existe în acest curs intensiv de vară – nu primeşte nimeni vreo medalie la finalul său, nu există clasamente –, dar nu e totuşi un secret că la spectacolul final participă mulţi directori de la cele mai importante companii de balet din lume, căutând talente în devenire. Dacă eşti suficient de norocos să te numeri printre cei aleşi, vei repeta timp de un an cu un *corps de ballet,* „corp de balet”, după care – să sperăm! – te alături companiei respective pentru totdeauna. Sunt sigură că, de fapt, ăsta e scopul principal al celor mai mulţi dintre cei care s-au înscris la cursul ăsta.

Merge vorba că instructorii le dau dinainte directorilor artistici numele elevilor preferaţi, ceea ce înseamnă că trebuie să dăm tot ce avem mai bun întreaga vară ca să le rămânem în minte. Dacă eşti remarcat de un maestru de balet, cel mai probabil te va remarca şi un director artistic. Iar dacă se întâmplă asta... eşti la un pas de a primi o ofertă.

— Anouk, aşa e? întreabă Lucy. A primit cineva vreun contract anul trecut?

Ne întoarcem toate trei spre Anouk – dacă e să ştie cineva detalii, ea e aceea.

— Nu vă uitaţi la mine, răspunde ea pe un ton glumeţ, eu am fost doar la nivelul 3.

— Da, dar trebuie să fi auzit totuşi ceva, insist eu.

— OK, fie, dar să nu daţi vina pe mine dacă nu-i aşa.

— Hai, spune odată! se răsteşte Audrey. Cum eu şi Lucy ne încruntăm, oftează şi adaugă: Adică, zău, *trebuie* să ştim şi noi!

Anouk vine mai aproape şi continuă:

— Din câte am auzit, după spectacolul final, directorii fac o listă cu studenţii care-i interesează, de obicei cei din rolurile principale, dar nu întotdeauna. Dacă e

cineva cu potenţial în corpul de balet, va fi şi acesta pe listă.

— Mi-am muşcat buzele. Avem, se pare, o şansă şi noi, cei de la nivelul 4. Una mică, dar există.Apoi, continuă Anouk, cei aleşi sunt invitaţi să participe la o audiţie privată – a doua zi după spectacolul final, cred. Anul trecut au fost de la Australian Ballet[1], de la compania de balet a celebrului Balşoi Teatr din Moscova, de la Baletul Regal Danez, de la The Royal Ballet[2] din Londra şi, desigur, de la ABT.

Audrey îmi aruncă o privire în acelaşi timp în care furişez şi eu o ocheadă spre ea. ABT. American Ballet Theatre din New York.

Închid ochii şi îmi amintesc nenumăratele sfârşituri de săptămână în care nu am făcut altceva decât să repet, de vacanţele petrecute la concursuri în locuri îndepărtate, de nopţile nedormite în care îmi bandajam degetele însângerate de la picioare – toate m-au adus aici. Iată dovada că întotdeauna mai primeşti o şansă. Am

---

1 **Cea mai mare companie de balet clasic din Australia, înfiinţată în 1962 (n. red.).**

2 **Compania de balet clasic a Royal Opera House din Londra, înfiinţată în 1931, una dintre cele mai prestigioase din lume (n. red.).**

fost respinsă de ABT, e drept, dar ăsta nu e decât începutul.

CAPITOLUL 3

Fetele hotărăsc să ia metroul înapoi spre cămin, dar nu-mi prea vine să mă duc cu ele. E prima mea zi în Paris şi chiar vreau să mă bucur de ea înainte să încep cu adevărat şcoala.

— Eu cred că o să merg pe jos, zic, surprinzându-mă chiar şi pe mine.

Nu mai fusesem niciodată de una singură într-un oraş mare şi nici nu prea ştiam să mă descurc, plus că trebuia să despachetez şi... ştiţi voi, să fiu raţională. Dar nu asta îmi doream.

Lucy ridică din sprâncene.

— Ne vedem la cină, promit.

Audrey şi Anouk se îndepărtează, dar Lucy insistă:

— Sigur o să fii bine?

Zâmbesc şi-i spun:

— Sunt în Paris, sigur că voi fi bine!

Apoi, în loc să mă îndrept spre sud, o iau spre vest, spre inima oraşului. Fac ochii mari, încercând să surprind
cât mai multe deodată: mirosul înţepător al asfaltului încins de soarele de vară, ţinutele *casual,* dar foarte îngrijite ale trecătorilor (nu văd pantaloni scurţi sau şlapi), cerul de un minunat albastru-pastel.

Am tot auzit că Parisul e un oraş mohorât, dar azi soarele străluceşte parcă special pentru mine.

Intru într-un cartier foarte cool, Marais, după cum mă informează harta de pe telefon, şi îmi sare în ochi o mare de copertine roşii ce adăpostesc cafenelele înşirate pe trotuar; observ apoi străzile pietruite, înguste şi şerpuite, clădirile curate de culoare crem şi firmele vechi de deasupra magazinelor.

Am senzaţia că m-am întors în timp. E Parisul acela pe care l-am văzut în filme, cel la care am visat încă de când am ştiut că o să ajung aici. Pe o clădire e un grafitti care reprezintă o mamă şi pe fiica ei ţinându-se de mână şi îmi aduc aminte că eu încă nu vorbisem cu mama. îmi pun căştile şi sun acasă, pe fix. Telefonul sună de câteva ori, apoi răspunde Thomas, fratele meu.

— Eu sunt, zic în timp ce mă strecor pe o străduţă ca să nu le mai stau în cale trecătorilor.

O pietricică îmi intră pentru a treia oară în sandala dreaptă, făcându-mă să mă împiedic. Habar n-am cum reuşesc să poarte franţuzoaicele tocuri! Trotuarele astea mici şi ciudate parcă sunt nişte curse

cu obstacole special concepute pentru războinici de stradă.

— A, salut, răspunde el distrat.

Pe fundal se aude un joc video.

— Mama e acasă? întreb eu.

— E la serviciu, zice Thomas, e miezul zilei!

— Ah, aşa e... Mda. Uitasem că Parisul e cu şase ore înainte: E şi Aveer cu tine?

Aveer e cel mai bun prieten al lui frate-meu şi, dat fiind că sunt aproape inseparabili, cred că ştiu deja ce-mi va răspunde. Dar parcă nu-mi vine să închid încă.

Thomas mormăie ceva.

— Hmm, bine atunci, spune-i mamei că am sunat, da? Şi lui tata, te rog. Spune-le că sunt bine.

În timp ce vorbesc, doi câini extrem de spilcuiţi vin spre mine. Cel mai mic, un mops gălbui, se opreşte şi-mi adulmecă picioarele, iar eu mă aplec să-l mângâi. Miroase a şampon scump. Şi eu care mă credeam sofisticată cu săpunul meu cu aromă de trandafir...

Femeia care ţinea lesa mă priveşte ca şi cum nu i-ar veni să creadă.

— Hai. Lucien, vino-ncoace! zice şi îşi trage câinele după ea, ştergând cu mâna locul unde îl atinsesem.

Hopa! Făcusem oare vreo gafă franţuzească? În Westchester, toţi te lasă să le mângâi câinii. O privesc cum se îndepărtează, gesticulând către bărbatul care o însoţeşte. Mă întreb dacă-i povesteşte despre americanca necioplită care-i atinsese câinele fără să-i ceară permisiunea. Uuuups!

— Ne auzim mai târziu, zice frate-meu. Distracţie plăcută, soră-mea!

— Stai! Zi-mi, a întrebat mama de mine?

— Ce anume?

— Nimic, lasă...

— Bine... Ah, bunica Joan a trecut ieri pe la noi şi a adus vorba de o mătuşă Vivienne, spune Thomas. Cine e mătuşa Vivienne?

Thomas pronunţă numele în engleză, dar ştiu exact despre cine vorbeşte.

— Nu-ţi bate capul, îi spun. Şi poate ar fi bine să nu-i pomeneşti mamei despre asta.

După ce închid, merg şi iar merg, şi nu-mi vine să cred cât de tare e să descoperi un oraş străin de una singură, dar mă străduiesc să las impresia că fac asta tot timpul, plimbându-mă fără să mă mai uit prea mult la telefon. îmi aduc aminte discuţia cu bunica Joan din ziua când îmi adusese costumul gri pentru probă.

Stăteam bosumflată în camera mea, îngrijorată că prestaţia mea nu fusese suficient de bună ca să fiu acceptată.

Bunica rămăsese la cină şi tocmai venea să-şi ia rămas-bun înainte să plece acasă. S-a aşezat pe pat lângă mine şi a început:

— Când o să ajungi în Paris...

— *Dacă* o să ajung în Paris, am oftat eu.

— *Când* ajungi în Paris, ar trebui să-i faci o vizită mă- tuşii Vivienne, sora mamei mele. E ea cam în vârstă, cred că are 92 sau 93 de ani acum, dar sunt sigură că o să-i adori poveştile.

Mi-a strecurat apoi în palmă o bucată de hârtie pe care notase numele mătuşii şi numărul ei de telefon, apoi mi-a ridicat bărbia cu degetele şi m-a privit adânc în ochi:

— Promite-mi că o să iei legătura cu ea.

Am dat din cap cu tristeţe în semn că aşa voi face. Pe atunci, Parisul părea foarte îndepărtat.

— Ai face bine să te pui la punct cu franceza, mi-a mai zis bunica pe când ieşea din camera mea, arătând spre cele câteva cărţi de pe colţul biroului. Obişnuia să-mi vorbească în franceză când eram mică.

Mătuşa Vivienne nu ştie o boabă de engleză.

Făcusem o poză cu telefonul bucăţii de hârtie după ce plecase, dar apoi uitasem cu desăvârşire de asta. Până acum.

Am căutat prin pozele de pe telefon până am recunoscut scrisul de mână al bunicii. Ştiu că promisesem, dar *chiar* nu-mi prea venea să încep să-mi caut o rudă cu care nici măcar nu puteam purta o conversaţie.

Se face târziu, dar încă nu-mi vine să mă întorc. E o lumină minunată, caldă şi uşor înceţoşată, lăsându-mi impresia că privesc oraşul prin nişte ochelari vechi. Fusesem de multe ori în New York – fac puţin până acolo cu trenul –, dar, prin comparaţie cu Parisul, acesta e mult mai rigid. Parisul e... altfel. Sunt atâtea lucruri de văzut: chioşcurile mici de ziare de pe trotuare, plăcuţele albastre cu numele străzilor de pe clădiri, indicatoarele *vintage* din fier forjat de la gurile de metrou.

Sunt pe o stradă aglomerată, plină de bistrouri şi restaurante, atât de îngustă că oamenii şi scuterele se luptă pentru spaţiu. Mesele mici, rotunde, din marmură, împrejmuite de scaune din ratan ajung până

în stradă. Scaunele sunt întoarse spre stradă, iar clienţii stau unii lângă alţii, privind trecătorii.

Chiar atunci, un bărbat cu ochelari cu rame groase şi pălărie se ridică, scoate câteva monede, le aruncă pe masă şi pleacă. Mă reped să-i iau locul şi mă strecor pe scaunul alb-negru. Lângă mine, o femeie cu câteva pungi de cumpărături la picioare vorbeşte încet la telefon. Dintr-o pungă îi iese o baghetă şi simt cum îmi lasă gura apă când ajunge la mine mirosul ameţitor de pâine proaspătă. Oare ar băga de seamă dacă rup o bucată? Glumesc... şi nu prea.

Chelnerul, în cămaşă albă şi încins cu un şorţ negru, pare doar cu câţiva ani mai mare ca mine. E drăguţ, deşi cam şifonat. Sper să mă mai ignore o vreme, fiindcă nu m-am hotărât ce să-mi iau... sau, mai degrabă, ce ar trebui să iau. Ce-şi comandă oare de băut franţuzoaicele stilate? Chiar atunci, femeia de lângă mine se întoarce către chelner, îşi acoperă telefonul cu palma şi spune:

— *Un Perrier rondelle, s'il vous plaît!*

„Un Perrier cu lămâie, te rog!”

Chelnerul aprobă din cap şi se îndepărtează. Repet în şoaptă cuvintele:

Un Perrier rondelle, s'il vous plaît, o dată şi încă o dată, încercând să-i imit accentul şi să-mi amintesc intonaţia. După câteva minute, chelnerul se întoarce cu o sticluţă verde cu apă minerală, pe care o toarnă într-un pahar înalt, cu o felie de lămâie pe margine. Alături lasă un bol cu chipsuri şi nota. Femeia înclină capul în semn de mulţumire şi îşi reia conversaţia la telefon. Hai că nu e aşa de greu, îmi spun, pot s-o fac.

Chiar atunci, chelnerul se întoarce spre mine să-mi ia comanda:

— *Et vous, mademoiselle?* „Şi dumneavoastră, domnişoară?”

Formal şi, în acelaşi timp, fermecător. îmi zâmbeşte,
aşteptând răspunsul. Îi zâmbesc şi eu.

— *Vous avez choisi?* „Aţi ales?”

Mă întreabă dacă m-am hotărât, fără să-şi ia ochii de la mine. Hai, Mia, concentrează-te! îmi îndrept spatele şi, cu bărbia ridicată – odată balerină, mereu balerină! –, răspund:

— *Un Perrier rondelle, s'il vous plaît.*

— *Tout de suite!* „Imediat!” spune el.

Nu s-a clintit. N-a făcut nicio pauză. A înţeles din prima. Zâmbesc fericită.

Două minute mai târziu, îmi aduce comanda şi pot să jur că nu se grăbeşte

deloc în timp ce îmi pune toate cele pe masă. Se tot uită la mine, cu o urmă de zâmbet pe buze. Mi se pare mie sau chiar flirtează cu mine?!

— *Cest mon premier pur a Paris.* „E prima mea zi la Paris”, îi spun, sperând să sune cât mai drăguţ.

— *La chance!* „Ce noroc ai!” îmi răspunde imediat.

Aprob din cap şi-mi muşc buza de jos. De la o masă,
cineva încearcă să-i atragă atenţia făcându-i cu mâna, însă nici nu se clinteşte. OK, Mia, ajunge. Nu-ţi mai aminteşti că n-ai avut niciodată timp de iubiţi? Cel puţin, asta i-am zis lui Cameron iarna trecută, după ce ne-am întâlnit câteva săptămâni. Locuia la câteva case depărtare de mine, dar, cu şcoala şi baletul, pur şi simplu nu mai aveam timp şi pentru el.

Trebuie să recunosc că la început era chiar plăcut să am un iubit. După fiecare întâlnire, Cameron îmi trimitea câte un link cu o melodie care-i amintea de mine. Apoi a început să vrea să petrecem mai mult timp împreună

şi se bosumfla de câte ori îi spuneam că trebuie să merg la balet. îmi plăcea de el, dar... nu şi lucrurile astea. Odată, după un film, am stat împreună până la miezul nopţii, vorbind şi sărutându-ne. A doua zi, n-am auzit alarma telefonului şi am ajuns târziu la ora de balet, iar profesoara nu m-a mai lăsat să intru, oricât am implorat-o. În după-amiaza aia m-am despărţit de Cameron

.—*A bientôt, j'espèrel* „Pe curând, sper!” spune atunci chelnerul, îndepărtându-se.

Ochii îi mai întârzie o clipă asupra mea şi-mi simt inima luând-o la galop.

— *Merci,* „mulţumesc”, spun, cu obrajii în flăcări.

Sorbind din apa minerală, mă las pe spate în scaunul scârţâitor şi savurez momentul. Mă uit la cerul în flăcări. Soarele apune aşa de târziu aici, de parcă serile ar şti că sunt magice şi, drept urmare, ar fi bine să ţină cât mai mult. Inspir aerul cald şi dulce de vară. Şi ştiţi care e partea cea mai bună? E abia prima zi. Paris, iată-mă!

CAPITOLUL 4

— Dacă vreţi să reuşiţi aici, trebuie să înţelegeţi că nu e timp de pauze sau de greşeli, ne informează *Monsieur* Dabrowski în timp ce ne aşezăm pe poziţii la bară pentru prima oră din după-amiaza asta. Vi s-a dat o şansă incredibilă, n-o irosiţi. Vreau să văd că vă dedicaţi trup şi suflet, începând chiar din acest moment.

îmi doream asta cu toată puterea, numai că nu eram sigură că fizic sunt în stare. Abia dacă apucasem să dorm, după seara magică de hoinăreală prin Paris şi de făcut ochi dulci chelnerilor (bine, a fost doar unul). îmi simţeam tot corpul amorţit. Mama mă avertizase că mă voi resimţi

după schimbarea de fus orar, dar eu abia aşteptam să cunosc senzaţia. N-ar fi trebuit să-mi doresc asta. Măcar am noroc că totuşi cursurile se ţin în engleză şi nu mai trebuie să-mi bat capul să înţeleg şi ce zic profesorii.

Lucy îmi aruncă o privire pe furiş şi ştiu că ne gândim la acelaşi lucru. Cu o seară în urmă, la cină, nu se vorbise decât despre *Monsieur* Dabrowski. Ştiam cu toţii ce se spune despre el încă înainte să ajungem în Paris. Se pare că îţi poate crea sau distruge cariera. Uneori, îi face pe balerini să plângă. Poartă numai negru, ca să nu distragă atenţia şi nu face niciodată complimente în timpul orelor.

Până acum, e exact aşa cum mă aşteptasem, mai ales după ce văzusem şi cele câteva filme în care apăruse. Nu jucase decât roluri de balerin sau de coregraf şi era la fel de misterios şi rece şi pe ecran ca în viaţa reală.

— O să vă studiez pe fiecare în parte. Vreau să văd cum vă mişcaţi, care să vă sunt punctele slabe, dacă în videoul cu care v-aţi înscris aţi dat într-adevăr ce aţi avut mai bun sau dacă aveţi ceea ce trebuie pentru a supravieţui celor şase săptămâni de balet intensiv. Veţi primi un

rol de lebădă în spectacolul de final? Veţi avea oare şansa de a străluci în faţa întregii şcoli?

În timp ce vorbeşte, simt din nou efectele diferenţei de fus orar: am gura uscată şi pleoapele din ce în ce mai grele. Fiecare *relevé* îmi arde gleznele, în ciuda exerciţiilor de întindere pe care le-am făcut o oră întreagă aseară, după cină. Pentru că Audrey a tot insistat să mă duc în altă parte, deoarece avea nevoie de linişte deplină ca să se poată odihni, mi-am luat salteaua de spumă şimi-am făcut exerciţiile în zona comună de zi, alături de alte fete, strâmbându-ne la unison din cauza presiunii pe tendoane.

Mă întreb ce face Audrey şi dacă e cu putinţă ca *Monsieur* Dabrowski să fi fost chiar mai dur cu ea la ora de azi-dimineaţă. El e maestrul de balet de la nivelul 5, dar în prima zi evaluează cele mai bune două niveluri, ceea ce înseamnă că asta e prima şi ultima oră cu el. Din fericire.

întorc capul şi gâtul îmi trosneşte. Mi-aş dori aşa de tare să mi-l pot roti, dar rezist. Nu am cum să-l las să vadă că nu mă simt bine. Mă dor tălpile de mor de la cât am mers aseară şi am umerii înţepeniţi.

Am senzaţia că fiecare părticică din corpul meu plăteşte acum din greu pentru întâlnirea mea fierbinte cu Parisul. Poate că n-a fost o idee tocmai bună să stau aşa de mult la cafenea, bucurându-mă de aerul cald de vară şi sperând în sinea mea că noul meu prieten, chelnerul, se va întoarce să vadă ce mai fac. Ceea ce a şi făcut, chiar de două ori, iar eu mi-am zis că nu există ocazie mai bună să-mi exersez franceza, însă m-am cam lăsat dusă de val de bucurie că mă aflu în cel mai romantic oraş din lume. îmi plăcea la nebunie această Mia Jenrow, pariziană-în-devenire, care se lăsa antrenată într-o discuţie spirituală cu un tip drăguţ într-o noapte superbă de vară. Mă simţeam adultă, fermecătoare, îndrăzneaţă şi complet diferită de cea care eram de fapt. Acum însă nu mai simt decât oboseală.

— Răsuceşte-te mai mult, Lucy. Şi când zic mai mult, vreau să spun *mult* mai mult. Maestrul de balet va cere mult mai mult de la fiecare dintre voi în fiecare zi. Mai mult, mai mult, *mai mult*!

O aud pe Lucy cum trage adânc aer în piept în timp ce se conformează, cu picioarele tremurându-i de efort, în timp ce-şi forţează coapsele să se răsucească şi mai mult în poziţia a patra. Tresare

aproape imperceptibil, dar e suficient ca *Monsieur* Dabrowski să o surprindă.

— E vreo problemă? o întreabă el, oprindu-se chiar în faţa noastră, cu o postură perfectă şi o căutătură severă.

Lucy nu zice nimic, nici măcar nu clipeşte. Ştie că nu un răspuns se aşteaptă de la ea, ci să execute corect ceea ce i se cere.

— Anouk, unde-ai învăţat să faci un *grand jeté?* Parcă ştergi podeaua cu mopul. Fii şi tu mai graţioasă, eşti la un curs de balet, nu la discotecă! Mellie, unde ţi-e tehnica, ai lăsat-o acasă?

Ne ştie numele tuturor şi ne studiază din cap până în picioare, dar mie nu-mi zice absolut nimic, ceea ce mă nelinişteşte – oare sunt mai slabă decât toţi ceilalţi? Mă tot aştept să strige: „Privirea înainte, Mia, privirea înainte!”

Pot să jur totuşi că îmi urmăreşte fiecare mişcare şi mă întreb dacă-şi poate da seama cum îmi tremură muşchii şi cât de tare mi-e abdomenul. Transpiraţia îmi înţeapă fruntea şi mi se scurge între omoplaţi. Poate că Audrey era pe bună dreptate surprinsă că intrasem la curs, poate chiar nu sunt destul de bună.

Când se termină ora, sunt atât de dezamăgită de mine, că nici nu mai simt

crampele din picioare. Simt doar cum îmi dau lacrimile când mă aşez lângă Lucy şi Anouk pe bancă să-mi scot poantele. Mă concentrez pe panglicile roz de mătase, pe care le rulez cu grijă înainte să-mi eliberez degetele din strânsoare.

— Domnişoară Jenrow!

Ridic repede capul şi-l văd pe *Monsieur* Dabrowski făcându-mi semn cu mâna din cealaltă parte a studioului.
Mai ştiam ceva despre el, şi anume că întotdeauna în timpul orelor ne folosea doar prenumele, în toate celelalte ocazii fiind foarte formal şi adresându-ni-se doar cu „domnule” sau „domnişoară”.

Mi se frânge inima. E chiar mai rău decât credeam, se pare.

Aşteaptă apoi până ies toţi studenţii. Unii îmi aruncă priviri pline de milă, confirmându-mi că situaţia nu era una obişnuită.

— Te-am studiat, începe apoi *Monsieur* Dabrowski.

îmi ţin respiraţia. Poate-ar trebui să-l implor? Să-mi
susţin cauza? încerc să găsesc cuvintele potrivite, dar nu-mi vine nimic în minte.

— ... şi sunt de părere că nu eşti de nivelul 4.

îşi ia un scaun şi-mi face semn către cel din faţa lui, dar nu m-aş putea mişca nici dacă aş vrea. Nu plânge, îmi spun încontinuu. Să nu plângi...

— Eşti o dansatoare talentată, continuă *Monsieur* Dabrowski, ignorând complet furtuna care mă dărâmă pe dinăuntru.

Aprob din cap. Ştiu că sunt o bună dansatoare. Muncesc din greu. Nu renunţ niciodată. Repet ore întregi, până când reuşesc să-mi modelez corpul cum vreau eu. Mă chinui să mă mişc prin aer într-un fel care mă face să simt ceva, dar ştiu că *Monsieur* Dabrowski nu m-a chemat să mă laude. Probabil vrea să mai atenueze lovitura, dar cumva nu reuşeşte decât să înrăutăţească lucrurile.

— Vara asta va fi plină de provocări, dar ceea ce am văzut azi mă face să cred că aptitudinile tale nu sunt potrivite pentru nivelul 4. S-ar putea să fie prea greu pentru tine, nu ştiu ce să zic...

Bărbia începe să-mi tremure. Până la urmă, se pare că trebuie să mă aşez. Picioarele aproape că nu mă mai susţin când mă aşez pe scaunul din faţa lui. Şi când mă gândesc că doar cu o seară în urmă mă simţeam nici mai mult, nici mai

puţin decât stăpâna lumii... Bănuiesc că o să-mi spună că mă trimite la nivelul 3, nu? Sau şi mai rău, că a fost o greşeală, că n-ar fi trebuit niciodată să fiu acceptată la curs. Poate că avea dreptate mama, până la urmă.

— Dar m-am hotărât să te mut la nivelul 5, spune *Monsieur* Dabrowski, privindu-mă drept în ochi şi urmărindu-mi reacţia.

— Poftim?! e tot ce reuşesc să spun. Probabil n-am înţeles eu bine.

— De mâine vei fi la nivelul 5. Ai grijă să treci pe la secretariat să-ţi iei noul program şi pregăteşte-te să munceşti mai mult decât ai făcut-o vreodată până acum.

Nivelul 5! Doamne. Dumnezeule. Mare. N-are cum să fie adevărat! Un zâmbet mi se lăţeşte pe toată faţa.

— *Merci* atât de mult! *Beaucoup, beaucoup!* „Mult, mult de tot!”

— Nu-ţi fac nicio favoare, îmi răspunde *Monsieur* Dabrowski, delirul meu emoţional făcându-l să ridice din sprâncene. Şi îmi rezerv dreptul de a-mi schimba hotărârea dacă se va dovedi că tragi clasa în jos.

Aprob din cap, încercând să-mi şterg zâmbetul fericit de pe faţă. Trebuie să vadă că iau lucrurile în serios.

Nu mai spune nimic, iar eu mă întreb dacă e momentul să plec. Stau pe marginea scaunului.

Monsieur Dabrowski se ridică, răsfoieşte hârtiile de pe pian, apoi se întoarce din nou spre mine:

— Poţi pleca acum, dar te rog să te asiguri că mâine vei avea o vestimentaţie mai potrivită, adaugă el, arătând cu bărbia spre mine.

Mă uit în jos, spre hainele mele. Port jambierele tricotate pe care mi le trag de obicei peste colanţii roz la finalul orelor şi, desigur, costumul gri de la bunica. Şi cu câtă mândrie mi-l pusesem dimineaţă! De altfel, după ce mă îmbrăcasem, voisem să o sun pe bunica pe FaceTime, dar, din fericire, îmi dădusem seama la timp că acasă era miezul nopţii.

— Poftim?

Habar n-am ce vrea să spună. Aveam poante noi, îmi cumpărasem mai multe perechi special pentru Paris.

Frustrat, *Monsieur* Dabrowski îşi dă ochii peste cap şi spune:

— Studenţii de la nivelul 5 poartă costumul clasic de la Repetto[1], alb, fără mâneci. E tradiţia şcolii.

— Dar eu nu am un costum alb, şoptesc. Nu cred că pot face rost de unul în seara asta, mai adaug şi sunt pe cale să continui, dar când îi văd privirea dispreţuitoare, mă opresc.

— Regulile sunt pentru toată lumea, domnişoară Jenrow, fără excepţii. E o onoare să fii transferată la nivelul 5.

— Şi chiar *sunt* onorată! Foarte, foarte onorată. Doar că...

Ce anume

---

1 **Una dintre cele mai cunoscute mărci de pantofi de balet, poante şi accesorii de dans, înfiinţată în 1947, în Franţa (n. tr.).**
„Săritură de pisică”, în lb. franceză, în original, salt mic prin care dansatorul se deplasează foarte rapid în lateral, de pe un picior pe celălalt, cu genunchii îndoiţi şi întorşi spre exterior (n. tr.).

?Privesc în jos, dar îi simt privirea trecându-mi ca un fier încins prin creier, aşa că adaug, disperată:

— Jur că voi face tot posibilul.

Pentru o clipă, mi-a trecut prin cap că pot împrumuta un costum de la Audrey, dar pe lângă că nu purtăm aceeaşi mărime, chiar nu cred că e atât de generoasă cât să-mi salveze pielea. *Monsieur* Dabrowski scoate un sunet nemulţumit:

— S-ar părea că nu e suficient. Te rog, nu mă face să-mi regret decizia.

— Nu, *Monsieur* Dabrowski, nici nu se pune problema.

Iar ca să-mi ţin promisiunea, o să bat oraşul ăsta în lung şi-n lat până pun mâna pe costumul ăla mitic. *Pe locuri, fiţi gata...*

CAPITOLUL 5

Start. Harta pe care am deschis-o pe telefon spune că aş ajunge în aproximativ 24 de minute la magazinul Repetto, care se închide în jumătate de oră, ceea ce înseamnă că e momentul să intru în panică. Mai fac câteva încercări, cu palmele umezite de emoţie, şi găsesc un magazin mai aproape, la doar câteva blocuri distanţă, dar e deja închis.

— Aaah! ţip cât mă ţine gura.

— *Enfin!* "În sfârşit!" strigă chiar atunci cineva.

Vocea îi aparţine unui băiat cam de vârsta mea care stă
la capătul treptelor, zgâindu-se la lucrurile sale împrăştiate peste tot.
N-am timp pentru asta.
— *Oh, c'est pas toi!* „Nu eşti cine credeam!” murmură doar pentru el când priveşte în sus spre scări şi dă cu ochii de mine.
Nu e prea înalt, aş zice că se încadrează în medie – dar ăsta e singurul lucru care-l poate încadra într-o categorie.
E deşirat, poartă o cămaşă încreţită de în care se vălureşte pe lângă el, are un păr castaniu-închis care-i intră în ochi şi o gropiţă fascinantă, vizibilă chiar şi când se încruntă.

II privesc pierdută, iar el o dă pe engleză:

— Nu eşti cine... Of, nu mai contează!

Ca să fie limpede, confuzia mea nu e provocată de franceza lui. OK, poate şi asta, într-o oarecare măsură, dar cel mai mult de faptul că e foarte probabil cel mai frumos, nu, cel mai drăguţ, nu, cel mai fermecător, nu, sexy, nu, minunat tip pe care l-am văzut în viaţa mea.

Vreodată.

Da, ştiu că e o declaraţie îndrăzneaţă, dar chiar aşa e. Cel puţin, destul cât să mă ţintuiască locului. Să mă lase fără cuvinte. Cât să uit de orice aveam de gând să fac.

— Englezoaică? mă întreabă el în timp ce urcă treptele şcolii.

Aruncă o privite la obiectele împrăştiate pe jos – cheile sale, un încărcător de telefon, nişte ochelari de soare – şi îmi dau seama că, în loc să mă zgâiesc la el, aş face mai bine să-l ajut să le strângă. îngenunchez lângă el şi mâinile aproape ni se ating când ne întindem amândoi spre chei.

— Sunt din SUA, îi răspund.

Mi se pune un nod în gât şi vocea mi-e aspră, abia auzită, deloc atractivă. Colac peste pupăză, sunt aproape sigură că sunt roşie ca focul şi nu pot băga mâna în foc că asta se datorează doar discuţiei cu *Monsieur* Dabrowski şi goanei pe scări.

— Americancă, mă corectez. Franceza mea... nu prea bună.

îmi vine să mă ascund. Am răspuns ca un copil. Prima regulă atunci când înveţi limba ar trebui să fie să poţi spune într-o franceză decentă că nu vorbeşti decent franceza!

— E destul de bună, răspunde el într-o engleză perfectă, cu un accent super, dar nu foarte puternic. Majoritatea fetelor nu vorbesc o boabă de franceză nici la finalul cursului.

Tipul îşi îndeasă lucrurile în geantă, apoi şi-o aruncă pe umăr. Se ridică şi aruncă o privire undeva în spatele meu, spre uşa de la intrare, mijindu-şi ochii ca să poată desluşi ceva prin geam.

— Eu am început să învăţ... reuşesc să îngăim în franceză, apoi revin la engleză: Păi, am o aplicaţie, zic şi-i zâmbesc cât pot eu de drăguţ, ridicându-mă la rândul meu.

Mai sunt şi alte chestii pe care ar trebui să le învăţ însă: cum să fiu *charmante,* „fermecătoare”, în fiecare situaţie sau cum să ajung tocmai în cealaltă parte a Parisului fără să mă mişc de lângă băiatul ăsta misterios. A, şi cum să aflu fără să par o ciudată dacă o să mă mai întâlnesc cu el. Deci, practic ar trebui să mă mai pun la punct cu arta eleganţei, cu teleportarea şi cu cititul gândurilor. Posibil totuşi să fie mai simplu să învăţ franceza.

— Apropo, eu sunt Louis, spune el, făcându-mi un mic semn cu mâna.

Pronunţă Lu-i, ca în franceză. *Evident.* E atât de insuportabil de drăguţ, că-mi doresc s-o mai spună o dată.

— Eu sunt... încep, pierzându-mă pentru o clipă în zâmbetul lui, dar apoi mă loveşte gândul că trebuie să ajung la Repetto. Sunt într-o super întârziere!

Cu toate astea, tot nu sunt în stare să fac un pas. Ca fapt divers, trebuie să ştiţi că strada asta este cu siguranţă, absolut sută la sută menită să facă oamenii să se îndrăgostească, cu plantele sale luxuriante şi ghivecele ce atârnă de la pervazuri, cu felinarele de modă veche, sunetele de vioară ce se revarsă de undeva din apropiere şi mulţimea de biciclete cu coşuri de sârmă. E aproape *prea* romantic.

— Atunci ar trebui să te las să pleci... Eu rămân să aştept pe... cineva, spune Louis. Aşteaptă o fată. Desigur. Oftez.

— Cred că au plecat toţi, n-am mai văzut pe nimeni pe aici, zic eu.

— Ar trebui să dau un telefon, cred...

Se întoarce, un pic trist.

— OK, păi atunci... zic şi eu, începând să cobor treptele.

Cu toate astea, Louis nu dă niciun telefon şi continuă

să mă privească. Iar eu nu am cum să plec, ar fi extrem de nepoliticos. Dar nici nu pot

să-mi încalc promisiunea făcută lui *Monsieur* Dabrowski.

— Uite, trebuie neapărat să găsesc costumul ăsta, altfel nu voi fi primită mâine la curs. Profesorul nostru e... Mă rog, să zicem doar că dacă nu ajung la magazin în timp util, viaţa mea e distrusă.

Louis mă ascultă zâmbind, iar eu nu pot să nu mă întreb de ce i-oi fi povestit toate astea. Nu e ca şi cum m-ar fi întrebat ceva.

— Hmm, o adevărată urgenţă de balet, zice el. Să înţeleg că mergi la magazinul Repetto de pe Rue de la Paix? mă întreabă, coborând treptele odată cu mine, după care se opreşte în faţa unei Vespa pe care n-o observasem până atunci.

Dau din cap în semn că da. E foarte tare chestia asta, are acelaşi înţeles oriunde în lume.

Louis desface lanţul care ţine cele două căşti, ia una şi mi-o dă mie, apoi îmi zâmbeşte şi spune:

— Se pare că tocmai mi s-a eliberat programul în seara asta.

Am senzaţia că braţele mi se transformă subit în tăiţei. N-are cum să spună ce cred eu că spune... sau? Louis îşi pune casca, trage scuterul şi urcă pe el:

— Vii? Hai, n-avem prea mult timp!

îmi muşc buza. Bine jucat, Paris, n-am ce spune!

Traversăm cartierul Marais, lăsând în urmă şiruri întregi de magazine elegante, apoi intrăm pe un bulevard larg (alături de nenumărate alte scutere!) şi ţinem drumul pentru o vreme pe lângă Canal Saint-Martin, un loc numai bun pentru poze. Peisajul îţi taie respiraţia, însă eu nu mă pot gândi decât că-l ţin în braţe. Oare îl strâng prea tare? Cu siguranţă. O să-i spun că mi-a fost teamă, că n-am mai mers niciodată pe un scuter. Mda, ca să mă creadă o americancă prostuţă care se teme de orice. Mă străduiesc să slăbesc strânsoarea, ocazie cu care simt prin cămaşa subţire ce abdomen tare are. Inima mi-o ia razna.

Louis e expert în condusul scuterului, se strecoară printre maşini şi autobuze, ocoleşte biciclişti, reuşind în timpul ăsta să mai arunce şi o privire în retrovizoare, suficient de lungă cât să-mi zâmbească *şi* să-mi facă şi cu ochiul. Ce-o fi în capul meu, unde mă duc cu tipul ăsta pe care nu-l cunosc? Cred că mi s-a urcat Parisul la cap. Rectific. *Sigur* mi s-a urcat Parisul la cap.

Apuc să văd Opera Garnier – *Opera Garnier!* – chiar înainte să intrăm pe Rue de la Paix şi îmi lungesc gâtul încercând să

privesc cât mai bine prin vizorul căştii clădirea plină de ornamente. Louis opreşte lângă bordură chiar în faţa magazinului Repetto, iar eu îmi scot repede casca. N-am timp să-mi aranjez părul sau să admir costumul de balet din vitrină, cu modelul său complicat realizat din mărgele. Mă reped spre magazin, dar îmi dau seama că am uitat ceva foarte, foarte important. Mă întorc şi strig:

— Muţumesc, mulţumesc, mulţumesc! Adică... *mercil*

în loc de răspuns, primesc un zâmbet cu gropiţe. Dar
cam până aici a ţinut norocul meu.

— îmi cer scuze, am închis, se grăbeşte să-mi spună vânzătoarea. Are o tunsoare bob care-i încadrează faţa colţuroasă. Cum nu zic nimic, flutură către mine mănunchiul de chei pe care-l ţine în mână, încercând să-mi arate că tocmai voia să închidă. îmi adun toată bruma de franceză pe care o ştiu ca să-i explic ce problemă am şi că este o urgenţă, dar femeia nu face altceva decât să ridice din umeri şi să-mi spună să revin a doua zi.

— Dar va fi prea târziu! Am nevoie de unul... nu, două... nu, trei... costume albe, acum! reuşesc până la urmă să rup în

franceză şi chiar atunci clopoţelul de la uşă dă de veste că intră cineva.

E Louis. Nici nu-mi trecuse prin cap că nu plecase încă! Ultimul lucru pe care-l voiam era să mă vadă implorând-o pe vânzătoare în franceza mea de doi bani, cu obrajii în flăcări, poticnindu-mă în cuvinte, în timp ce femeia mă priveşte cu severitate. îmi făcuse deja o favoare imensă aducându-mă până aici, nu-i mai puteam cere din nou ajutorul – nici măcar nu-l cunosc.

— Louis! exclamă vânzătoarea, zâmbindu-i.

— *Cbristinne, comment ga va?* „Ce mai faci, Christine?” spune el, apoi se apropie şi o sărută pe obraji, după obiceiul francezilor.

Mă uit când la unul, când la altul, ameţită. Louis n-are cum să fie student la şcoala de balet, l-aş fi văzut până acum. Zisese ceva de o întâlnire, dar asta nu explică de ce se tutuieşte cu vânzătoarea de la magazinul ăsta celebru de accesorii de balet. Cei doi vorbesc o vreme, dar o fac atât de repede că nu-mi dau seama ce spun.

— E totul în regulă? mă întreabă Louis. Pari un pic confuză.

E un cuvânt prea slab pentru ceea ce simt eu acum.

Femeia ne priveşte, apoi se îmbufnează şi-i spune, în franceză:
— Bine, o să i le aduc.
Mie abia îmi face semn către scaunele din catifea aflate în mijlocul magazinului. În secunda în care dispare, expir zgomotos.
— Mi-ai salvat viaţa, îi spun lui Louis.
— Eh, mi se spune des, răspunde el, pe un ton serios.
Izbucnesc într-un râs nervos.
— Glumesc, continuă el. Chiar nu obişnuiesc să rezolv prea des crize de balet.
Mă las pe spate în scaunul moale, de un roz-pal, şi dau din cap:
— Habar n-ai în ce bucluc eram. Profesorul nostru e foarte strict. Adică, ştiu că toţi sunt, dar el e cel mai rău dintre toţi. Îţi dai seama, dacă spune chestii de genul: „Nu accept nimic altceva decât perfecţiune absolută”, mai zic, imitând tonul aspru al lui Dabrowski.
Louis se aşază lângă mine cu un rânjet amuzat care ar trebui să-mi dea de gândit, dar o ţin pe-a mea:
— Ştiu că e cel mai bun dintre cei mai buni, dar e atât de înspăimântător! Serios, e absolut înspăimântător! Pun pariu că mâine o să-mi spună că nu am nimerit

nuanţa potrivită de alb şi o să mă dea afară oricum.
Louis îşi muşcă buza şi-mi zice:
— Apropo, să ştii că încă nu mi-ai spus cum te cheamă.
îmi cade faţa.
— Scuze!
— *Salut, Mademoiselle!* Scuze.
Simt că obrajii îmi iau foc pentru a zecea oară pe ziua de azi, iar Louis izbucneşte în râs.
— Mia! *Je m'appelle* Mia. „Mă numesc Mia.”
— îmi pare bine, Mia.
Dau să spun ceva, dar Louis mi-o ia înainte:
— Bine, nici eu nu ţi l-am spus pe-al meu. Ar fi trebuit s-o fac.
— Nu te cheamă Louis? îl întreb, mai tare decât intenţionasem.
Chicoteşte:
— Nu, voiam să-ţi spun că nu-mi ştii *tot* numele. Sunt Louis Dabrowski, iar maestrul tău de balet, cel care îţi provoacă deja coşmaruri... e tatăl meu.
— Oh, îngaim, rămânând cu gura căscată. N-am cum să repar asta... poate doar dacă aş face rost chiar acum de o maşină a

timpului, dar ştiu că n-am prea mari şanse.
Din păcate.
Mda, zice Louis ca şi cum s-ar fi scuzat

.Pot să jur că e pe cale să izbucnească în râs, doar că mie nu mi se pare nimic amuzant. Simt cum fierbinţeala îmi cuprinde tot gâtul. Nu cumva flirtasem cu fiul celui mai dur profesor de balet din Paris? Of, Mia, nu! *Non!* Oricât de drăguţ ar fi – *foarte* drăguţ, *atât* de drăguţ! –, pur şi simplu nu avea cum să fie o idee bună. Poate data viitoare mă mai gândesc un pic înainte să plec cu o Vespa împreună cu un necunoscut!

Am făcut deja atâtea greşeli, că nu prea-mi vine să cred că o să rezist nici măcar o săptămână. Şi, să fim sinceri, dacă află cumva *Monsieur* Dabrowski ce am spus despre el, o să iau primul zbor spre New York mai repede decât aş face un *saut de chat*[1].

CAPITOLUL 6

Ce a spus mama când i-am povestit că fusesem mutată la nivelul 5?

— Hmm, pare că o să ai mult de muncă.

Cred că acel „hmm” a fost ceea ce m-a întristat cel mai tare. Chiar nu găsea nimic pozitiv de spus despre faptul că fusesem totuşi recunoscută drept una dintre cele mai bune dansatoare din program?

— Dar probabil că nu fac decât să subliniez ceea ce e deja evident, mai adăugase după o vreme.

— Da, i-am răspuns eu scurt.
Vorbeam pe FaceTime. Mama era în bucătărie, alături de o tavă cu negresă abia scoasă din cuptor. Ce-aş mai fi vrut şi eu o bucăţică! Dar e OK, doar sunt în Paris, pot avea orice îmi doresc. Nu toată lumea poate spune asta.
— Mă bucur pentru tine, Mia.
— *Oare?* îmi vine s-o întreb.

N-o fac, dar probabil mă dă de gol faţa, căci adaugă repede:

— Chiar da. Sună minunat. Felicitări!

— Hmm, mormăi, simţind cum mi se strânge gâtul.

Nu după mult timp, închid. Nu ştiu ce să mai spun, iar
mama trebuia să se ducă la bunica şi era deja în întârziere.

Exact cum a prezis mama, muncesc din greu la nivelul 5. Atât de greu încât nu mă concentrez decât pe balet, ceea ce înseamnă că nu mă gândesc deloc la Louis toată săptămâna. Nu mă gândesc la zâmbetul lui în mijlocul orei de poante, nici nu-mi amintesc în timp ce îmi perfecţionez tehnica pentru *arabesque*[x] senzaţia pe care am trăit-o când i-am cuprins mijlocul cu braţele. Nu reiau în gând discuţia cu el când iau masa cu Lucy şi Anouk, nici nu

mă întreb pe unde-o fi când trec pe lângă un şir de scutere parcate pe trotuar şi nici nu sper să-l găsesc aşteptându-mă în faţa şcolii în fiecare seară când, după o zi grea, mă îndrept alături de fete către căminul nostru.

Serios, chiar n-o fac. Jur. E drept că mă înfior când îmi amintesc tirada stupidă despre tatăl său sau cum o implorasem în franceza mea de baltă pe vânzătoarea de la Repetto să mă ajute. Mi-a fost aşa de ruşine atunci că n-am putut decât să-i mulţumesc scurt şi am ieşit în goană din magazin, lăsându-l baltă atunci şi acolo. Eram îngrozită că-i va spune tatălui său ce tâmpenii zisesem despre el, dar, slavă Domnului, se pare că n-a făcut-o. *Monsieur* Dabrowski e un profesor foarte dur, dar cel puţin nu pare că mă urăşte. Când am apărut – devreme, bineînţeles – la prima oră în costumul alb de balet, a aprobat scurt din cap şi-atâta tot.

— Kenza, îţi pierzi concentrarea, îi spune acum fetei din stânga mea. E din Senegal, tonifiată din cap până-n picioare, ce să mai, are corpul unei adevărate balerine. O văd în ochii tăi – pur şi simplu, mintea ta nu e aici. Să înţeleg că ai prefera să fii în altă parte acum?

Kenza se îndreaptă imediat şi văd cum corpul ei îşi reia poziţia, cu putere şi fermitate. *Monsieur* Dabrowski stă în faţa ei, la bară şi începe:

— *Dégagé*, „întindeţi" piciorul în faţă... Doi, trei, patru. De două ori pe fiecare parte, *coupé développé*, spune el, arătându-ne cum să facem mişcările. Ca de obicei, e îmbrăcat doar în negru şi pare să aibă mai multă graţie în degetul mic de la picior decât noi toate la un loc. Schimbaţi, *plié, soutenu,* „îndoiţi picioarele şi susţineţi poziţia". Şi acum, partea cealaltă.

0 luăm de la capăt, fără să îndrăznim niciuna să ne luăm ochii de la cocul dansatoarei din faţa noastră.

— *Rond de jambe,* „mişcaţi circular piciorul" şi doi, şi trei, şi patru... *Passé,* „treceţi piciorul din faţă în spate", *développé, rond de jambe,* „răsuciţi piciorul" în *zer, piqué*[1], *battement tendu*[2], ne apropiem de poziţia a cincea.

1 **„Arabesc", în lb. franceză, în original, poziţie în care corpul este sprijinit pe un picior, celălalt fiind ridicat direct în spatele corpului, pe linia umerilor, cu genunchiul şi vârful întinse (n. tr.).**

2 **Unul dintre primele exerciţii învăţate de dansatorii de balet (n. tr.).**

Schimbaţi. Repetaţi în *relevi,* ne explică el, terminând combinaţia de mişcări. Hai, Kenza. Vă rog să fiţi atente la ea!

Un licăr de teamă trece peste faţa fetei, însă intră în poziţia a cincea cu un zâmbet plin de încredere şi execută perfect întreaga secvenţă. Cel puţin, aşa mi se pare mie.

— Nu! strigă *Monsieur* Dabrowski, parcă eşti din lemn când faci *rond de jambei* Iar la *piqué*, picioarele trebuie să fie perfect drepte. *Encore une fois!* „încă o dată!”

Kenza o ia de la capăt, dar profesorul o întrerupe aproape imediat:

— Nu, nu, nu! *Regarde-moi!* „Uită-te la mine!”

Următoarele cinci minute se rotesc împreună prin faţa
noastră. Kenza nu schiţează nimic, nu se lasă o clipă cuprinsă de emoţii.

— În balet nu e vorba doar de rezistenţă sau de tehnică, spune *Monsieur* Dabrowski, întrerupând-o din nou. Trebuie să te concentrezi şi să nu te gândeşti decât la ceea ce faci aici.

Sunt aproape sigură că vorbeşte despre mine, cine altcineva îşi pierde vremea flirtând cu francezi drăguţi, după

care nu-şi mai poate lua gândul de la ei? Mă rog, de la el.

Acum, *Monsieur* Dabrowski se întoarce cu faţa spre noi şi ochii ni se întâlnesc pentru o clipă. Cât de diferită e vâlvătaia din ochii lui de privirea prietenoasă şi relaxată a fiului său!

— Aşadar, la ce vă gândiţi în momentul acesta? Dar când se termină ora?

Evident, nu-i răspunde nimeni.

— Baletul nu e o activitate pe care s-o poţi face doar pe jumătate. Trebuie să-l aveţi în sânge, să-l simţiţi până în măduva oaselor. Altfel nu veţi reuşi.

N-am venit aici ca să dau greş, aşa că-mi scot pieptul în faţă şi pe Louis din minte. De data asta, *cu adevărat.*

Fac balet dintotdeauna, dar e prima dată când dansez de dimineaţa până seara, zi după zi. Spatele şi mâinile mă dor atât de tare, încât abia pot ţine furculiţa. Muşchii de la picioare îmi tremură mult după ce mă bag în pat. Oricâte exerciţii de relaxare aş face, tot nu-mi revin complet. Picioarele-mi sunt roşii, pline de băşici. De altfel, prima pereche de poante arată exact cum mă simt eu: murdară, distrusă, epuizată. încă o săptămână şi trec la următoarea.

În fiecare dimineaţă mă întreb cum o să reuşesc să stau dreaptă la bară, darămite să mă mai şi mişc. Dar când ajung în faţa ei, ceva se întâmplă în mintea şi în inima mea şi sunt ca nouă. Baletul e totul pentru mine şi aşa va fi mereu.

Există însă şi o parte neplăcută, şi anume că trebuie să-l împart cu altcineva. Şi nu cu oricine – *Monsieur* Dabrowski ne-a organizat în perechi ca să exersăm duetul din „Dansul Micilor Lebede” şi cu cine credeţi că am picat?

Am fost convinsă că Audrey o să leşine de furie când a auzit. După aventura nebună la Repetto, la cină le anunţasem pe fete că fusesem transferată la nivelul 5. Multe colege m-au felicitat, am bătut palma cu Lucy, dar Audrey n-a făcut decât să-şi îndese şi mai multă salată în gură şi să se uite în altă parte, mestecând zgomotos. Suntem blocate una cu cealaltă în toate felurile posibile...

— Nu-mi vine să cred că se întâmplă aşa ceva, spumegă ea când plecăm de la studio, după ce *Monsieur* Dabrowski ne spusese cu cine facem pereche.

„Dansul Micilor Lebede” – sau *pas de quatre* – este una dintre cele mai cunoscute secvenţe din Actul II al *Lacului Lebedelor,* tehnic şi diafan în aceeaşi

măsură, iar aceste patru roluri sunt cele mai bune după al lui Odette. *Monsieur* Dabrowski ne pune să repetăm acest dans ca să decidă cum împarte rolurile.

În sfârşit e vineri, ziua audiţiei. Ca toate celelalte perechi, am rămas încă o oră peste program, privindu-ne şi corectându-ne reciproc. Am rugat-o să mă ajute cu ceva sfaturi pentru a-mi îmbunătăţi postura (la balet mă refer, nu la dispoziţie), iar eu i-am reamintit în schimb să nu mai strângă din dinţi când îşi îndreaptă spatele.

N-aş merge chiar atât de departe încât să afirm că-mi pare bine că facem treaba asta împreună, dar Audrey are o tehnică foarte bună, iar mie-mi foloseşte orice ajutor îmi poate oferi. Chiar înainte să ne vină rândul, arunc rapid o privire în oglindă să văd dacă nu cumva mi-a scăpat vreo şuviţă de păr. Ştiu că *Monsieur* Dabrowski va fi atent la cele mai mici detalii.

Ne aşezăm pe poziţii în mijlocul încăperii, una lângă alta. Toţi ochii sunt pe noi, restul colegilor străjuiesc oglinzile. *Monsieur* Dabrowski îi face semn pianistului, iar noi pornim în acelaşi timp cu acesta, cu braţele înlănţuite şi picioarele executând aceleaşi mişcări, ca

în oglindă. La final, rămânem nemişcate în acelaşi loc de unde porniserăm, aşteptând să fie chemată următoarea pereche. Doar că nu se întâmplă asta...
în schimb, *Monsieur* Dabrowski îmi pune una dintre cele mai groaznice întrebări la care a trebuit să răspund vreodată, şi anume:
— *Mademoiselle* Jenrow, care crezi că sunt punctele slabe ale domnişoarei Chapman? Ce crezi că i-ar mai trebui ca să devină mai bună?
Lui Audrey aproape că-i ies ochii din orbite. E la fel de şocată ca mine, dar nu ea e cea care trebuie să şi răspundă.
— Dar Audrey e o dansatoare foarte bună! zic eu.
— Nu asta am întrebat, oftează *Monsieur* Dabrowski.
Mă uit la Audrey şi-i văd panica din priviri, în timp ce
liniştea pune stăpânire pe sală. Ştie că va trebui să spun ceva şi se teme de ce ar putea fi.
— Păi...
— Ascultă, întrebarea asta nu se referă doar la ea, zice *Monsieur* Dabrowski. Gândeşte-te, dacă nu poţi spune ce poate face mai bine, cum crezi că ai putea *tu* s-o faci?

Trag adânc aer în piept. Audrey e perfectă… poate prea perfectă. Am văzut-o dansând de nenumărate ori, şi nu au fost puţine ocaziile în care mi s-a părut că mă uit la o balerină de jucărie, cu baterii. încerc să fac abstracţie de colegi şi răspund:

— Audrey nu ştie să se bucure de balet.

Lui Audrey îi cade faţa, dar cum instructorul dă din cap aprobator, continui:

— Baletul nu e o ştiinţă, e artă. Trebuie să-i faci pe oameni să simtă, iar asta nu-ţi va ieşi dacă nu simţi în primul rând *tu.*

N-apuc bine să termin, că Audrey se repede să spună:

— N-oi fi având eu prea multă sensibilitate, dar Mia nu duce lipsă deloc. Chiar deloc.

Suspin. Ceea ce spusese era real, de aceea probabil că şi durea aşa de tare.

— Bun, atunci continuă, zice *Monsieur* Dabrowski.

— Trebuie să mai lucreze la precizie, adaugă Audrey, zâmbind ca o elevă cuminte ce e. Ce crede, că paşii se vor înşira singuri? Trebuie să înveţe să-şi controleze corpul, înainte de toate.

— *Tres bien,* „foarte bine”, fetelor, am văzut tot ce trebuia să văd.

Ne alăturăm celorlalţi, trăgându-ne sufletul. *Monsieur* Dabrowski nu mai spune nimic altceva. Cu toate astea, ştiam că se gândea la distribuţia rolurilor. Nu abordase deloc subiectul săptămâna asta, dar nici noi nu îndrăzniserăm să-l întrebăm cum şi când o va face. Audrey ezită o clipă, apoi nu mai rezistă:

— Când vom afla ce roluri avem?

— Cu răbdarea se trece marea, îi răspunde într-un final profesorul, înainte să treacă la perechea următoare.

Va trebui să mai sperăm, să ne mai rugăm şi să mai visăm cel puţin încă vreo câteva zile.

În momentul ăsta, eu şi Audrey ne privim cu răceală. Oricum, n-are dreptate în ceea ce mă priveşte. Chiar *deţin* controlul, dar asta nu înseamnă că nu mă pot bucura de dans. Ar fi o pierdere enormă să nu mă bucur de spiritul acestui oraş, de istoria, arta, cultura şi de băieţii săi. Bine, fie, nu şi de băieţi...Of, da, poate că prea multă emoţie m-a şi distras, într-adevăr, Parisul nu e despre francezi visători cu care să pleci pe nepusă masă, gonind pe o Vespa. Nu e nici despre ochii căprui superbi ai lui Louis, despre gropiţa din obrazul lui stâng care mă făcea să-mi doresc să-mi plimb mâna pe pielea lui fină

sau despre mirosul dulce, de mosc, care se făcuse simţit când îl ţinusem în braţe. Acum îmi doream să fi gonit toată noaptea prin Paris, căci era clar că nu avea să se mai întâmple.

Aşadar, fie! Parisul nu e despre îndrăgostire, cel puţin în ceea ce mă priveşte. Este despre *dans.* N-am venit aici decât ca să învăţ de la cei mai buni, pentru a fi acceptată apoi, cândva, la American Ballet Theatre. Poate chiar destul de curând, asta dacă nu uit pentru ce sunt aici

.CAPITOLUL 7

Musée d'Orsay, Muzeul Orsay, este unul dintre cele mai frumoase obiective turistice din Paris, deşi e ceva competiţie în domeniu. Dar pe mine, muzeul de artă contemporană de pe malul Senei mă extaziază mai tare chiar decât Luvrul sau Centrul Pompidou. înainte să ajungă să adăpostească opere de artă celebre, Musée d'Orsay fusese o gară impozantă, iar ceasurile

uriaşe de pe laturi, sub care se văd încă vechile şine, stau mărturie în acest sens. În interior, tavanul înalt, arcuit, din sticlă, este o capodoperă. Sala e uriaşă, plină cu statui alb-negru de toate mărimile

.Nu am mai văzut vreodată ceva asemănător, simt cum mi se umple inima de bucurie când mă uit în jur. Oare aşa e de fiecare dată când vizitezi un oraş pe care nu-l cunoşti? Şi nu mă refer doar la privelişti, sunete sau mirosuri, ci la modul cum te simţi, de parcă viaţa abia începe... sau o fi doar efectul Parisului? Oricare ar fi răspunsul, există un motiv foarte important pentru care Musée d'Orsay e pe lista mea cu locuri care nu trebuie ratate, şi anume că aici se află cea mai importantă colecţie din lume de picturi ale lui Degas.

Sâmbătă, după o binemeritată odihnă, abia aştept să mergem în mod oficial în oraş.

Excursia era opţională, dar am fost surprinsă să văd cât de puţină lume a fost interesată.

— Nici nu mă gândesc, mi-a răspuns Audrey când am întrebat-o dacă merge.

Anouk se întâlneşte cu prietenii pe care i-a făcut anul trecut, iar Lucy stă cu părinţii, care au venit în weekend din Manchester, aşa că nu sunt decât eu şi vreo câţiva elevi pe care nu-i cunosc.

Am mers pe malul Senei, amestecându-ne în aglomeraţia de weekend şi cu turiştii, acompaniaţi de o melodie minunată cântată la acordeon de un bărbat în vârstă ce purta o vestă kaki şi o beretă. Am trecut pe lângă chioşcurile verzi şi nu m-am putut abţine să mă uit la cărţile şi afişele vechi de la tarabe, care umpleau aerul cu mirosul de hârtie veche tipărită.

Odată ajunşi la muzeu, am fost conduşi la etajul Impresionismului de către Max şi Emilie, doi dintre instructorii de la şcoala de balet, care însă nu sunt decât cu vreo doi ani mai mari decât mine. Mă întreb dacă într-adevăr şi-au dorit să meargă cu noi sau făcea parte din îndatoririle lor. Oricum ar fi, nu contează, căci, odată ajunşi în secţiunea unde sunt expuse operele lui Degas, fiecare e pe cont propriu.

Când eram mică, mama şi bunica Joan mă duceau în fiecare an la Met[1], în New York, unde ne opream de fiecare dată să admirăm *Mica balerină*, faimoasa sculptură a lui Degas ce o înfăţişează pe Marie van Goethem, o balerină din Belgia. Sculptura a fost reprodusă după moartea lui, iar reproducerile sunt expuse în întreaga lume, dar, din câte am auzit, cea originală, din ceară, se află aici, la Musée d'Orsay. Dacă legenda despre bunica străbunicii mele este adevărată, asta înseamnă că ea şi Marie von Goethem trebuie să fi fost de aceeaşi vârstă. Poate chiar au dansat în aceleaşi spectacole sau au pozat pentru acelaşi pictor, ce nebunie! Ştiu, ştiu, asta doar *dacă* legenda e adevărată.

Mă opresc preţ de câteva minute în dreptul fiecărei picturi, observând toate detaliile: combinaţia atât de diafană de pasteluri specifică lui Degas, graţia delicată cu care reuşeşte să-şi transmită mesajul prin doar câteva tuşe rapide şi mişcările pline de energie ale balerinelor, mărturia faptului că a pictat chiar în timp ce ele dansau. Fac câte o poză cu telefonul,

1 **Metropolitan Museum of Art (The Met, Muzeul Metropolitan de Artă) din New York, unul dintre cele mai importante muzee de artă modernă din lume (n. tr.).**

ca să pot să le privesc şi mai târziu. De la *Balerină în albastru* trec la *Steaua,* apoi la *Femeie aşezată.* Chiar când mă aplec în faţă ca să văd mai bine faţa balerinei, îmi dau seama că e cineva în spatele meu.

— Scuzaţi-mă, domnişoară, dar să ştiţi că nu e voie să vă apropiaţi atât de mult de operele de artă. Vă rog să vă daţi mai în spate.

Inima mi-o ia la goană şi mă dau repede la o parte, gata să-mi cer iertare, când îmi dau seama că vocea şi accentul acela atât-de-drăguţ îmi sunt foarte cunoscute.

— Louis? întreb, întorcându-mă.

— Salut, îmi răspunde el, cu un zâmbet larg.

Se apleacă spre mine să-mi dea tradiţionalul sărut al francezilor pe ambii obraji, dar, pentru o clipă, am senzaţia că vrea să mă sărute, adică să mă sărute *de-adevăratelea.* Mi-aş dori să fie aşa mai mult decât aş putea vreodată să recunosc. Ochii dau să-mi iasă din orbite şi un rânjet mi se lăţeşte pe toată faţa, dar îmi dau seama că e doar un salut. Mă simt doar puţin ciudat când obrajii ni se ating.

— Mă urmăreşti cumva? îl întreb, dar, deşi era o glumă, vorbele sună aiurea când îmi ies din gură.

Louis neagă din cap:

— Nu, uite, cel de colo e cel mai bun prieten al meu, zice el, arătând cu bărbia spre Max. N-a avut nicio clipă liberă de când a început cursul, de-asta m-am gândit să vin şi eu, aşa mai apuc să stau puţin cu el.
— Ooo, zic eu, reuşind probabil să par mult prea încântată, deci pe el îl aşteptai data trecută când ne-am întâlnit!
— Da, păi... spune el, uitându-se spre Max şi Emilie, nu ştiam că vine şi iubita lui. Poate ar trebui să-i las în pace, adaugă, dând înapoi.
înţeleg că nu mai rămâne, aşa că-l întreb, sperând să nu par prea optimistă:
— Aşadar, ne mai vedem pe aici?
Louis se gândeşte un pic, apoi spune:
— Cred că ar fi bine să mai rămân cu tine, în caz că intri în vreun bucluc.
— Ce fel de bucluc?
— Nu ştiu... dar mai devreme părea că eşti pe punctul de a fura pânza asta.
— Corect, chiar o să *am* nevoie de ajutorul tău în caz că voi fi arestată şi aruncată în puşcărie pentru că sunt o iubitoare de artă prea entuziastă...
— *Exactement*, „chiar aşa”, spune el. Apoi mă întreabă: Mergem?
Mă uit spre ceilalţi şi-mi dau seama că erau deja în altă sală. Cum ne spuseseră

de la bun început că suntem liberi să facem ce vrem şi să plecăm oricând ne dorim, exact aşa voi şi face. Aşadar, trecem metodic pe la fiecare pictură şi sculptură, iar eu mă opresc fără excepţie să citesc explicaţiile.

— Chiar îţi place de tipul ăsta, zice Louis când ne apropiem de ultimele, dar cred că e şi normal să fie aşa.

— Ce vrei să spui? îl întreb, ridicând din sprâncene. Nu-i spusesem nimic despre familia mea – de fapt, nu spusesem nimănui.

Louis ridică din umeri:

— Păi, doar eşti balerină, iar cum Degas a pictat balerine...

— Cum de vorbeşti aşa bine engleza? îl întreb, nu doar ca să schimb subiectul, ci şi pentru că mă întreb asta de când l-am cunoscut. Vorbeşte atât de fluent, încât aproape uit că sunt în Franţa.

Se jenează, îmi dau seama după cum îşi freacă gâtul cu mâna.

— Mama e pe jumătate franţuzoaică, pe jumătate englezoaică, şi e plecată mult în interes de serviciu, iar tata...

Se întrerupe.

— Da, cu siguranţă îl ştiu pe tatăl tău.

— Aşa e. Ce să zic, le plăcea să-mi vorbească în engleză când eram mic. Am

fost apoi la o şcoală internaţională în Elveţia, dar am vrut să fac liceul acasă. Nu am cu cine să vorbesc în engleză în Paris... adică, engleza o pot vorbi oriunde, dar singurul loc în care îmi doresc să fiu este Parisul.

— Cred că pot înţelege de ce.

Mă uit pe fereastră, spre malul celălalt al Senei, şi văd în depărtare Sacre-Coeur, celebra catedrală care străjuieşte oraşul, părând că planează la orizont, indiferent în ce parte te uiţi, ca atunci când conduci şi luna te urmăreşte. Abia aştept s-o văd mai de aproape. Cu Louis. Sau fără. Nu contează.

Mergem mai departe şi, nu ştiu de ce, îmi dau seama că păşim în acelaşi timp. Când ajungem în dreptul următorului tablou, îl recunosc instantaneu, cu inima aproape uitând să mai bată: *Repetiţie de balet pe scenă.*

— Doamne. Dumnezeule. Mare. Iată-l.

Nu-mi pot stăpâni nerăbdarea şi îmi fac loc printr-un grup mare până ajung în faţa tabloului meu preferat din toată lumea asta. Există şi la Met o reproducere a acestuia, dar tot cea de aici îmi place cel mai mult. E de-a dreptul ireal să văd în realitate originalul. Parisul chiar e un oraş

magic: până acum, mi-a îndeplinit toate visurile.

— E atâââââât de incredibil! şoptesc, iar Louis se apropie, oprindu-se lângă mine.

— N-am mai văzut în viaţa mea pe cineva atât de încântat de un tablou, spune el, înghiontindu-mă uşor.

Mintea îmi zboară imediat şi-mi amintesc cum stăteam în spatele lui pe Vespa şi nu-mi doream decât să-mi pun capul pe umărul lui. Aud o voce undeva în sinea mea care-mi
spune că faptul că ne-am întâlnit de două ori într-o săptămână nu poate fi o coincidenţă. Iar eu vreau să o cred.
Mă străduiesc să mă concentrez din nou asupra tabloului şi zâmbesc.

— Am un poster cu imaginea asta în camera mea, îi spun. E preferatul meu.

Louis zâmbeşte şi-mi spune:

— Dă-mi telefonul.

1-l dau, iar el aşteaptă până când tot grupul se îndepărtează pentru a-mi face o poză în faţa tabloului.

— *Parfait*, „perfect”, zice, după care îmi înapoiază telefonul.

— O să par o tocilară, dar sunt super fericită să am poza asta.

Louis chicoteşte şi spune:

— îmi plac tocilarii care se dau în vânt după artă.
Radiez de fericire, dar probabil şi roşesc, însă cuvintele lui îmi dau curaj, aşa că-l iau de o mână, îl trag mai aproape şi zic:
— Ar trebui să fii şi tu în poza asta.
Louis îşi lipeşte un obraz de al meu şi simt cum mă trec fiori pe şira spinării în timp ce apăs pe buton. Mor de nerăbdare să văd poza, dar mă stăpânesc, o să am timp să mă uit la ea toată noaptea, dacă vreau. Şi ştiu deja că vreau.
— Pe *tine* ce te face fericit? îl întreb apoi, sperând că obrajii mei au revenit la culoarea lor normală.
Se gândeşte un moment şi răspunde:
— Să călătoresc prin Franţa cu prietenii mei. Să nu ştiu ce-mi rezervă ziua de mâine. Mâncarea foarte bună. De fapt – se uită la ceas –, una dintre cafenelele mele preferate
nu e prea departe de aici, în Saint-Germain, şi văd că e aproape ora prânzului... Ai alte planuri? Am putea merge acolo – desigur, după ce termini de studiat cu lupa toate operele lui Degas.
Nu pot să merg. Adică, *n-ar* trebui. Ce *trebuie* să fac e să mă concentrez pe motivul pentru care sunt aici, pe dans, şi să-i dau pe spate pe cei de la ABT,

American Ballet Theatre, iar Louis, evident... mă distrage. E atât de drăguţ! Dar chiar *trebuie* să mănânc, aşa că...

— Păi, cred că am timp pentru asta, zic, încercând să nu las să se vadă nimic pe faţa mea.

Mergem pe străduţele întortocheate ale arondismen- tului 6, dar, chiar când ajungem, Louis spune că i-a venit altă idee:

— Cafe de Flore e chiar după colţ. O ştii?

— Parcă am auzit de ea, îi spun, încercând să-mi dau seama de unde.

Louis îmi zâmbeşte ca şi cum e pe cale să-mi spună un secret:

— E una dintre cele mai vechi cafenele din Paris şi a fost mereu *acel* loc unde se întâlneau cei mai cunoscuţi oameni din oraş: scriitori, jurnalişti, actori şi tot felul de celebrităţi. Are propriul său premiu literar chiar.

— Dar eu nu sunt celebră, glumesc eu.

— Nu *încă*, mă contrazice Louis cu o strălucire aparte în ochi.

Câteva minute mai târziu, ne aşezăm într-un colţ al terasei celebrei cafenele, alături de alţi parizieni foarte şic. Numele acesteia, scris cu litere albe, cursive, e aproape acoperit de plantele luxuriante ce

atârnă de la balconul de deasupra. Arunc câteva ocheade în jur să văd dacă recunosc pe cineva, dar, în afară de balerini, nu prea sunt la curent cu celebrităţile din Franţa. Cuplul mai în vârstă de lângă noi îşi mănâncă în linişte fripturile cu cartofi prăjiţi, cu şervetele de pânză aşezate cu grijă în poală. Paharele cu vin roşu abia încap pe masa mică, lovindu-se unul de altul la fiecare mişcare.

— Locuiesc destul de aproape, împreună cu tata, îmi spune Louis, arătând undeva în stânga lui, la doar câteva străzi, chiar la ieşirea din Jardin de Luxembourg[1].

— Uau!

E tot ce pot să spun. încerc să-mi imaginez cum o fi să creşti pe aici, lângă un parc superb, îngrijit impecabil, trecând pe lângă monumente din alte epoci, trăgând cu ochiul în magazinele elegante din jur şi oprindu-te după-amiaza într-o cafenea plină cu vedete. Mi se pare o viaţă frumoasă, ce să zic.

Louis roşeşte puţin.

— Nu e ca aici, jur, zice, apoi adaugă: Mama stă în Londra. Bine, asta când nu

1 **Unul dintre cele mai populare parcuri din Paris, situat în arondis- mentul 6, lângă Palais du Luxembourg şi Universitatea Sorbona (n. tr.).**

călătoreşte. E regizor, deci e tot timpul în drum spre un platou de filmare.

îmi povesteşte despre noul ei film, o dramă *dark* a cărei acţiune se petrece în zone diferite ale Europei şi care va ajunge în cinematografe vara asta. Spune chestiile astea ca şi cum n-ar fi nimic ieşit din comun, dar când începe să mă întrebe despre ai mei, ezit un pic să-i povestesc despre familia mea tipic americană.

— Păi, mama nu e un regizor celebru, dar lucrează în departamentul de marketing al unei firme de cosmetice, aşa că primesc multe produse de machiaj gratis, rânjesc eu. Tata şi fratele meu mai mic nu-s aşa de încântaţi de asta, dar pentru o balerină e nemaipomenit.

Sosesc salatele, pline de crudităţi colorate (adică legume crude), moment numai bun să schimbăm direcţia discuţiei către lucrurile lui preferate din Paris: Canalul Saint-Martin, pe unde îi place să piardă timpul cu prietenii; concertele în aer liber, vara, şi clătitele cu Nutella pe care le poţi găsi aproape la orice colţ de stradă. E ciudat cât de bine ne simţim împreună, de parcă am mai fi făcut asta de o mie de ori, deşi până acum câteva zile nici măcar nu ştiam de existenţa lui. Stăm

atât de aproape unul de altul, că-i pot simţi piciorul bâţâindu-se sub masă, de parcă ar avea emoţii. Nu ştiu de ce ar avea, căci e mult prea tare pentru a-şi face griji în legătură cu ceva sau cineva. Mai ales în legătură cu mine.

— De ce balet? mă întreabă el, luând o altă bucată de baghetă, pe care o unge cu unt sărat.

— II am în sânge, zic, cuvintele ieşindu-mi de pe buze înainte să le pot opri.

Louis ridică o sprânceană.

— Glumesc. Într-un fel. Pur şi simplu s-a întâmplat să-l descopăr în copilărie şi asta a fost. îmi place să mă las purtată de arii de acum sute de ani, mă simt ca şi cum aş trăi în altă epocă.

— Ca în tablourile alea pe care tocmai le-am văzut?

— Da. Simt că roşesc. O să crezi că e o tâmpenie, spun, lăsându-mă pe spate în scaun.

— Pune-mă la încercare.

— Păi, bunica mi-a spus o poveste...

Îi spun tot ce am ţinut doar pentru mine toţi aceşti ani, despre tradiţia dansului pe care femeile din familia mea au transmis-o din generaţie în generaţie şi

despre convingerea bunicii că strămoaşa noastră a fost una dintre balerinele lui Degas. Şi despre cum toate astea ar trebui să fie un semn că destinul meu ar fi baletul.

Louis se holbează la mine. Am spus prea multe. Nu-mi dau seama ce se întâmplă cu mine când sunt în preajma lui!

— Cred că înţelegem lucruri diferite prin *tâmpenie,* zice el. Ce altceva ţi-a mai povestit bunica ta?

— Nu prea multe, dar mi-a dat numărul de telefon al unei mătuşi care locuieşte lângă Paris.

Louis începe să se joace cu firimiturile de pâine de pe masă, strivindu-le una câte una cu degetul arătător. Se încruntă în timpul ăsta, ca şi cum ar face ceva extrem de important. E drăguţ chiar şi când se încruntă...

— Şi crezi că mătuşa asta ar putea să-ţi spună mai multe? Mă întreabă el.

— Nu ştiu, poate.

Chelnerul cu şorţ alb ne întrerupe, luându-ne farfuriile, şi comandăm două cafele, care ne sunt aduse câteva minute mai târziu, în ceşcuţe microscopice, împodobite cu numele cafenelei. Pe farfuriuţă descopăr o pătrăţică de ciocolată

şi un cub de zahăr. Ştiu cum preferă francezii cafeaua: tare şi dulce.
Louis a căzut pe gânduri, iar eu încă procesez ideea că i-am spus toată povestea mea unui tip pe care abia dacă-l cunosc. Dar poate că nu doar timpul îţi poate spune cât de bine cunoşti pe cineva sau cât de apropiat îţi este.
— Se pare că nu există decât o singură cale de a afla mai multe despre această balerină, spune el. Ai adresa mătuşii?
Mă bufneşte râsul, căci sunt sigură că glumeşte, dar el îmi aruncă o privire din care nu ştiu ce să înţeleg, aşa că dau din cap şi deschid poza pe telefon:
— Am căutat-o, e un orăşel aflat la o oră de Paris, spre sud, dar nu se ajunge foarte uşor acolo...
— Ce e uşor nu e şi distractiv, răspunde el, cercetând o hartă pe telefon.
— Ar trebui să-i dau un telefon, doar că nu vorbeşte deloc engleza, spun, dar îmi dau seama că Louis nici măcar nu mă mai ascultă.
Plătim, împărţind nota, iar el se ridică, dându-şi scaunul în spate, şi spune:
— Trebuie să mergem.
— Unde să mergem? îl întreb, ridicându-mă la rândul meu.

— Dacă-ţi spun, n-o să fii de acord.
— Nu contează, tot vreau să ştiu.
— De ce? mă întreabă Louis, cu cel mai fermecător zâmbet. Bine, până acum am stabilit că *toate* zâmbetele lui sunt aşa – asta dacă nu sunt de-a dreptul superbe –, dar unele mă lovesc mai tare ca altele.
— Pornim într-o aventură.

Cred că glumeşte

— .Ce fel de aventură? îl întreb, ţinându-mă după el. A luat-o înapoi spre Musee d'Orsay.

Louis se opreşte şi mă priveşte adânc în ochi:

— Pui prea multe întrebări.

îmi încrucişez mâinile pe piept şi-i răspund:

— Iar tu nu dai prea multe răspunsuri.

Louis izbucneşte în râs, iar sunetul ăsta e pur şi simplu ca o vrajă, în cel mai bun sens al cuvântului. Şi poate chiar aşa e, pentru că acum o zi juram că nu mai vreau să aud de băieţi toată vara, promiţându-mi că o să mă concentrez doar pe balet, doar acesta era motivul pentru care venisem aici. Desigur, asta-mi doream şi acum. Dar, cu toate astea, ştiu că sunt într-o mare încurcătură, pentru că, să fim cinstiţi, o să urmez sunetul ăsta oriunde.

CAPITOLUL 8

Pentru a doua oară săptămâna asta, gonim pe străzile Parisului şi iar nu-mi vine să cred că mă aflu în spatele lui pe Vespa, cuprinzându-i din nou talia cu braţele, ca şi cum acolo le-ar fi locul. Inima îmi bate tare şi simt furnicături de emoţie în degete. Mă străduiesc să-mi vin în fire când ieşim din bulevardul aglomerat într-o străduţă

îngustă şi intrăm într-o gară RER[1]. Louis opreşte în faţa unei clădiri albe, cu ferestre duble mari, protejate de acele zăbrele din fier forjat pe care le văzusem peste tot prin Paris.

— Din păcate, nu putem conduce până acolo, spune el, parcându-şi scuterul.

— *Nu* mergem la „străMătuşa” mea, spun şi chiar vorbesc serios.

Louis strânge din buze:

— Nu vrei să ştii dacă toată povestea asta despre balerină şi Degas este adevărată?

Oftez. Aş putea să-i spun că nici măcar nu o cunosc pe această „străMătuşă”, şi că ar trebui să mă întorc la cămin şi să mă odihnesc pentru săptămâna care mă aşteaptă, că n-am venit aici să mă ţin de flirturi, oricât de drăguţ ar fi el...

— N-am putea să ne întoarcem? zic, dar Louis a pornit deja spre gară.

— Dar de ce să nu mergem?

Trecem pe lângă un cuplu care ţine în lese doi câini mari, prea multe persoane şi animale pentru trotuarul îngust, aşa că

---

1 **Acronimul Reseau Express Regional, un sistem feroviar rapid care a luat naştere în Franţa şi a fost apoi dezvoltat şi în diferite zone ale Uniunii Europene (n. tr.).**

suntem nevoiţi să coborâm pe stradă ca să-i evităm.

— Pentru că nu o cunosc pe femeia asta. Nu pot să apar pur şi simplu, ar trebui să vorbesc cu ea ca să stabilim o vizită.

— Sună extrem de plictisitor, spune Louis, coborând treptele spre tren două câte două.

— Dar aşa e normal să procedezi. Simţindu-mă ca o profesionistă a sistemului public de transport, îmi scanez cartela de metrou ca să mă ţin după el, aşa că în curând aşteptăm trenul pe peron.

Louis rânjeşte:

— Normal, plictisitor, acelaşi lucru.

— Dar dacă e vreo criminală în serie? îl întreb, un pic cam prea tare, drept urmare, câteva capete se întorc spre mine şi trebuie să suport nişte priviri ciudate.

— Dacă e, îmi şopteşte el la ureche, atunci o să fie o aventură dată naibii!

Dau din cap, iar părul lui răvăşit îmi mângâie faţa. Miroase divin şi e aşa de moale... îmi vine să-mi scutur capul din nou şi din nou.

— Ascultă, cât stai în Paris, şase săptămâni? mă întreabă el.

— Da, pentru balet. Doar pentru balet, îi răspund, mai mult ca să-mi reamintesc mie de ce eram aici.
— Bun, deci ai de gând să pleci la sfârşitul verii fără să afli adevărul despre povestea familiei tale. O să-ţi petreci restul vieţii întrebându-te dacă bunica ta avea dreptate şi dacă într-adevăr ruda ta chiar putea să te lămurească în privinţa asta. Doar că ea între timp nu va mai fi, aşa că nu vei afla niciodată adevărul.
— Ah, dar nu eşti cam morbid?
— Poate, dar ăsta-i adevărul.
Touché. „M-a lovit!” Au!
Privesc panoul electronic şi văd că următorul tren pleacă în şase minute.
— Trebuie să-i dăm un telefon mai întâi, spun şi mă uit la poza în care am numărul. Formez şi-i dau telefonul. În clipa următoare, aud pe cineva răspunzând. Louis îmi face cu ochiul
— *Bonjour, Madame!* „Bună ziua, doamnă!” spune.
Evident, nu se opreşte aici, dar nu pot descifra decât
frânturi din conversaţie: Mia Jenrow...
train..., aujourd'hui..., merci beaucoup...
Când închide, Louis îmi spune, cu un rânjet machiavelic pe faţă:

— Abia aşteaptă să te cunoască.

O oră mai târziu, coborâm din tren. Două doamne în vârstă ne aşteaptă pe peron. Le recunosc din pozele bunicii. Cea mai în vârstă este clar mătuşa mea Vivienne – şi trebuie să spun că arată minunat pentru cei 90 de ani ai ei. Se luminează la faţă când mă vede:

— *Tu dois être Mia!* „Tu trebuie să fii Mia!”

Mă sărută pe obraji, apoi îmi şterge urmele de ruj. Continuă să vorbească în franceză, aşa că mă uit disperată la Louis, care începe imediat să traducă:

— Spune că arăţi exact ca bunica ta.

— *C'est vrai!* „E-adevărat!” mă entuziasmez eu.

Cealaltă femeie e fiica sa cea mare, Madeleine. Cum Vivienne este mătuşa bunicii mele – sora străbunicii mele –, sunt aproape sigură că eu şi Madeleine suntem verişoare. Ar fi trebuit să o rog pe bunica să-mi mai prezinte o dată arborele genealogic înainte să plec...

Madeleine are părul foarte scurt, de un roşu-aprins, şi e îmbrăcată în nişte pantaloni largi şi o tunică albă. Pare să fie cam de aceeaşi vârstă cu bunica, şaizeci şi ceva spre şaptezeci. Vorbeşte destul de

bine engleza, ceea ce mă face să mă simt instantaneu mai bine.

— *Maman* a fost foarte bucuroasă când a sunat-o *ton petit copain...* ăăă... iubitul tău, îmi spune ea peste umăr după ce urcăm în maşina sa.

Face pauză după fiecare cuvânt, căutându-şi vorbele. Oricum, îmi imaginez că nu are prea des ocazia de a-şi exersa engleza. Vorbeşte din nou înainte de a apuca să o corectez şi apuc să mimez din buze „Scuze” către Louis, pentru neînţelegerea de mai devreme, când Madeleine presupusese că e iubitul meu, dar el se mulţumeşte să-mi zâmbească.

— *Maman* nu mai conduce, dar eu locuiesc aproape, aşa că o vizitez des.

— Mulţumesc, Madeleine, mă bucur aşa de tare să vă cunosc, spun, apoi mă aplec spre mătuşa mea: Vivienne... Mătuşa Joan o să fie aşa de bucuroasă că te-am vizitat, spun, iar Louis traduce. Vivienne îmi zâmbeşte.

Trecem prin sătucuri şi câmpuri pe care pasc fericite multe vaci înainte ca Madeleine să parcheze într-o piaţetă, lângă un şir de case de piatră. Jur că pe partea cealaltă a străzii se află intrarea într-un castel – *château,* cum spun francezii. Clădirea în sine, de mărimea a

vreo zece case puse laolaltă, se vede la capătul unei alei lungi, străjuite de copaci. Vivienne mă surprinde privindu-l şi spune ceva ce nu înţeleg. Louis îmi explică:

— A spus că proprietarii sunt foarte drăguţi, dar nu-i vezi decât foarte rar. Ar fi super să vedem cum arată în interior, nu?

Suspin, uşurată. Cred totuşi că bunica Joan mi-ar fi spus dacă ne trăgeam din nobilimea franceză. În schimb, mătuşa Vivienne şi Madeleine ne invită să intrăm într-una dintre casele confortabile din piaţetă. Un hol cu gresie pe jos se întinde pe toată lungimea casei, cu uşi mici, închise la culoare, pe ambele laturi. Peste tot sunt plante şi poze înrămate, iar o scară duce la etaj. încerc să mă uit la poze, dar toate par să fie instantanee obişnuite de familie. Niciun tutu prin ele.

Mătuşa Vivienne ne conduce pe o verandă, de unde ieşim într-o grădină împrejmuită. Ne aşezăm toţi trei sub un copac imens, la adăpost de soarele după-amiezii.

— Credeam că Joan te-a învăţat franceza, îmi spune mătuşa prin Louis.

— Chiar a făcut-o, când eram mică, dar părinţii mei au insistat să fac spaniolă în şcoală.

Louis traduce în franceză ceea ce spun, iar Vivienne aprobă, deşi cam dezamăgită. În momentul ăsta, sunt complet de acord cu ea şi-mi doresc să fi tras mai tare să învăţ limba.

— Şi spaniola e folositoare, zice Madeleine, care ne aduce suc de portocale şi un platou cu biscuiţi din bucătărie.

Pe ei scrie *beurre,* de parcă nu ţi-ai da seama oricum după culoarea lor că sunt plini de unt.

— *Maman* e foarte mândră că dansezi la Institutul Operei din Paris, continuă Madeleine.

Mătuşa Vivienne zâmbeşte când aude numele prestigioasei şcoli. Mi-aş dori ca mama să fie la fel de fericită, dar alung repede gândul.

— Şi-a dorit ca şi eu să fiu… ştii tu… *danseuse,* „dansatoare”, dar nu eram bună, mai zice Madeleine, râzând.

Vivienne îşi pune mâna pe braţul lui Louis, rugându-l fără vorbe să traducă:

— *Ne l'écoute pas!* „N-o asculta!” îmi spune. Fiica mea era foarte talentată, doar că a renunţat prea repede. Toate femeile din familia asta sunt făcute pentru balet, la fel şi tu, Mia.

Louis îmi zâmbeşte când îmi traduce cuvintele mătuşii, iar eu simt că-mi iau obrajii foc.

— Despre asta şi vrea să vorbească acum cu tine, spune el în franceză. Cu cât îl ascult mai mult, cu atât înţeleg mai bine.

— *J'ai des questions,* „am câteva întrebări”, reuşesc să bâigui. Dar mă simt ciudat să le pun. Chiar dacă fac parte din familie, femeile astea sunt totuşi nişte străine. Vivienne mă încurajează cu un surâs.

— Rămâneţi la cină, să avem timp de poveşti? ne întreabă Madeleine, deşi sună mai degrabă ca o afirmaţie.

Scutur din cap şi spun că n-ar trebui, chiar în timp ce Louis acceptă cu bucurie.

— Trebuie să luăm trenul înapoi, îi şoptesc eu.

Louis rânjeşte:

— Trenul circulă până târziu. Trăieşte şi tu un pic. Hai să petrecem o noapte nebună cu rudele tale în vârstă, mai adaugă şi-mi zâmbeşte. Cum aş putea să-i rezist?

Când ora cinei se apropie, intrăm în casă. Chiar dacă afară e încă lumină, aerul s-a răcorit destul cât să ne amintească faptul că ziua se apropie de sfârşit.

Madeleine se duce la bucătărie să se ocupe de mâncare, în timp ce noi ne aşezăm în sufragerie. Tapetul cu motiv floral e îngălbenit pe alocuri. O masă rustică de lemn şi câteva scaune asortate umplu aproape complet spaţiul oricum mic. Prin comparaţie cu restul casei, pereţii par goi, dacă nu punem la socoteală rama bogat ornamentată de pe unul dintre ei.

Vivienne mă surprinde privind-o şi mă ia de mână, trăgându-mă mai aproape.

În ramă e schiţa de la brâu în sus a unei fete, realizată în cărbune negru moale şi un verde pastel. Priveşte undeva în stânga, fără să insiste pe ceva anume. Pe un umăr i se odihneşte părul împletit într-o coadă prinsă cu o fundă uriaşă. Are pieptul scos în faţă, într-o postură perfectă. Hârtia veche e ruptă la un colţ, iar imaginea e alcătuită din doar câteva tuşe ascuţite, dar estompate.

E drept că toată dimineaţa nu făcusem altceva decât să privesc tablourile lui Degas, dar stilul şi coloristica sunt inimitabile. Privirea lui Louis îmi spune că se gândeşte la acelaşi lucru.

— Ce tablou frumos, îi spune el apoi în franceză mătuşii.

— *Tu aimes Degas?* „Îţi place Degas?” îl întreabă ea imediat, cu ochi strălucitori.

Inima mi-o ia razna şi întreb:

— E un Degas adevărat? Bunica Joan mi-a spus povestea, continui într-o franceză de baltă, cu vocea plină de emoţie, iar mătuşa Vivienne îşi trece o mână peste obrazul meu şi-mi spune:

— *Cest une belle histoire...* „E o poveste drăguţă la mijloc”.

îmi ţin respiraţia, aşteptând continuarea, dar mătuşa ne invită să ne aşezăm la masă. Madeleine aduce o salată de cartofi şi o baghetă crocantă al cărei miros se face simţit de departe. îmi lasă gura apă instantaneu.

— Un pahar cu vin? ne întreabă ea după ce ne servim cu mâncare, dar n-aşteaptă să-i răspundem şi iese din sufragerie. O clipă mai târziu, se întoarce cu o sticlă aburită de *rosé.* Louis acceptă, ridicându-şi paharul, dar eu ezit. N-am mai băut vin până acum, dar Madeleine deja îmi umple paharul.

— O să-ţi placă, îmi şopteşte Louis la ureche.

Săptămâna asta a fost plină de premiere şi mă înfior
când gust vinul, pe care l-am considerat tot timpul un fel de suc pentru adulţi. Sau

poate mirosul dulce al respiraţiei lui Louis mă face să simt… *quelque chose*, „ceva”.

Mătuşa Vivienne ridică paharul, urmată de noi toţi, şi spune:

— *A Mia! Ma petite-nièce!* „În cinstea Miei, strănepoata mea!” *Bon appétit!* „Poftă bună!” ne urează apoi, trezindu-mă la realitate.

Mai las să treacă puţin timp înainte să aduc din nou în discuţie tabloul, n-aş vrea să creadă că e singurul motiv pentru care le vizitez. În schimb, o pun pe mătuşa la curent cu ce au mai făcut bunica Joan şi mama, pe care n-o întâlnise decât de câteva ori, înainte să mă fi născut eu. La rândul meu, aflu că Madeleine are şi ea doi băieţi, trecuţi bine de 30 de ani. Unuia dintre ei tocmai i se născuse al doilea copil, iar Madeleine nu-şi mai încăpea în piele de bucurie că e din nou bunică. îmi arată poze pe telefon, cu mâna pe inimă, emoţionată.

îmi remarcă apoi paharul gol şi mi-l umple din nou. Sunt deja puţin ameţită, dar n-o opresc. Aşa e în Franţa, iar eu n-am de gând să pierd nicio ocazie de a mă familiariza cu obiceiurile acestei ţări.

Într-un final, îmi fac curaj şi mă întorc spre mătuşa Vivienne:

— Tabloul acela... spuneai cumva că e un Degas?

Nu-mi vine să o întreb de-a dreptul dacă are pe perete
un tablou extrem de valoros. înainte chiar ca Louis să apuce să-mi traducă întrebarea, Madeleine dă din cap dezaprobator către mătuşa, spunând:

— *Maman! Qu'est-ce que tu as dit a Mia?* „Mamă, ce i-ai povestit Miei?”

Cele două încep să turuie în franceză, dar atât de repede, încât Louis n-apucă să-mi traducă decât ideile cele mai importante:

— Madeleine s-a enervat pentru că are impresia că Vivienne ţi-a spus că tabloul e al lui Degas, când toată lumea ştie că nu-i aşa, iar Vivienne insistă că ai întrebat doar pentru că ţi-a plăcut şi că n-are importanţă ce ţi-a spus ea.

— Până la urmă, e sau nu un Degas? îl întreb eu, dându-mi seama că mă interesează lucrul ăsta mai mult decât mi-aş fi închipuit.

Louis dă din umeri şi redevine atent la conversaţia celor două, dar Madeleine mi-a auzit întrebarea, aşa că mă priveşte peste masă şi-mi spune:

— Nu-i adevărat, nu crede tot ce spune *Maman.* Ea doar... cum se spune... bunicul ei l-a cumpărat de la un anticariat şi a spus asta în glumă, după care toată lumea a uitat că fusese doar o glumă.

Madeleine vorbise în engleză, dar aveam senzaţia că mătuşa înţelesese tot, pentru că dă din cap, îşi pune o mână peste a lui Louis şi spune:

— Spune-i Miei că *este* adevărat, că în tabloul ăsta e stră-bunica noastră, prim-balerina.

Madeleine îşi dă ochii peste cap:

— *N'importe quoil* „N-are importanţă!” Nu-s decât tâmpenii!

Louis mă priveşte peste umăr să vadă dacă am înţeles, iar eu îi fac semn că da, deşi sunt cam confuză. În minte îmi răsună vorbele mamei despre cum unii aleseseră să considere legenda ca fiind reală, iar alţii nu, că, până la urmă, adevărul este irelevant, pentru că oricum n-o să-l ştim niciodată. Mă forţez să zâmbesc, încercând să-mi ascund dezamăgirea. N-aş vrea să fie doar o poveste frumoasă. Mi-aş dori să am cu adevărat baletul în sânge, să fie moştenirea mea.

Madeleine mă roagă să o ajut cu desertul, aşa că o urmez în bucătărie:

— *Tu es triste,* te-ai întristat, îmi spune, se vede pe faţa ta.

Fac semn din cap că nu, uitându-mă în altă parte.
Lacrimile sunt aproape, le simt. Ce prostie! N-ar trebui să mă las afectată în halul ăsta, mai sunt şi altele în viaţă – cel puţin aşa ar zice mama. Madeleine spală o mână de căpşuni şi le pune într-un bol de sticlă, iar eu pun vasele în maşina de spălat.

— îmi pare rău, îmi mai spune. Vorbeşte o engleză de bază, dar foarte clară şi oricum mult mai bună decât franceza mea. Povestea nu e adevărată. Acum mulţi ani, ca să-i fac pe plac lui *Maman,* am dus tabloul la un evaluator şi acesta a... cum se spune... a râs şi mi-a spus că foarte mulţi fac copii, iar unii dintre ei sunt chiar extrem de buni. Aşa că nimeni nu poate spune dacă pictura chiar îi aparţine lui Degas.

încerc să asimilez tot ce mi-a spus. Păi, dacă nu se poate dovedi, dacă un expert nu-şi poate da seama, în cazul ăsta e clar că nu vom şti niciodată dacă balerina lui Degas a făcut parte din familia noastră. Simt cum mi se lasă umerii în jos.

— Eu... Dau să zic ceva, dar nu ştiu ce şi nici nu cred că Madeleine m-ar înţelege.

— *Dis-moi,* „spune-mi”, suntem rude.

înghit în sec. Sentimentele mi se învălmăşesc în gât.

— Visul meu dintotdeauna e să fiu balerină, zic încet şi rar, să fiu sigură că înţelege. îmi face semn să continui, îmi doresc asta mai mult decât orice altceva pe lume, dar e foarte greu, competiţia este imensă. Iar povestea asta... e singurul lucru care m-a ajutat să cred că pot s-o fac, înţelegi?
Că visul meu o să devină realitate. Mi-a dat speranţă în tot acest timp. Am... *nevoie* să ştiu că e adevărată.

Mă opresc şi mă uit în jos, la picioare. N-am privit niciodată lucrurile în felul ăsta, dar după ce am spus toate astea cu voce tare, îmi dau seama că aşa am simţit mereu despre povestea bunicii Joan.

— Uită-te la mine, Mia, îmi spune atunci Madeleine, prinzându-mi bărbia cu două degete şi silindu-mă să-mi ridic ochii. Trebuie să crezi ceea ce vrei *tu* să crezi. Dacă povestea asta te inspiră când dansezi, continuă să crezi în ea. Nu contează decât cum te face să te simţi.

îmi şterg o lacrimă cu dosul palmei. Nici n-o simţisem prelingându-mi-se pe faţă.

Când terminăm cina, afară e aproape întuneric. îmi dau seama că suntem de

mult aici şi-mi scot telefonul să mă uit la orarul trenului.

— Ultimul pleacă la 23:05, îi spun lui Louis, care-şi verifică şi el ceasul, spunându-mi:

— Vivienne spunea că vrea să-ţi arate nişte poze.

E imposibil să nu observe că mă cuprinde panica. Ar trebui să mă întorc la cămin, să mă odihnesc.

Oare *Monsieur* Dabrowski va anunţa dimineaţă rolurile sau o să ne lase să fierbem toată ziua?

E în regulă, Mia, îmi spune Louis, punându-mi gândurile pe fugă, avem timp

.Din fericire, n-avem oră de stingere. Chiar am rămas surprinsă că toţi cei care au peste 16 ani pot face aproape tot ce vor – poate e tot vreo chestie tipică francezilor sau oraşelor mari, cert e că adolescenţii sunt trataţi ca nişte adulţi. Atâta timp cât ajungem la timp la ore – şi dansăm bine – , ne priveşte ce facem în afara şcolii.

Totuşi, în timp ce mătuşa Vivienne se ridică şi deschide dulapul impunător din colţ, de unde scoate câteva albume foto groase, simt că mă cuprinde neliniştea. Ezit o clipă, dar mătuşa pare atât de

încântată, că nu-mi vine s-o dezamăgesc. O ajut pe Madeleine să pună de ceai, apoi ne aşezăm în încăperea alăturată, pe o canapea unde abia încăpem toţi patru. Louis rămâne până la urmă în picioare, iar eu şi Madeleine ne aşezăm de-o parte şi de alta a mătuşii. încerc să uit de tablou şi să zâmbesc. Tot mă bucur că am venit aici azi.

O oră şi trei albume mai târziu, o sărutăm pe mătuşa Vivienne de rămas-bun şi Madeleine ne duce înapoi la gară, dar imediat ce ajungem, îmi dau seama că e ceva în neregulă. E întuneric şi foarte linişte. *Prea* linişte. Şi eu, şi Louis sărim din maşină şi o luăm la fugă pe scări, spre uşa gării. E închisă.

— Nu e cu putinţă, spun, cu inima mai să-mi sară din piept, m-am uitat doar, e un tren la ora 23:05, sunt sigură!

Louis urmăreşte cu degetul orarul lipit în spatele geamului şi spune:

— Corect, dar asta doar în timpul săptămânii. Ultimul tren spre Paris a plecat acum 20 de minute.

Mi se strânge stomacul de emoţie. Ne uităm unul la altul în tăcere. Ce naiba facem acum?

CAPITOLUL 9

— Te rog să nu te uiţi la mine.

Intru în dormitor îmbrăcată într-o cămaşă de noapte roz, pufoasă ca o bezea şi lungă de mătură podeaua din lemn vechi. E mare, plină de volănaşe şi are cel puţin o duzină de năsturaşi drăguţi, prea mult chiar şi pentru o fată care iubeşte lucrurile de genul ăsta, darămite pentru mine. Lăsând la o parte baletul, stilul meu e destul de minimalist: tricouri albe sau negre, blugi mulaţi sau fuste. E drept că mi-am cumpărat câteva topuri în dungi înainte de plecare pentru că mi se părea evident că asta trebuie să porţi în Franţa, dar pijamale roz-bombon? *Non, merci!* Ah, Dumnezeule, şi mirosul... cred că stătea de cel puţin o mie de ani într-un sertar prăfuit, printre pastile împotriva moliilor. Da, ştiu, măcar nu rămân pe străzi în noaptea asta, dar totuşi...

— Chestia aia e... nu ştiu cum se spune în engleză, începe Louis, dând din cap consternat. Aici îi spunem *tue-l'amour*.

— „Moartea pasiunii”, adică? îl întreb, ridicându-mi un pic cămaşa şi schiţând câţiva paşi de step, după care fac o piruetă şi-mi dau capul pe spate, izbucnind în râs.

Louis hohoteşte şi el, dar stă mult mai bine ca mine, căci mătuşa i-a făcut rost de un tricou de un verde-lime decolorat.

Alături de boxeri, încropise o pijama decentă.

În mod normal, m-aş fi simţit foarte prost şi foarte ruşinată să stau îmbrăcată în halul ăsta în faţa unui super tip (sau a oricărui băiat, dacă e să o spunem pe-a dreaptă), dar nu simt decât uşurare. E atât de bine să mă prostesc aşa cu Louis! Nu ştiu cum se face, dar absolut tot ce facem împreună – plimbarea la muzeu, călătoria cu trenul în afara Parisului, câteva înghiţituri de vin – pare o experienţă palpitantă.

După ce şocul pierderii trenului s-a mai atenuat, Madeleine ne-a luat înapoi la mătuşa, spunându-ne să nu ne facem griji. Eu mă dădeam de ceasul morţii din cauza greşelii făcute, în timp ce ea şi Louis erau peste măsură de amuzaţi.

Din fericire, trenurile începeau să circule foarte devreme, aşa că-mi tot spuneam că totul se va aranja în cele din urmă, că o să am destul timp să ajung la cămin, să-mi iau lucrurile şi să fiu la timp la curs, gata să dau ce am mai bun. I-am trimis un mesaj lui Lucy să o anunţ că rămân peste noapte la rude, sigură fiind că va avea grijă să anunţe pe oricine ar întreba de mine. Oricum, eram convinsă că Audrey nici nu se sinchisea de lipsa mea.

— Ce-or să spună părinţii tăi? îl întreb pe Louis. Te rog să nu-i spui tatălui tău că a fost vina mea!

Toată ziua încercasem din răsputeri să uit lucrul ăsta, dar nu mi-l putusem scoate din minte: *Monsieur* Dabrowski, profesorul fioros în mâinile căruia stă soarta mea, este tatăl lui Louis.

— Dar chiar *e* vina ta, Mia, îmi răspunde el, impasibil. Simt că-mi ia foc faţa, dar continuă: Nu-ţi face griji, am început să rămân pe la prieteni încă de pe la 14 ani. O să-i trimit lui tata un mesaj, dar m-aş mira să observe că lipsesc.

Mătuşa Vivienne era deja în pat când ne-am întors, aşa că ne-a condus mai mult adormită în dormitorul de oaspeţi de la etaj.

— Aveţi noroc, am două paturi de o persoană aici pentru nepoţii mei… Dar staţi, părinţii voştri vă lasă să dormiţi împreună?

O fi fost ea adormită, dar tot o bunicuţă de 90 de ani cu principii rămânea.

Louis a izbucnit în râs, spunându-i că părinţii noştri ar trebui să fie fericiţi că aveam măcar un acoperiş deasupra capului. Nu eram sigură că tata ar fi fost de aceeaşi părere, dar am zâmbit şi l-am

aprobat. Să sperăm că n-o să afle niciodată despre asta.

— Trebuie să te întreb ceva, îi spun lui Louis când se opreşte din râs.

Sting lumina şi întunericul cuprinde camera. Probabil trăsese obloanele de lemn când eram la baie. Fac câţiva paşi prin întuneric, până ce mă lovesc de marginea patului şi-l întreb, strecurându-mă în aşternuturi:

— De ce mă ajuţi?

Nu pot să mă abţin să-l întreb asta, poate din cauză că toată ziua glumiserăm şi că mă simţeam foarte apropiată de el. Trebuie să ştiu.

— Pentru că e distractiv, îmi plac la nebunie aventurile. Dacă mi-ar fi spus cineva dimineaţă că o să-mi petrec noaptea cu o fată frumoasă şi deşteaptă...

Zâmbesc larg, deşi nu mă poate vedea – sau *tocmai* pentru că nu mă poate vedea. Altceva aş vrea însă să-l întreb, şi anume dacă atunci când ne întâlniserăm prima oară îl aştepta într-adevăr pe Max, prietenul lui. Nu e treaba mea, dar mi-e greu să cred că nu are... pe altcineva cu care să pornească în aventuri. îmi imaginez o fată cu păr strălucitor, pometi înalţi şi aerul acela şic înnăscut pe care-l observasem la unele franţuzoaice de vârsta

mea. O înţepătură de gelozie – bine, mai mult decât o înţepătură – îmi strânge inima. Termină, Mia, n-are cum să meargă, vei fi oricum mai mult decât ocupată următoarele săptămâni, îţi aminteşti?

Oftez fără sunet şi hotărăsc să schimb subiectul:

— A fost o zi minunată, însă... Nu mi-am dat seama până acum, dar chiar am sperat ca povestea asta să fie adevărată. încă mai sper. Ştiu că poate par foarte naivă, dar gândul că în familia mea o persoană a fost atât de specială încât unul dintre cei mai mari pictori ai lumii şi-a dorit-o ca model, iar tabloul ăsta se află undeva într-un muzeu... pur şi simplu pare un basm. Mi-ar plăcea să aflu detalii, dar am deja prea multe pe cap, trebuie să mă concentrez pe şcoală şi pe obţinerea unui rol în *Lacul Lebedelor*, aşa că povestea asta trebuie să mai aştepte.

Fac o pauză, aşteptând să-mi răspundă, dar în cameră, ca în toată casa, de altfel, răsună doar tăcerea.

— Louis?

Tăcere, apoi:

— Mmm...?

— Dormeai?

— Mmm, vine o şoaptă din patul aflat în cealaltă parte a camerei.

Serios? Eu îmi deschid sufletul în faţa lui şi el doarme?! Trec câteva minute, apoi Louis bolboroseşte:
— Eşti atât de plină de pasiune, încât am senzaţia că eu...
— Tu ce?
— Nu ştiu, că-mi lipseşte ceva.
— Sunt sigură că-ţi plac multe lucruri, spun, dar îmi dau seama chiar în clipa aceea că până acum eu fusesem personajul principal, iar Louis rămăsese un mister. Hai, spune-mi, care e pasiunea ta?
— Hmm, spune el şi am senzaţia că e somnoros, dar şi puţin trist. Nu ştiu. Poate nu vreau să am vreuna.
— Nu cred că vorbeşti serios.
— Şi dacă ar fi aşa? Am crescut cu nişte părinţi atât de pasionaţi de ceea ce făceau, că parcă nimic altceva nu mai conta pentru ei.
— Dar... încep eu, deşi nu ştiu exact ce vreau să spun. Nu pot să-mi imaginez cum ar fi să nu existe ceva în viaţa ta care să te facă să sari din pat dimineaţa. Mie mi se pare fantastic să creşti cu doi părinţi artişti care şi-au urmărit visul şi au cunoscut succesul. Dar, până la urmă, ce ştiu eu despre viaţa lor de familie? Rămâne tăcut o vreme şi mă întreb dacă nu cumva a adormit.

Mia, zice într-un târziu, să ştii că n-am venit la Musee d'Orsay să mă întâlnesc cu Max. Ţi-am văzut numele pe listă, la şcoală, şi am vrut să te revăd

.Zâmbesc în întuneric. Urechile mi se umplu cu bătăile ca de tobă ale inimii, ca un sunet de poante străbătând scena, închid ochii şi în jurul meu încep să danseze balerine care, aruncându-şi braţele în aer, se învârt şi-mi şoptesc: Poate că nu e nevoie să alegi între balet şi iubire, Mia, poate chiar le poţi avea pe amândouă...

Mă uit spre partea cealaltă a încăperii, unde e el, la câţiva paşi de mine, şi-ascult cum respiră încet. Ziua de azi a fost... perfectă. Bine, poate nu chiar perfectă. îmi vin în minte buzele lui pline şi cât de roz şi strălucitoare sunt când râde. Mormăi în sinea mea. Acum că sunt singură cu gândurile mele, trebuie să recunosc: mi-aş dori să mă fi sărutat. Până la urmă, face parte şi asta din experienţa mea în Franţa, nu? Da, ştiu că e fiul profesorului meu. Nu pot să neg că ar pica tare prost dacă ar afla cineva de la şcoală ce făcuserăm azi, chiar dacă propriu-zis nu *făcu- serăm* nimic... Hai, Mia, ajunge, trebuie să te odihneşti, mâine e o zi mare. Dar, în timp ce somnul mă cuprinde, nu pot să nu mă gândesc că e posibil să le am pe toate. Cu Louis, totul e posibil.

CAPITOLUL 10

- Trezeşte-te! TREZEŞTE-TE! *Trezeşte-te!*

Pentru o clipă, după ce mă trezesc într-un loc întunecos şi necunoscut, mă gândesc că va trebui să plec fără Louis. II împung cu degetele, îl scutur uşor, apoi mai tare, după care ajung să-i urlu în ureche, doar-doar se întoarce printre cei vii. Nu mai pun la socoteală alarma de la telefonul meu, care mă trezise pe mine.

În timp ce coborâm scările, ne întâmpină cele mai cunoscute mirosuri ale Franţei: de cafea şi de *croissants,* „croa-sanţi". Lui Louis i se luminează faţa când Vivienne ne invită să luăm loc şi să mâncăm ceva înainte ca Madeleine să ne ducă la gară.

— *Tu devrais manger quelque-chose,* „ar trebui să mănânci ceva", îmi zice ea în timp ce toarnă cafea într-un bol.

Nu glumesc, un bol ca acelea pentru cereale.

Mătuşa continuă să vorbească, iar Louis îmi traduce:

— Madeleine a fost la *boulangerie,* la „brutărie" special pentru noi.

Nu trebuie să mai zic nimic, căci privirea mea spune tot.

— Mulţumim tare mult, dar va trebui să luăm toate bunătăţile astea cu noi, îi spune mătuşii în franceză.
E cam dezamăgită, dar nu se mai opune şi pune înapoi cornurile în punga de hârtie în care fuseseră aduse. Chiar când dau să ies din bucătărie, Louis ridică un deget, rugându-mă să aştept, apoi ia castronul cu cafea şi-l dă pe gât dintr-o înghiţitură.
— Nu te-ai ars la limbă? îl întreb.
Louis aprobă din cap, strâmbându-se.
— Ba da, dar a meritat, spune, răguşit.
Cu pupici, *croissants* şi promisiuni că ne vom revedea curând, reuşim să plecăm, dar nu pot să-mi relaxez umerii decât când trenul se pune în mişcare spre Paris, înapoi la viaţa reală.
Louis se înfige imediat în cornuri, oferindu-mi şi mie unul.
îl refuz, scuturând din cap, şi-i spun:
— Azi aflăm cine a primit rolurile din *Lacul Lebedelor*.
Sfârşitul de săptămână fusese o evadare plăcută, dar
acum îmi simt din nou stomacul ghem. Nu mă pot gândi decât că, la sfârşitul zilei, voi fi ori nebună de bucurie, ori distrusă de tristeţe. Toate speranţele mele de a ajunge la ABT depind de ziua de azi.

— Ştiu, spune Louis printre înghiţituri, cu faţa pe jumătate acoperită de coji pline de unt.
Vocea lui nu trădează nimic, dar mintea începe să mi se învârtă. Oare ştie ceva ce eu nu ştiu? Îi spusese tatăl lui ceva despre roluri? *Monsieur* Dabrowski ducea peste tot cu el o agendă îmbrăcată în piele neagră, în care îşi scria notiţe la finalul fiecărei ore. Poate că o lăsase deschisă pe masa din sufragerie, iar Louis văzuse ceva? O, Doamne, îmi spun, ştie.
Mă întorc spre el şi îşi reprimă un căscat.
— Deci *ştii}* îl întreb, cu ochii mărindu-mi-se de frică.
Louis ridică o sprânceană şi cască din nou. încerc să rămân calmă.
— Ştii! exclam, un pic cam prea tare.
Louis îşi ridică şi cealaltă sprânceană:
— Hmmm... Ar trebui să ştii un lucru despre mine, şi anume că am neapărat nevoie de opt – preferabil nouă – ore de somn pe noapte. Aşa că, dat fiind că acum stau foarte prost la capitolul ăsta, va trebui să fii mai explicită.
Pe de o parte, îmi vine să-l întreb pur şi simplu şi să termin odată cu asta. Dar dacă-mi spune că n-am obţinut nici măcar un rol de figurant? E posibil să izbucnesc în lacrimi sau să urlu de furie. Dată fiind

situaţia, aş prefera să mă prăbuşesc în faţa întregii clase *şi* a lui *Monsieur* Dabrowski decât în faţa lui Louis.

— Nimic, spun, încercând să par calmă. Va trebui să mai aştepte.

— Nu mi s-a părut chiar aşa.

Mă uit la punga cu cornuri pe care o ţine în poală.

— Ştii ceva, până la urmă, cred că mi-e foame, îi zic, luând unul din cornurile rămase şi încercând să ignor privirea ciudată pe care mi-o aruncă.

— Bine, atunci o să închid ochii un minut, spune el, sprijinindu-şi capul de geam.

Doarme tot drumul, lăsându-mă să mă frământ dacă-mi voi primi aripile sau voi fi blestemată pentru tot restul verii. Măcar *croissant* se dovedeşte o bună companie, cel puţin pentru cele două minute cât îmi ia să-l termin.

Ştiam că această vară petrecută în Paris va fi o încercare din punct de vedere fizic. Nu încăpea îndoială că-mi voi supune corpul la tot felul de încercări, dar nu mi-am imaginat nicio clipă că voi... alerga atât în timpul petrecut aici. Acum o săptămână alergam prin aeroport, transpirată şi cu respiraţia tăiată, după ce zborul meu fusese amânat, la scurtă vreme goneam

spre Repetto în Marea Cursă după Costumul Alb de Balet, iar acum sprintez prin terminalul Gare de Lyon, cobor scările la metrou, apoi urc din nou, după scurta călătorie cu acesta, pe bulevardul Saint-Germain şi ajung, în sfârşit, la uşa dormitorului. Pfiu! Nici n-a început bine a doua săptămână a cursului, iar eu sunt deja scursă de oboseală.

îmi trag răsuflarea o clipă înainte să intru. Sunetul duşurilor pornite la etaj ajunge până aici, dar se pare că majoritatea abia acum se trezec. Urc treptele în vârful degetelor, sperând să nu mă vadă nimeni. Am reuşit, totul e în regulă, pot să mă relaxez acum. Trag adânc aer în piept când ajung în faţa uşii, dar chiar când vreau să apăs pe clanţă, se deschide brusc. Bineînţeles, nu poate fi decât Audrey Chapman, care arată ca scoasă din cutie încă din clipa în care se dă jos din pat. Are părul aranjat, privirea limpede, pielea îi străluceşte, odihnită... până şi pijamaua pare să fie proaspăt călcată. Mă priveşte de sus până jos:

— Nu aşa erai îmbrăcată şi ieri?

înghit în sec, urechile îmi iau foc şi mă întreb ce-aş putea să-i spun, dar trece pe lângă mine, îndreptându-se spre duşuri fără să mai aştepte vreun răspuns. Hai să

luăm partea bună a lucrurilor: Audrey îşi aminteşte cu ce eram îmbrăcată ieri, când plecasem la Musee d'Orsay. Cine-ar fi crezut oare că-mi dă cea mai mică atenţie?

— O să ne lase să aşteptăm toată ziua, îmi şopteşte Audrey în vestiar, în timp ce ne schimbăm.

îmi pun papucii pufoşi şi călduroşi, pe care-i primisem luna trecută, de ziua mea, peste jambiere, apoi îmi înfăşor puloverul crem din mohair peste costumul de balet. O fi mijlocul verii, cu temperaturi pe măsură, dar vreau să-mi menţin căldura corpului până încep să dansez. Moda balerinelor e ciudată, dar hainele astea mă fac să mă simt ca într-un cocon şi mă ajută să-mi relaxez muşchii.

Nu mai vorbiserăm de când ajunseserăm la cămin, dar nici nu era nevoie să o facem, era evident că ne gândeam la acelaşi lucru. Ca să fiu cinstită, nu aveam nicio oră cu *Monsieur* Dabrowski dimineaţa asta; prima era dans contemporan, apoi jazz. Chiar dacă nu vrei să faci altceva decât balet, antrenamentele clasice presupun şi învăţarea mai multor tipuri de dans, ceea ce te ajută să-ţi extinzi repertoriul şi să înveţi mişcări noi. Apoi, chiar înainte de prânz, ne antrenăm cu un coregraf celebru de la Baletul din Paris,

care ne pune să dansăm într-o piesă pe care o pregăteşte pentru un viitor spectacol.

Asta e unul dintre lucrurile nemaipomenite de la curs: ajungi să cunoşti artişti renumiţi, care lucrează cu unii dintre cei mai mari dansatori de balet din lume.

încerc din răsputeri să mă concentrez asupra paşilor, dar tensiunea din aer îngreunează mult lucrurile. Se schimbă priviri. Se oftează, cât se poate de încet. Maxilarele sunt încleştate, dar nimeni nu rupe tăcerea sau lasă să se vadă cel mai mic semn de nerăbdare. Pe dinăuntru, nu suntem decât câteva fete şi trei băieţi, veniţi din toate colţurile lumii, cu speranţa şi teama amestecându-se constant în inimile noastre. Dar pe dinafară trebuie să lăsăm impresia că suntem viitori dansatori profesionişti, dispuşi să facem tot ce este nevoie atâta timp cât acest lucru ne aduce cu un pas mai aproape de ceea ce ne dorim.

Apoi, soseşte după-amiaza. Exact cum presupusese Audrey, *Monsieur* Dabrowski îşi ţine ora fără să spună un cuvânt despre roluri. Ca de obicei, terminăm cu o reverenţă: maestrul de balet se înclină în faţa noastră, iar noi îi răspundem printr-o

reverenţă, apoi ne aplaudăm. Abia când sunetul începe să scadă, *Monsieur* Dabrowski ridică o mână, pregătit să ne dea veşti.

— Adunaţi-vă aici, vă rog, spune el în timp ce îşi aduce un scaun în mijlocul încăperii.

Tensiunea se simte în aer. Ne adunăm toţi cei douăzeci de elevi într-un semicerc în jurul său, strângându-ne picioarele sub noi cu toată graţia de care suntem în stare. Toată ziua, mintea mea a fost ca în montagnes russes: acum auzeam aplauzele triumfului ca Lebădă Albă, pentru ca în momentul imediat următor să-mi dea lacrimile la gândul că poate nici măcar nu voi primi un rol. Mă dor toate după cele opt ore de dans, dar epuizarea psihică e cea care simt că o să mă doboare. Cât de mult mi-aş dori să am în preajmă faţa prietenoasă a lui Lucy sau a lui Anouk, dar, cu excepţia prânzului, rareori se întâmplă să mai dăm una peste alta pe hol.

— După cum ştiţi, spune profesorul, spectacolul de la sfârşitul verii este un eveniment important pentru şcoala noastră. Dansatorii noştri au astfel ocazia de a se dovedi demni de această experienţă.

Nici nu clipim. Ştim cu toţii cât de mare e miza, iar în acest moment nu ne dorim decât să se termine odată aşteptarea.

— Toţi dansatorii din această încăpere vor face parte din corpul de balet al lebedelor, spune el, în cele din urmă.

Cineva scapă un suspin de uşurare, iar inima mea goneşte cu mii de kilometri la oră.

— Asta dacă nu vă strig numele, adaugă profesorul, după care deschide infama agendă îmbrăcată în piele. Rolul Prinţului Siegfried va fi jucat de Fernando, anunţă *Monsieur* Dabrowski, întorcându-se spre acesta.

Nimeni nu e surprins, cel mai puţin dintre toţi chiar Fernando, care îşi încleştează pumnii de fericire. Are 17 ani, vine din Brazilia şi e unul dintre cei mai bârfiţi băieţi când ne adunăm toate la prânz, atât din cauza ochilor lui verzi şi a părului negru, ciufulit, dar şi pentru că e un dansator absolut minunat. E foarte puternic şi are darul de a da viaţă fiecărei mişcări.

— Ishani, Gabriela, Anna şi Yuang, voi veţi face „Dansul Micilor Lebede”.

Arunc o privire spre Audrey şi jur că pot să-i văd umerii cum se topesc. încerc

să mă conving că e foarte bun şi un rol de lebădă şi că e puţin probabil să fiu printre cei de pe listă. Până la urmă, e o reuşită în sine doar faptul că am fost acceptată la curs, dată fiind competiţia. Şi să nu uităm că am reuşit să-l impresionez pe *Monsieur* Dabrowski în aşa măsură încât m-a mutat la nivelul superior. Ar trebui să mă mulţumesc cu asta.

Pe lista lui *Monsieur* Dabrowski mai sunt câteva roluri: Rothbart, Regina. Unele dintre ele ajung şi la dansatori de la nivelul 4. În timp ce aştept să-mi aflu soarta, ştiu că Lucy şi Anouk îşi ţin şi ele degetele încrucişate, sperând să primească un rol.

într-un final, maestrul îşi drege vocea. Aceasta e clipa pe care am aşteptat-o cu toţii.

îmi ţin respiraţia. De fapt, asta fac toţi. îmi reamintesc că, orice s-ar întâmpla în continuare, hotărârea a fost deja luată.

— ...Audrey Chapman.

Am senzaţia că tocmai m-a pocnit cineva din toate puterile peste faţă. Mă înroşesc instantaneu şi inima îmi bubuie în urechi. Nu-mi dădusem seama până acum cât de mult îmi doream să primesc eu rolul. Da, poţi să-ţi temperezi aşteptările şi să-ţi reaminteşti constant că eşti în competiţie cu o groază de alte fete, toate

foarte talentate şi la fel de dornice de a obţine rolul ca şi tine. Da, ştii că şansele sunt foarte mici. E vorba de cifre, iar cifrele nu ţin seama de sentimente sau de speranţa pe care ţi-o pui în ceva, oricât de iraţională ar fi. Dar chiar şi aşa, fiind vorba de Audrey, n-am cum să n-o iau personal.

Când îşi aude numele, Audrey zâmbeşte cu gura până la urechi, dar o secundă mai târziu îşi reia înfăţişarea serioasă.

— Mulţumesc, îi spune lui *Monsieur* Dabrowski.

Dac-aş fi fost în locul ei, probabil că i-aş fi sărit de gât. Bănuiesc că de-asta primise *ea* rolul principal, şi nu eu: îşi controlează perfect emoţiile.

În ceea ce ne priveşte pe noi, restul, tensiunea în care stătuserăm până acum parcă fusese oprită de la un buton. Viaţa putea să meargă mai departe acum că fiecare ştia ce are de făcut. Câţiva dau să se ridice, dar *Monsieur* Dabrowski se încruntă la ei, spunând:

— încă puţin, vă rog. Aţi uitat de Lebăda Neagră?

Audrey se schimbă la faţă. Presupusese că ea avea să
joace şi acest rol, aşa cum se întâmplă, de obicei, în toate spectacolele. O văd cum

trage aer în piept, apoi pune întrebarea care ne stă tuturor pe buze:
— Dar n-o să fiu tot *eu* şi Lebăda Neagră?
Monsieur Dabrowski zâmbeşte politicos şi răspunde:
— Ai putea – şi ai face o treabă foarte bună.
Audrey zâmbeşte şi priveşte în jur, să se asigure că am
auzit cu toţii.
— Dar, continuă profesorul, acest curs trebuie să ofere şanse cât mai multor dansatori. De-asta te şi afli aici, de altfel, nu-i aşa?
Câţiva dintre noi încuviinţează din cap, dar altfel e o linişte de ai putea auzi şi un ac căzând.
— Aşadar, rolul lui Odette, seducătoarea, vicleana Lebădă Neagră, va fi dansat de Mia Jenrow.

îmi ies ochii din orbite. Pentru o secundă, sunt convinsă că e doar imaginaţia mea, că mi-am auzit numele doar pentru că mi-am dorit atât de mult să se întâmple aşa. Dar vreo câteva fete îmi zâmbesc, în timp ce altele îmi evită privirea.îmi dorisem să fiu Lebăda Albă tot timpul ăsta, bineînţeles, doar e vedeta spectacolului, toată lumea vine să o vadă pe ea. Pe de altă parte, Lebăda Neagră e exact opusul, apare de nicăieri, distruge liniştea şi ajunge să atragă atenţia tuturor. Aduce întunericul pe scenă şi fură atenţia. Nimeni nu vrea să o vadă câştigând şi nimeni nu se aşteaptă să o facă, dar, cu toate astea, la final, e singura lebădă rămasă în viaţă.

E o şansă uriaşă să ies din zona de confort, să arăt de ce sunt în stare, să strălucesc în faţa celor de la ABT. N-am primit ce-mi doream... dar am primit ceva mai bun.

CAPITOLUL 11

Nu pot coborî de pe frumosul meu nor negru. Voi dansa unul dintre cele mai provocatoare roluri din punct de vedere tehnic în faţa directorilor artistici de la cele mai bune companii de balet din lume. Vor veni să mă vadă dansând şi, poate, să-mi schimbe viaţa pentru totdeauna. Max, instructorul, a petrecut ieri câteva ore bune cu mine, Audrey şi Fernando, ca să

facem scenele, adică ne-a învăţat coregrafia ca să putem să exersăm înainte de repetiţiile cu *Monsieur* Dabrowski. Am tot încercat să-mi dau seama din purtarea lui Max dacă era la curent cu escapada mea împreună cu prietenul lui cel mai bun, dar n-am putut să-mi dau seama.

Acum că am ajuns la şcoală, nu mă pot gândi decât la ce s-ar putea întâmpla dacă ar afla cineva de mica noastră excursie. Poate de-asta se ţinuse departe Louis de grupul de la muzeu – înţelesese înaintea mea cât de rău ar fi dat ca lumea să afle că mă întâlnesc cu fiul profesorului meu. Măcar nu simt încă în totalitate presiunea rolului, sunt prea nebună de fericire ca să mă gândesc serios la obstacolele care-mi stau în cale.

Lucy şi Anouk au primit amândouă roluri în corpul de balet, aşa încât la micul dejun starea noastră de spirit e mai mult decât grozavă chiar şi două zile după anunţ, cel puţin până când Audrey intră ca o furtună în sala de mese.

— Ar trebui să mergem, îmi spune ea, ca şi cum n-ar mai fi nimeni în jur. Are geanta cu lucrurile pentru dans pe umăr şi pare nervoasă.

Mă uit la ceas, iar acesta îmi confirmă că mai avem o oră şi jumătate până la curs,

la fel şi faptul că toată lumea îşi toarnă liniştită suc de portocale, unge felii de pâine cu unt şi încearcă să decidă ce gem să pună deasupra, de caise sau de căpşuni (eu ţin cu caisele, ca să ştiţi).

Îi spun toate astea lui Audrey, care dă dezaprobator din cap şi-mi spune:

— Sper că nu te gândeşti serios să ajungi *la timp* la şcoală?

Fac o mică pauză înainte să-i răspund, este clar o între-
bare-capcană. Pe de o parte, chiar nu vreau să plec încă. Veştile de ieri puseseră toate celelalte lucruri în umbră, aşa că Lucy şi Anouk abia acum reuşeau să mă pună la curent cu aventurile lor din weekend. Se pare că, în timp ce eu vânam legende de familie împreună cu un francez drăguţ, ele vânau... alţi francezi simpatici. Anouk o invitase pe Lucy la un picnic cu prietenii ei francezi în parcul din faţa Turnului Eiffel, Champ de Mars, şi petrecuseră ore întregi devorând atât cantităţi serioase de brânză delicioasă, cât şi priveliştea minunată, prăjindu-se la soare. Lucy îşi petrecuse întreaga după-amiază făcându-i ochi dulci unui tip pe nume Charles, care îşi petrecea vara la Paris într-un internship la o agenţie de publicitate.

— Ce drăguţ! zic, cu părere de rău că am ratat toate astea.

îmi imaginez soarele încălzindu-mi faţa în timp ce privesc structura de fier ce se înalţă în faţa mea, sprijinindu-mi capul de picioarele pe care Louis şi le-ar fi strâns sub el şi ascultându-l citind poezii cu voce tare dintr-o carte. Am sta aşa până la apus, întinşi pe o pătură şi sorbind un rosé. Louis m-ar învăţa franceză, iar eu m-aş holba vrăjită la buzele lui frumoase în timp ce modelează sunetele, dorindu-mi să le sărut. Iar lumea din jur ar înceta pur şi simplu să mai existe, n-am mai fi decât noi doi. Eu şi Louis.

Doar că noi nu fuseserăm la Champ de Mars.

Când a intrat Audrey, eram pe cale să o întreb pe Lucy cum se terminase cu Charles, dacă urma o întâlnire, dacă se sărutaseră sau dacă reuşise să aibă parte de sărutul franţuzesc la care visa, cu sau fără Charles.

Pe de altă parte, dacă Audrey e de părere că trebuie să ajungem mai devreme, nu vreau să par o leneşă. Audrey oftează zgomotos şi zice:

— Uite, nu voiam să o spun în faţa tuturor, dar... Oftează iar, apoi continuă, pe un ton normal de data asta, aşa încât toţi

cei din jur *chiar* aud ce are de spus: În fine, trebuie să spun că nu stai foarte bine la capitolul *fouetté.*

Sună ca o sentinţă definitivă, e mai mult o declaraţie decât un reproş căruia aş putea să mă opun, aşa că nici nu o fac. Deşi simt că-mi iau foc obrajii şi oricât mi-aş dori să stau să ascult restul poveştii lui Lucy şi să mă duc liniştită la şcoală, undeva în adâncul meu ştiu că Audrey are dreptate. Mă ridic, îmi şterg firimiturile de la gură, mormăi un „ne vedem mai târziu" către fete şi o urmez pe Audrey, pregătită să-mi muncesc picioarele până nici n-o să mi le mai simt.

Odată ajunse la şcoala încă pustie, Audrey alege un studio de la etajul superior, „pentru lumina naturală", ne punem poantele şi începem. În timp ce facem încălzirea – ne întindem gambele, ne rotim braţele şi ne dezmorţim gâtul –, pe mine mă izbeşte încă o dată frumuseţea locului. Lumina dulce a dimineţii mângâie geamurile mari care se deschid ca nişte obloane, lăsând să intre aerul răcoros al verii. Privesc acoperişurile gri-albăstrui cu lucarne şi simt cum mi se umple sufletul de bucurie. Chiar şi aerul pare mai blând aici.

Chestia amuzantă la Lebăda Neagră este că, deşi stă foarte puţin pe scenă, are

totuşi cea mai tehnică parte din întregul balet. Când Odile, încurajată de tatăl său, von Rothbart, încearcă să-l seducă pe Prinţul Siegfried în Actul III, execută o secvenţă foarte elaborată şi senzuală care include nu mai puţin de treizeci şi două de *fouetté*-uri, unul dintre cele mai faimoase – inclusiv ca dificultate – roluri din toate timpurile.

Fouetté s-ax traduce prin „rotaţie”, o mişcare circulară făcută cu un picior în aer în timp ce te roteşti pe celălalt, ridicându-te pe vârful poantei exact în acelaşi loc de fiecare dată. E foarte dificil chiar şi pentru balerinii cu experienţă, nemaivorbind că e aproape imposibil din punct de vedere fizic să realizezi întreaga serie de treizeci şi două de *fouetté*- uri consecutive. Evident că mai făcusem mişcarea asta înainte, însă până acum nu mă concentrasem pe obţinerea rolului Lebedei Negre. Mi-e teamă că nu voi reuşi să o fac perfect, însă nici timpul nu e de partea mea, aşa că nu mai pierd vremea.

Hotărâm să repetăm mai întâi singure timp de jumătate de oră, apoi să privim fiecare soloul celeilalte, ca să ne putem da cu părerea. Audrey se duce în cel mai îndepărtat colţ al încăperii, iar eu rămân lângă bară, la intrare, şi fac câteva mişcări

uşoare ca să-mi pregătesc gambele pentru ce are să le lovească în scurtă vreme. Şi pornim: două lebede mici, două visuri uriaşe.

Dansăm deja de vreo douăzeci de minute, când aud un sunet înăbuşit. II ignor şi mă concentrez asupra mâinilor, ridicându-le şi lăsându-le apoi în jos, într-o mişcare perfectă, ca o lebădă în zbor. Sunetul se aude încă o dată, apoi din nou şi din nou, până reuşesc să-mi dau seama că vine din rucsacul meu, pe care-l lăsasem pe o bancă, lângă uşă. Mă opresc şi arunc o privire spre Audrey, care e pe la jumătatea celui de-al doilea act, şi oftez uşurată, pare că n-a auzit nimic. Hotărăsc că e mai bine să mă prefac că nici eu n-am auzit nimic, dar cum termină secvenţa, se uită la mine, cu mâinile în şolduri, şi-mi spune:

— N-ai de gând să opreşti chestia aia?

— Scuze, spun, căutând prin rucsac, credeam că l-am lăsat pe silenţios.

— Păi se pare că n-ai făcut-o, continuă ea, aruncându-mi fulgere din priviri în timp ce eu reuşesc să-mi pescuiesc într-un final telefonul.

Ştiu ce ar trebui să fac: să-mi închid telefonul şi rucsacul, apoi să mă întorc la treabă. Dar ce credeţi, curiozitatea e mai

puternică, aşa că nu reuşesc să rezist şi arunc o ocheadă la ecran. Ştiu că Audrey mă urmăreşte, dar nu-mi pot opri zâmbetul când văd nu unul, ci *cinci* mesaje pe WhatsApp de la Louis.

Când îmi ridic privirea, Audrey îşi încrucişase braţele pe piept. Am mai văzut-o nervoasă şi altădată, dar acum e de-a dreptul furioasă. Extrem de furioasă.

— E vreo urgenţă sau ceva? mă întreabă ea.

— Ăăă, nu, scuze, îl închid acum, zic şi chiar asta fac, după care îmi reiau poziţia, revenind la repetiţie. Doar că nu e suficient pentru a readuce pacea.

— Pentru mine nu e un joc, să ştii! izbucneşte ea, în- dreptându-se cu paşi repezi spre bancă. Mai avem mai puţin de cinci săptămâni să ne repetăm rolurile şi n-am de gând să o fac în timp ce tu schimbi mesaje cu prietenii!

— îmi pare rău. Ai dreptate...

Dar scuzele mele nu ţin. Audrey îşi ia geanta şi iese, dar în timp ce face asta – şi fără să se uite în urmă –, spune:

— Ştiu.

Mă înfior, neştiind ce să fac. Sigur că pot să-mi repet *fouette*-urile de una singură, iar când voi fi gata să cer părerea cuiva, Lucy, Anouk sau oricare altcineva

dintre colegii mei mă va ajuta cu bucurie. Cu toate astea, mă simt vinovată că i-am distrus repetiţia. Şi încă şi mai vinovată că l-am lăsat pe Louis să se strecoare în gândurile mele, aşa că mă întorc la treabă, promiţându-mi să nu-i citesc mesajele decât după ce mai repet o jumătate de oră. Ceea ce şi fac, după care mă aşez pe bancă, gâfâind încă, şi le citesc pe nerăsuflate:

„Vrei să iei prânzul cu mine? Ştiu un loc super, lângă şcoală. Lângă şcoala ta, adică. După cum probabil ţi-ai dat seama până acum, cantina şcolii e naşpa, indiferent în ce colţ al lumii s-ar afla şcoala. Bine, nu e chiar aşa de rău, dar n-aş vrea să crezi că asta e tot ce-ţi poate oferi Parisul. OK, se pare că vorbesc singur. Spune-mi ce-ai hotărât!”

Zâmbesc iar şi iar, apoi citesc şi recitesc mesajele. Hmm, mi-ar plăcea oare să dispar de la şcoală şi să mă întâlnesc cu Louis la un prânz delicios? Păi... da, normal! Apoi mă uit de-a lungul holului, spre sala unde bănuiesc că Audrey repetă de una singură, şi simt cum mi se lasă umerii.

„îmi pare rău”, scriu, dar şterg imediat mesajul. Cum aş putea să-i explic? Nu o

pot face prin mesaje, aşa că-l sun. Răspunde imediat.

— *Bonjour!*

— *Bonjour,* zic şi eu, iar inima îmi bate un pic mai tare când îi aud vocea. O dau apoi pe engleză, pentru că îmi dau seama că, în puţinele săptămâni cât stau în Paris, trebuie să mă concentrez fie pe dans, fie pe învăţarea limbii, dar clar nu pe amândouă odată. Am primit rolul Odilei!

— Minunat, Mia, e fantastic! Sunt foarte fericit pentru tine, spune Louis, şi chiar sună sincer, făcându-mă să mă ruşinez de ieşirea mea din tren, de lunea trecută. Când mă gândesc la asta, nici nu mi-l pot imagina pe *Monsieur* Dabrowski împărtăşindu-i fiului său detalii despre munca lui. Sărbătorim la prânz!

„Da, te rog!” îmi vine să strig. Dar nu! Trebuie să rămân pe poziţii. Nu prânzuri, nu escapade. Nici. O. Distracţie. Aaah! Dar cine vine la Paris şi face tot posibilul să nu se distreze?! Bănuiesc că doar eu... şi toţi ceilalţi balerini care ar da orice să fie în locul meu.

— Nu pot lua prânzul cu tine azi, spun eu.

— Atunci, mâine? mă întreabă el, la fel de vesel.

— Louis, zic, cu cea mai plăcută voce pe care o am, nu pot face asta.

El chicoteşte, dar sună un pic cam ciudat, apoi mă întreabă:

— Ce nu poţi să faci, să mănânci?

Oftez. Nu sunt prea sigură. Hai, Mia, ce ai? Nu pot să irosesc o oră în care mi-aş putea exersa soloul. Nu pot risca să creadă cineva că sunt tratată altfel decât ceilalţi doar pentru că îl cunosc pe fiul lui *Monsieur* Dabrowski sau că nu iau în serios cursul. Pentru o clipă, mi-l imaginez pe instructor spunându-mi că nu merit rolul Odilei şi simt fiori pe şira spinării, dar nu dintre cei plăcuţi.

— Duminică, atunci când am pierdut trenul, puteam avea o grămadă de necazuri dacă nu ajungeam la timp. Prin geamurile de sticlă văd câţiva studenţi care intră în sala din spatele meu, semn că orele sunt pe cale să înceapă. Iar acum am primit rolul Odilei...

— Da, trebuie să repeţi câteva ore pe zi, înţeleg, îmi răspunde Louis, dar tot trebuie să iei prânzul, nu?

— Păi... da.

— Bun, păi dacă oricum trebuie să mănânci de prânz, chiar crezi că locul unde vei face asta îţi va afecta calităţile de balerină?

— Louis...

Cum poate fi cineva aşa de drăguţ tot timpul?

— E o întrebare absolut firească.

Nu am decât o oră disponibilă pentru prânz... Simt cum hotărârea îmi slăbeşte. Să-i spun nu lui Louis pare să fie cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată – incluzând *fouetté*-urile pe care tocmai le repetasem

.În sală intră o femeie, probabil profesoară la alt nivel, care mă priveşte ciudat. Trebuie să închid.

— Am înţeles, continuă Louis, pe un ton deodată serios. Probabil nu e o idee bună oricum. Nu pot interveni între tine şi pasiunea ta.

Vorbele lui mă zguduie.

— Nimeni nu poate interveni între mine şi balet.

11 aud oftând, dar nu mai spune nimic. Simt cum mi se strânge inima. îmi vine în minte discuţia noastră de când fuseserăm la mătuşa Vivienne şi părerea lui despre pasiuni şi mi-e teamă că am spus ceva greşit.

— Trebuie să plec, îi zic, uitându-mă la ceasul de pe perete.

— OK, bine, Mia, pa.

Trag adânc aer în piept, aproape apăsând pe buton să pun capăt convorbirii, dar ceva mă opreşte deodată.

— Louis?

— Da...? îmi răspunde el imediat.

— Poţi să-mi promiţi ceva? îl întreb, simţind cum zâmbetul îmi acoperă toată faţa. Doar prânzul, nimic altceva. Mâine, o oră şi atât. A, şi orice s-ar întâmpla, nu mai mergem iar la ţară!

Louis izbucneşte în râs şi e cel mai frumos sunet pe care l-am auzit de când sunt în Paris.

— Promit, Mia, dar doar de data asta.

Nu pot, nu vreau să-mi şterg zâmbetul de pe faţă.

CAPITOLUL 12

Abia a doua zi, la finalul orelor din cursul dimineţii îmi dau seama cu adevărat ce se întâmplă: am întâlnire cu Louis. O întâlnire *adevărată.* E drept că mai mâncaserăm împreună şi că vizitaserăm Parisul, dar acum e altceva. Poate pentru că în mod normal mergi la câteva întâlniri cu cineva *înainte* să-l prezinţi „stămătuşii".

îmi pun hainele pe care mi le-am ales dimineaţă: o fustă albă, un top negru şi o brăţară aurie, apoi îmi pulverizez o cantitate semnificativă de şampon uscat în păr, îmi aplic anticearcăn sub ochi şi balsamul meu roz preferat pe buze. Voiam să arăt bine, dar nu ca şi cum m-aş fi dat peste cap pentru asta.

înainte să ies din vestiar, arunc o privire pe hol şi mă simt extrem de stupid când o fac. De obicei, iau prânzul cu Lucy, Anouk şi alte câteva fete din grupa lor. Audrey nu are relaţii decât cu fete de la nivelul 5, dar asta nu ne deranjează câtuşi

de puţin. Prefer să-mi petrec pauza cu oameni care se mai pot şi relaxa o vreme.

— Am nişte chestii de făcut la prânz, o anunţ la micul dejun pe Lucy, aşa că nu mă aştepta, o să-mi iau un sandvici pe drum.

îmi aruncă o privire întrebătoare:

— Ce fel de chestii?

— Doar... nişte chestii, mă bâlbâi eu, dorindu-mi să-mi fi pregătit o poveste mai bună.

Nu-mi stă în fire să am secrete. Ba mai mult, am fost întotdeauna o carte deschisă: am început baletul la doi ani şi am ştiut încă de atunci că asta vreau să fac tot restul vieţii. De atunci, am spus oricui a stat să mă asculte că o să devin balerină profesionistă. Nu mi-am minţit niciodată părinţii că rămân peste noapte la o prietenă ca să merg, de fapt, la o petrecere sau că mi-am terminat temele, deşi nu era aşa. Mai mult decât atât, mă grăbeam mereu să mi le fac, aşa puteam să-mi petrec serile şi sfârşiturile de săptămână dansând. Nu era nevoie să inventez nimic, căci cei din jurul meu ştiau mereu ce pun la cale.

— Chestii? zice Lucy, pe un ton uşor batjocoritor, apoi, ca şi cum i s-ar fi aprins un beculeţ, spune: Nu cumva ai nevoie de tampoane? Că am eu câteva!

— Nu, eu... Sunt pe cale să dau totul la iveală, dar reuşesc să mă abţin. Nu pot să-i spun lui Lucy că mă duc la o întâlnire cu un tip în mijlocul orelor... pentru că eu însămi nu sunt încă în stare să accept asta.

În schimb, îi spun că am nevoie de nişte medicamente pentru o alergie, iar după expresia de pe faţa ei, îmi dau seama că minciuna mea ţine. *Bingo!*

Când ajung la locul întâlnirii, realizez că Louis nu-mi lăsase nicio adresă de cafenea sau restaurant. Stau în mijlocul străzii necunoscute şi încerc să-mi dau seama unde sunt folosindu-mi telefonul. În spatele meu sunt câteva clădiri de birouri înalte, din sticlă; de-a lungul străzii sunt parcate maşini. Prin faţa mea trece un autobuz, care opreşte la doar câţiva paşi distanţă, cei din staţie urcă, vreo câţiva călători coboară... iar eu încep să am dubii serioase în legătură cu întâlnirea asta. Dar chiar atunci îl văd pe Louis venind spre mine şi zâmbesc.

îmi zâmbeşte şi orice grijă mai aveam legată de modul în care mă strecurasem de la şcoală dispare. Îi studiez repede ţinuta – obişnuita cămaşă de în, pantalonii *chino* de un albastru-deschis, părul răvăşit. Până acum, totul mi se pare cunoscut şi... atrăgător. Observ că are în mână un coş de

răchită, din care se iţesc nişte şerveţele albe şi o sticlă de apă minerală, dar bagheta e cea care-mi atrage imediat atenţia şi mă face să salivez. Când o să mă întorc acasă, va trebui să găsesc o cale de a le importa cumva în Westchester. Acum că am dat de gustul baghetelor proaspăt scoase din cuptor, nici că voi mai putea trăi o zi fără ele.

Pentru prima dată, nu tresar când Louis se apleacă să mă sărute pe obraji. Mă ţin tare. Sunt parizianca blazată care iese la întânire cu iubitul ei superb ca şi cum n-ar fi mare lucru. Şi acum că ştiu care-i treaba cu tradiţionalul sărut pe obraji, încerc să o fac cât mai încet cu putinţă, ca să-i simt pielea caldă cât mai mult lângă a mea. Miroase a aer curat, a soare şi a ceva lemnos pe care nu-l pot recunoaşte.

— Trebuie să recunosc că speram un pic să porţi un costum roz de balet sau chiar un tutu, îmi spune, cu o sclipire jucăuşă în ochi.

Roşesc şi nu pot zice decât:

— A, da?

Obrajii mei stacojii nu-l fac decât să-şi dorească să mă tachineze mai tare.

— Da, pun pariu că arăţi... Face o pauză şi se uită drept în ochii mei. Tânjesc să-şi

termine propoziţia. Exact ca o balerină, continuă el răutăcios.
Izbucnesc în râs ca să-mi ascund dezamăgirea.
— Da, ce-i drept, chiar arăt ca o balerină când port costumul de balet.
— Bine, spune el, privindu-mă în continuare în ochi, în cazul ăsta, cred că va trebui să mă bazez tot pe imaginaţie.
Lumea din jur se opreşte brusc. Liniştea o acoperă. Câteodată cred că Louis e produsul imaginaţiei mele, căci n-am avut idee până acum că un tip mă poate face să mă simt aşa. Nu vreau să se termine.
— *Mademoiselle,* spune Louis, oferindu-mi braţul.
Bine, revin cu picioarele pe pământ, îmi spun şi-mi trec
braţul pe sub al lui, apoi Louis îmi arată o scară verde, metalică, aflată în lateral, undeva în spatele meu.
— Pe aici, spune, conducându-mă.
— Ce-i asta? îl întreb când ajungem în capătul treptelor. Suntem la începutul unei poteci înguste, mărginite de numeroase plante, copaci şi bănci. Deasupra noastră, o arcadă îmbrăcată în verdeaţă te face să te simţi ca într-o oază în mijlocul oraşului.

— Asta, zice Louis, în timp ce pornim mai departe, este strămoşul francez al...

— Ştiu, al parcului High Line[1] din New York! îi termin eu fraza, amintindu-mi pasarela pietonală din centrul Manhattan ului.

— Exact. Mama m-a luat odată cu ea când a fost plecată cu munca şi cred că am trecut de vreo trei ori prin parc. Francezilor le place tot ce e american, dar cred că şi reciproca e valabilă. Mereu ne furăm unii altora ideile.

Un indicator îmi dă de veste că varianta franceză se numeşte *Promenade plantée,* ceea ce sună mult mai poetic. Louis îmi povesteşte că are câteva mile (mă rog, kilometri!), dar nu trebuie să mergem prea mult până găsim o bancă liberă, pe un petic de iarbă.

1 **Spaţiu public protejat, una dintre atracţiile oraşului, realizat prin transformarea unui vechi terasament supraînălţat de cale ferată într-un parc special, linear, cu o promenadă de trei kilometri. Şinele dezafectate au fost păstrate, au fost plantate diverse specii de plante şi copaci şi amenajate podiumuri de unde poate fi admirat New York-ul, dar şi râul Hudson sau vechiul port Manhattan (n. tr.).**
Termen din baletul clasic ce se referă la tehnica, mişcarea şi linia braţelor. Acestea trebuie să arcuite la trecerea prin diferite poziţii fără a ridica umerii, mişcările trebuie să fie naturale, elegante şi în perfectă armonie cu partea inferioară a corpului (n. tr.).

— Ador terasele frumoase, spune Louis, începând să scoată bunătăţile din coş – brânză, mezeluri, o salată de morcovi şi sfeclă roşie, precum şi nişte roşii *cherry* –, dar cum trebuia să ne vedem cât mai aproape de şcoală, dar să fie şi suficient de tare ca să te impresioneze, m-am gândit că locul ăsta le va împăca foarte bine pe toate.

— E perfect, răspund eu, rupând cu mâinile o bucată de baghetă.

îmi place cum pocneşte crusta crocantă, lăsând la iveală miezul moale ca un nor.

E uşor să vorbeşti cu Louis. îmi spune că mama lui se întoarce săptămâna viitoare din New York. După cum vorbeşte despre ea, sunt sigură că, deşi s-a mutat ca să-şi poată vedea de carieră, Louis e mai apropiat de ea decât de tatăl lui. E greu să-ţi imaginezi că *Monsieur* Dabrowski mai poate face şi altceva decât să strige: „Mai sus! Mai jos! Mai tare! Mai încet!” Mă întreb cum o fi relaţia dintre ei. Imediat, gândul la profesorul meu de balet îmi provoacă o împunsătură de nelinişte. Tatăl lui Louis are puterea de a-mi distruge sau, dimpotrivă, de a-mi lansa cariera – sunt sigură că directorii artistici de la ABT ţin la părerea lui mai mult decât la a oricui

altcuiva –, aşa că decizia de a ieşi cu Louis e în cel mai bun caz riscantă (iar în cel mai rău, total greşită. Atât de greşită. Dar atât de bună...)

După ce dăm gata aproape toată mâncarea, mă uit la ceas.

— Vezi, zice Louis, ridicându-se, m-am ţinut de cuvânt. A fost rapid, uşor, delicios, exact cum am promis.

Eşti minunat, îmi vine să-i spun în timp ce împachetăm paharele şi tacâmurile. Nu-mi vine să cred că am făcut asta, dar nici că am fost pe punctul să n-o fac. Mă surprind dorindu-mi să pot rămâne cu el toată după-amiaza, rătăcind prin Paris şi descoperind locurile lui preferate.

— Mia, spune Louis, aplecându-se aşa de tare în faţă că pot să simt mireasma de roşii din respiraţia lui.

Se zgâieşte la gura mea, cu ochii strălucitori, iar inima mea o ia razna. Ştiu ce e pe cale să facă şi rămân blocată, de teamă să nu stric momentul. Louis se apleacă şi mai mult spre mine, chinuitor de aproape, dar ce chin minunat, mi-ar plăcea mai mult, vă rog, *merci*|

— Tu... continuă el încet, ai faţa plină de firimituri.

Cred că mi le dă la o parte cu degetul mare, dar nu ştiu

foarte bine ce se întâmplă în continuare. Când îmi mai revin, o luăm înapoi pe scări, mergem de-a lungul Rue de Lyon şi înapoi în Piaţa Bastiliei. Dar chiar când ajungem în faţa clădirii Operei, mă opresc brusc. Fernando, colegul şi viitorul meu partener de dans, stă de vorbă cu o fată, nimeni alta decât Sasha, una dintre instructorii studenţi, o roşcată graţioasă care mi s-a părut mereu prea dură şi prea serioasă pentru cei 18 ani ai săi. Dacă merg mai departe, mă vor vedea. La fel şi pe Louis.

N-am timp de gândire, aşa că sar în spatele staţiei de autobuz pe lângă care tocmai trecuserăm şi mă ascund în spatele unei reclame. Trag cu ochiul prin bucata de geam, pândindu-i pe cei doi, care însă nici nu se clintesc.

Acesta... nu e momentul meu de glorie, cu atât mai puţin când Louis se grăbeşte să vină lângă mine, părând amuzat şi în acelaşi timp plin de adrenalină. Cât despre mine, cu siguranţă arăt mai mult moartă decât vie. Reuşesc să-mi adun un zâmbet jenat.

— Te ascunzi de tipul ăla? mă întreabă el, uitându-se în spatele meu. Dacă da, să ştii că a plecat.

Mă cuprinde uşurarea.

— Oh, nu mă ascundeam de *el,* spun eu, dar obrajii îmi iau foc. Ar trebui să nu mai zic nimic.

— Doar că nu voiai să te vadă, continuă Louis şi îşi muşcă buza de sus ca să nu izbucnească în râs.

— Nu, adică da, adică... E complicat.

— E de la clasa ta, aşa-i?

— Nu e ce crezi, răspund imediat. Oare e gelos? Cum să spun, e adevărat că Fernando e drăguţ, dar nu e Louis. Nimeni nu e Louis.

— Nu cred decât că nu vrei să creadă colegii tăi că ai ieşit la prânz, spune el. Pentru că e treaba ta ce faci în afara orelor de balet.

— Ah, zic eu, cu ochii aproape ieşindu-mi din orbite, *exact* aşa!

Izbucnim amândoi în râs şi mă simt mai bine. Dar apoi mă gândesc la Odile. La cât de extaziată am fost când *Monsieur* Dabrowski mi-a strigat numele. Mi-a dat şansa vieţii mele. Nu trebuie să uit asta.

— Ai voie să ai viaţa ta, nimeni nu trebuie să afle despre noi.

Inimii mele îi ia o secundă să-şi revină după acest „noi”. Ai crede că aşteptarea distribuţiei pentru *Lacul Lebedelor* a fost stresantă, dar pot să vă spun de pe acum

că acest cuvânt simplu îmi va ţine creierul în alertă zi şi noapte.
— Iau cursul ăsta foarte în serios şi...
— Nu trebuie să-mi dai explicaţii, mă opreşte el, pe un ton serios. Şi n-o să spun nimănui.
Oftez, uşurată.
— Nici măcar lui Max? îl întreb, totuşi.
Louis clatină din cap, ca şi cum ar fi fost o întrebare stupidă:
— Nici gând, spune. Apoi se uită la ceas şi adaugă: Deci n-ar trebui să te conduc până la şcoală.
— Nu, o să...
Ne zgâim unul la altul o clipă ce pare nesfârşită. Ochii lui căprui caută într-ai mei, ca şi cum ar vrea să-mi spună ceva foarte important, dar nu-şi găseşte cuvintele. În cele
din urmă, Louis oftează şi-mi ia mâna într-a lui. E caldă şi moale, iar mâna mea se potriveşte precis în ea, ca şi cum ar fi făcute una pentru alta.
— Trebuie să pleci, spune, iar vocea îi e caldă şi aspră, dar în loc să-mi dea drumul la mână, mi-o strânge mai tare şi mă trage mai aproape.
— Aşa e, răspund eu, urmându-i exemplul şi închizând astfel spaţiul dintre noi.

Feţele noastre sunt la doar câţiva centimetri una de alta, iar picioarele parcă-mi sunt făcute din jeleu.

— Deci... ăăă... pa? mai zic eu, dar sună mai mult ca o întrebare decât ca un rămas-bun.

Louis se apleacă spre mine, dar în loc să se apropie de obrajii mei, faţa lui e deasupra mea, iar eu nu pot face altceva decât să stau pur şi simplu şi să-mi ţin respiraţia. Agitată. Plină de speranţă. Emoţionată şi panicată în aceeaşi măsură. Am senzaţia că suntem în poziţia asta de atât de multă vreme încât toată lumea s-a oprit să ne privească.

Arunc o privire în lateral, dar nimeni nu se uită la noi, nici măcar o clipire nu bag de seamă. E Oraşul Dragostei, până la urmă. Am văzut atâtea cupluri, tinere şi mai în vârstă deopotrivă, sărutându-se pe străzi, strângându-se în braţe pe trotuarele înguste sau doar sorbindu-se din priviri în vreun colţ aglomerat, chiar în mijlocul traficului. În fiecare zi ai senzaţia că treci prin cel puţin o duzină de poveşti de dragoste, fiind martorul acestor clipe atât de intime. *L'amour est dans l'air*: „Dragostea pluteşte în aer.” E uşor să fii atras.Deodată mă loveşte un gând: dacă-mi doresc ceva, nu pot să-l aştept la nesfârşit

pe Făt-Frumos să mă ajute să-mi îndeplinesc dorinţa. Aşa că mă ridic pe vârfuri, îl privesc în ochi, apoi îmi înclin faţa într-o parte, ceea ce face însă şi el, aşa încât oriunde şi-ar fi propus buzele lui să ajungă, aterizează undeva în dreapta alor mele.

Aproape se ating, dar nu de tot.

Poate n-oi şti eu totul despre obiceiurile francezilor, dar ăsta clar nu e genul meu de sărut. Nu e nici sărut prietenesc. Nici sărut adevărat. E doar ceva ciudat, undeva între cele două, fără vreo însemnătate, dar în acelaşi timp plin de importanţă.

Oare tocmai îmi ratasem prima şansă de a afla cum e un sărut franţuzesc adevărat? Aşa mi-aş dori să am curajul să-mi strivesc buzele de ale lui, dar ora mea începe în câteva minute şi mai trebuie să mă şi schimb înainte. Va fi o cursă nebună, *din nou.* Nu pot să las lucrurile aşa, dar, să fiu sinceră, dacă e să fie ceva între mine şi Louis – în ciuda tuturor motivelor pentru care nu ar trebui să se întâmple asta –, îmi doresc un sărut *adevărat.* Nu ceva pe fugă, în spatele unei staţii de autobuz, lângă o femeie în vârstă care mestecă zgomotos o gumă. Ăsta nu e un moment demn de Paris,

cel puţin nu aşa cum mi l-am imaginat eu. Iar timpul meu aici nu s-a terminat încă.

— Louis?

— Mia, răspunde el încet.

— Ne vedem la sfârşitul săptămânii?

Zâmbeşte.

— Nu mai e mult până atunci, aşa e?

Mai este, chiar mult prea mult. Absolut, incredibil de mult.

CAPITOLUL 13

Când terminăm cea de-a doua săptămână de curs, *Monsieur* Dabrowski ne anunţă că va fi o schimbare de program: de acum înainte, după-amiezele noastre vor fi consacrate repetiţiilor pentru *Lacul Lebedelor*. Va începe cu corpul de balet, apoi va continua cu Odette, Odile (adică eu) şi cu Prinţul Siegfried. Cum Max ne învăţase deja coregrafia, mă obişnuisem să repet mişcările de fiecare dată când aveam ocazia: înainte şi după ore, desigur, dar şi la prânz, înainte de culcare, chiar şi la duş. Dacă vreţi să ştiţi, nu vă recomand să faceţi piruete pe o podea umedă...

— Mia, Fernando, să vedem intrarea şi adagiul din Actul II, pas în doi, spune *Monsieur* Dabrowski când rămânem doar noi patru în studio.

Mai era şi un pianist undeva în spate, dar oamenii ăştia sunt atât

de discreţi, că pur şi simplu se
ascund cumva în spatele muzicii.
Trag adânc aer în piept, la fel şi
Fernando, apoi mă aşez în poziţie
în celălalt capăt al încăperii

.Nu mi-a trecut până acum prin cap să le propun să repetăm înaintea întâlnirilor cu *Monsieur* Dabrowski, dar pariez că Audrey o făcuse, de-asta duetul lor va fi cu siguranţă ireproşabil. Arunc o privire spre Fernando şi stomacul mi se face ghem. Faţa lui Louis îmi apare deodată în minte şi trebuie să-mi scutur capul ca s-o fac să dispară. Nu acum, Mia. Dacă ar şti *Monsieur* Dabrowski la ce sau, mai bine zis, la cine te gândeşti... Nu mă simt pregătită pentru a da piept cu judecata dură a profesorului, dar, din nou, nici că voi fi vreodată. II văd că-i face semn pianistului, iar muzica începe. Pornim unul spre celălalt, iar grijile mi se împrăştie cu fiecare pas făcut. Chiar *facem* asta.

— Trebuie să fii mai sigur pe tine aici! îi strigă lui Fernando când mă ridică în aer. Grijă la picior, Mia, un pic mai repede, Fernando!

Când încheiem bucata, ne spune să o luăm de la capăt, iar şi iar.

— Mai multă atenţie la *port de bras*[1]*,* domnişoară Jenrow, arcuieşte-ţi mai mult braţele!

Nu mă surprind comentariile sale, mai ales cel despre braţe, acolo am cea mai mare bătaie de cap. E foarte important pentru *Lacul Lebedelor,* căci în timp ce

lebedele adevărate au aripi puternice şi pline de graţie, noi, muritorii de rând, trebuie să facem să ne iasă la fel folosindune de aceste beţe acoperite de carne cunoscute şi sub numele de braţe. Şi deşi nu *pare* greu, mişcarea asta îţi face muşchii să ardă atât de tare, încât ai senzaţia că nu vei mai putea vreodată să-ţi ridici mâinile. Mai simplu spus, dacă încă mai eşti în stare să rupi o bucată de baghetă, nu te-ai străduit prea mult la repetiţii. Cred că de-asta tot tresărea şi bombănea Audrey aseară, la cină, în timp ce-şi mânca tocana de legume. Mă evita de la incidentul cu telefonul, ceea ce nu mă deranja deloc: pur şi simplu nu am resursele necesare pentru a mă lupta cu proasta dispoziţie a altora.

— Hai să ne oprim aici, spune *Monsieur* Dabroski după – cred – a zecea tură.

Transpiraţia îmi acoperă pieptul şi încerc să-mi recapăt respiraţia cât de silenţios pot în timp ce profesorul ne trece în revistă interpretarea. I se adresează mai întâi lui Fernando:

— Trebuie să deţii mai mult controlul când o ridici, fiindcă trebuie să aibă încredere totală în tine ca să se poată concentra asupra paşilor pe care-i are de făcut. Dacă ea simte că-ţi tremură mâinile,

o să aibă de suferit atât dansul tău, cât şi al ei.

Fernando aprobă din cap la fiecare cuvânt, însuşindu-şi critica. Mai văzusem şi înainte că părea foarte receptiv la părerile altora, nu arăta niciodată nici cel mai mic semn de enervare sau iritare, ci asculta cu mare atenţie.

Apoi vine rândul meu. Trag aer în piept şi îmi spun că, orice voi auzi, totul va fi bine. Voi îndrepta lucrurile.

— Trebuie să te mişti puţin mai repede, Mia, te-ai desin- cronizat de vreo câteva ori, iar el nu trebuie să te aştepte.

— Aşa este, îi răspund cu seriozitate, deşi pe dinăuntru simt cum mă cuprinde uşurarea. Din toate provocările rolului meu, asta e una pe care chiar am şanse să o depăşesc.

— Mai trebuie să lucrezi la *port de bras,* adaugă el, dând din cap. N-am de gând să mai repet, sper doar ca data viitoare să văd o mişcare mai fluidă. Nu mai vreau braţe drepte şi ţepene, ne-am înţeles?

— Desigur, aprob eu, aşteptându-mă la ce e mai rău, dar ceea ce spune în continuare mă lasă cu gura căscată. Audrey, hai să le dăm timp să-şi tragă

sufletul cât ne arăţi partitura ta din Actul II.

Stai, poftim? Aproape că-l întreb dacă nu cumva a uitat ceva. Mă pregătisem pentru o predică despre cum sunt departe de cum ar trebui să fie Lebăda Neagră sau, în cel mai bun caz, pentru o listă lungă de critici la adresa piruetelor sau a *grand jete*-urilor mele. Dar *Monsieur* Dabrowski deja trecuse mai departe. Se concentrează acum pe Audrey, care îşi ia poziţia în mijlocul scenei, în timp ce eu şi Fernando, gâfâind încă, ne aşezăm pe o bancă, să o privim.

E impecabilă. Fiecare pas este executat cu mare grijă, iar mişcarea braţelor – desăvârşită. Faţa i se relaxează când se opreşte muzica. Deşi nu schiţează un zâmbet, pot să-mi dau seama că e mulţumită de ea.

Monsieur Dabrowski se plimbă o vreme prin încăpere, ca şi cum tot cântăreşte ce va spune. Se opreşte în cele din urmă şi o întreabă:

— Cum te-ai simţit în timp ce dansai?

Audrey se încruntă:

— Păi... bine?

Profesorul aprobă din cap, apoi continuă:

— La ce te gândeai?

— În timpul dansului? întreabă Audrey, făcându-şi de lucru cu degetele, confuză. (Aş fi la fel, în locul ei.) Cred că la paşi... la ce am de făcut în continuare. Nu pare prea sigură pe ea.

Profesorul nostru aprobă din nou, dar nu i se poate citi nimic pe faţă. Omul ăsta e un adevărat puzzle, unul extrem de dificil chiar.

— Poţi să-mi spui povestea *Lacul Lebedelor*? Care-i povestea lui Odette?

Audrey se mai înveseleşte puţin, ştim cu toţii răspunsul la întrebarea asta, şi spune:

— E blestemată să fie lebădă în timpul zilei şi femeie noaptea. Nu se poate elibera decât dacă un bărbat jură că o va iubi pe ea şi numai pe ea.

— Şi ce crezi că simte în legătură cu asta?

Văd cum pieptul lui Audrey se ridică şi coboară încet, încă nu şi-a recăpătat complet respiraţia şi probabil că se roagă să scape odată.

— E tristă... şi confuză. Poate... supărată? zice ea.

— Nu ştii, spune scurt *Monsieur* Dabrowski. Nu trebuie să te întrebi. Ai memorat paşii, pe care îi faci, de altfel, extrem de bine. Doar că nu înţelegi cum se

simte Odette. Nu te pui în pielea ei, în sufletul ei, în mintea ei. Nu eşti Lebăda Albă. Eşti doar Audrey Chapman, încercând să fie Lebăda Albă.

Audrey face ochii din ce în ce mai mari în timp ce-l ascultă. La fel şi eu. Nu-mi vine să cred că a spus lucrurile astea. E cea mai bună balerină pe care o ştiu.

Mai repetăm o vreme, dar pot să spun cu mâna pe inimă că Audrey nu mai e cu noi. Iar în momentul în care *Monsieur* Dabrowski părăseşte încăperea, o văd cum se repede la bancă, îşi trage puloverul pe ea şi îşi şterge transpiraţia de pe frunte, dar şi colţul ochilor cu dosul palmei. Apoi îşi smulge rucsacul şi se repede afară. Strig după ea, dar e hotărâtă să se facă nevăzută cât mai repede. Nu o condamn.

În drum spre cămin, aproape adorm în metrou, cu capul pe umărul femeii de afaceri de lângă mine. În vagon, un tânăr îngână un cântec în franceză, sperând să primească şi el ceva mărunţiş, iar muzica e pe cale să mă trimită în lumea somnului. Nu sunt doar obosită. Sunt scursă, distrusă, terminată. De fapt, până acum cred că n-am ştiut ce înseamnă cu adevărat epuizarea. Desigur, am făcut multe băi cu sare amară, am avut nevoie de comprese cu gheaţă pentru fiecare părticică din corp

şi mi-am petrecut nenumărate ore din viaţă făcând exerciţii de încălzire în timp ce mă uitam la înregistrări ale marilor balerine dansând în opere celebre. Dar n-am crezut niciodată că va veni ziua în care umărul unui străin mi se va părea cel mai mai potrivit loc să-mi pun capul ca să mă odihnesc.

Când ajung la cămin, fac un duş lung şi fierbinte, îmi trag pe mine pantalonii de trening şi un tricou şi mă întind pe pat. Mai e o oră până la cină şi, cu toate că plapuma pare să mă strige, am ceva de făcut care nu suportă amânare. Mama e prima care răspunde când sun acasă.

— Bună! spun, încercând să par cât mai binedispusă, dar sună cam aspru.

— Mia, în sfârşit!

— Bună, scumpo, spune şi tata, care ridicase şi el telefonul între timp. Nu-ţi face griji pentru noi. Dacă aş avea vârsta ta şi mi-aş petrece vara la Paris, probabil nici eu n-aş telefona acasă.

— Ne bucurăm să primim veşti de la tine, Mia, oricând poţi s-o faci, adaugă mama. Aproape că pot s-o văd cum dă din cap spre tata. Ne-am trimis câteva sms-uri în ultimele două săptămâni, dar e doar a doua oară când reuşim să ne auzim la telefon. Cu şcoala mea, programul lor în-

cărcat şi diferenţa de fus orar, e chiar mai greu decât m-aş fi aşteptat să ţinem legătura.

— Azi am avut prima repetiţie oficială şi a fost bine, le spun eu.

— Doar bine? întreabă tata.

Fac o pauză, în timp ce-mi aranjez aşternutul.

— Bine e bine, tată. Chiar excelent, de fapt. Am primit câteva observaţii, dar putea fi mult mai rău.

Puteam fugi plângând, ca Audrey, mă gândesc. Arunc o privire spre patul ei. Geanta de balet e acolo, dar n-am văzut-o deloc de când am ajuns.

— Pari obosită, spune mama.

Niciun cuvânt despre repetiţie, nicio întrebare despre cum merg lucrurile. Aş vrea să mă plâng, dar nu în faţa ei.

— Chiar sunt.

— Te odihneşti bine acolo? mă întreabă tata.

— Da, doar că...

— Doar că munceşte din greu, termină mama propoziţia în locul meu. Îi simt iritarea în voce, nici măcar nu încearcă să o ascundă.

— Nu muncesc decât atât cât trebuie.

Nu spun nimic despre dorul de casă. Parisul e minunat, dar şi foarte diferit, în acelaşi timp. Mi-e dor de clătitele tatei, mi-e dor să mă trezesc în patul meu, în aşternuturi moi care n-au fost folosite de sute de alte fete înaintea mea, mi-e dor să nu aud altceva decât liniştea din încăpere în loc de claxoanele permanente ale maşinilor şi sirenele ambulanţelor. Sunetul acestora, dacă-l poţi numi aşa, e complet diferit aici, are două tonuri diferite care se schimbă neîncetat. Primele dăţi când l-am auzit m-am trezit panicată, nu-mi dădeam seama ce se întâmplă.

— Sunt sigur că-şi poartă de grijă, zice tata, dar şi vocea lui sună cam ciudat.

îmi închid ochii. Îi simt grei şi parcă un pic umflaţi.

— Mă străduiesc. Sunt aşa de fericită că am primit rolul lui Odile, ştiţi?

Dar chiar când spun asta îmi dau seama că n-au de unde să ştie. Ei nu au cum să ştie că asta e intensitatea pe care trebuie s-o aibă lucrurile.

Mai vorbim o vreme. Mama mă întreabă ce am vizitat, ce mănânc la micul dejun, ce planuri am pentru sfârşitul de săptămână. Îi răspund pe rând, încercând să nu par prea plictisită. Ştiu ce vrea să

afle, de fapt: dacă mai fac şi altceva în afară de balet.

Îi spun că mi-am făcut câteva prietene bune aici – pe Lucy şi pe Anouk – şi că ne plimbăm uneori prin cartier după ce luăm cina. Aseară, de exemplu, ne-am oprit la un magazin de brânzeturi de unde am cumpărat cele mai lipicioase batoane de brânză şi ne-am provocat să vedem care termină prima. Nu a fost chiar atât de dezgustător pe cât am crezut că va fi, doar că respiraţia încă-mi mai mirosea urât a doua zi, chiar şi după ce mă spălasem pe dinţi.Nu mă putusem gândi decât că nu trebuia sub nicio formă să mănânc brânză înainte de întâlnirea cu Louis.

— Sunt invidios, spune tata râzând, pare amuzant.

Casc zgomotos, iar mama oftează şi spune:

— Mia...

-Da?

— Te rog...

— Ce, mamă?

— Te rog să nu te suprasoliciţi, aminteşte-ţi că noi suntem mândri de tine orice-ar fi.

Simt cum mi se strânge gâtul. Aş vrea să închid şi să-mi şterg vorbele ei din amintire pentru totdeauna. Poate că mă va iubi şi mă va respecta chiar şi în cazul unui eşec, dar eu ştiu sigur că nu va fi cazul.CAPITOLUL M

Soseşte până la urmă şi sfârşitul de săptămână, iar eu sunt extrem de bucuroasă că pot dormi mai mult. Iau micul dejun târziu împreună cu fetele înainte să merg să mă întâlnesc cu Louis pentru... ei bine, nu ştiu pentru ce. Mi-a trimis un sms în care mi-a spus doar că i-a venit o idee nemaipomenită pentru după-amiaza pe care aveam să o petrecem împreună, dar când am vrut să aflu mai multe, mi-a spus că e o surpriză.

La masă, toată lumea spune ce planuri are – picnic, excursii, cumpărături. Dau din cap aprobator, dar în cea mai mare parte a timpului îmi mănânc în linişte tartinele.

— Vii cu noi la plajă? mă întreabă deodată Lucy râzând, după ce Anouk povesteşte despre Paris-Plages, „plaja" oraşului, încropită pe malul Senei pe timpul verii.

— Nu pot, îi răspund eu, uitându-mă în altă parte. Vin mătuşile mele încoace azi.

Lucy se încruntă, iar Audrey îmi aruncă o privire întrebătoare. Sunt o mincinoasă *atât* de jalnică.

— Şi ce-o să faceţi? mă întreabă Anouk, aplecându-se spre mine să ia un iaurt.

— E... o surpriză. Mă înroşesc, probabil, dar măcar e adevărat, într-o oarecare măsură.
— Bine, spune Lucy, dar mâine nu ne mai tragi clapa.
Va fi 14 Iulie, sărbătoarea naţională a Franţei. Toată
săptămâna făcuserăm planuri pentru ziua asta, inclusiv de unde să privim focurile de artificii. Lucy chiar făcuse şi un grup cu toţi cei din cămin, ca să împărtăşim idei şi să ne inspirăm unii de la alţii. Varianta câştigătoare fusese Champ de Mars, lângă Turnul Eiffel, dar dacă voiam un loc bun, trebuia să ajungem foarte devreme.
Am încercat să par jignită:
— Bineînţeles că nu!
Clar n-am nicio şansă să dispar mâine undeva cu Louis. îmi spusese deja că întotdeauna petrecea *le 14 juillet* („14 iulie", cum spun francezii) cu tatăl lui şi cu o parte din familie.
— La ce oră te întâlneşti cu mătuşile? mă întreabă Lucy, aruncându-şi o căpşună în gură, dar fără să mă slăbească din ochi. Şi unde?
Rămân o clipă pe gânduri, întrebându-mă dacă e doar curioasă sau... Stai puţin! Doar e Lucy, curiozitate e al doilea ei nume. îmi verific ceasul:

— Păi, foarte curând chiar.
Adevărul e că mă văd cu Louis abia după-amiază, dar ştiu că n-o să fiu în stare să mai rezist multă vreme cu toate minciunile astea. Simt cum obrajii îmi iau foc şi îmi dau
seama că ar trebui să dispar cât mai repede de aici înainte să spun adevărul şi, mai ales, numele lui Louis.

Lucy, Anouk şi Audrey mă privesc în acelaşi timp, ceea ce mă face să cred că sunt pe cale să mă prindă cu minciuna. Neagă cât poţi, Mia, e spre binele tău!

— Păi atunci, distracţie plăcută, îmi zice Anouk, dân- du-şi coate cu Lucy.

Audrey rânjeşte şi... asta a fost. Am scăpat. Totuşi, n-am de gând să-mi forţez norocul. Mă ridic, îmi strâng farfuria şi resturile şi-mi iau rămas-bun repede, după care dau fuga pe scări să mă pregătesc.

Când ies, decid, în ciuda picioarelor mele pline de răni, să-mi omor timpul plimbându-mă pe străzi, cu destinaţia Opera Garnier. În câteva minute, trec podul şi ajung în faţa Catedralei Notre-Dame, iar de data asta am în sfârşit timp să stau să o admir. Acum câţiva ani a trecut printr-un incendiu îngrozitor, de altfel, încă mai sunt porţiuni acoperite de schele, dar pot să-mi imaginez măreţia ei. Trag aer în

piept, un pic ameţită când mă gândesc ce norocoasă sunt să descopăr un oraş pe care atâţia oameni visează să-l viziteze. Într-o bună zi, când voi fi balerină profesionistă, sper să ajung să dansez peste tot prin lume, dar nu ştiu dacă voi mai simţi vreodată ceea ce simt acum.

Când ajung pe celălalt mal al Senei, studiez harta de pe telefon şi îmi dau seama că drumul mă duce către Luvru. În timp ce merg, încerc să ascult conversaţiile din jurul meu şi prind câteva frânturi în franceză. O vreme, mă ţin după un grup de fete de vârsta mea, care râd zgomotos şi se tot înghiontesc, zicând mereu *ce mec,* chestie care mă face curioasă, aşa că, în timp ce mă apropii mai tare de ele, caut cuvântul în aplicaţia instalată în telefon. Descopăr că înseamnă „tipul ăsta”, deci vorbesc despre ceva probleme cu băieţii. îmi amintesc de micul dejun cu o împunsătură de vinovăţie. N-am spus nimănui despre Louis, nici măcar prietenilor de acasă. Ştiu că par paranoică, dar mi-e teamă că şi dacă trimit un mesaj cuiva pe subiectul ăsta, vreuna dintre fetele din cămin o să afle şi toată viaţa mea o să fie distrusă: cursul, rolul lui Odile şi orice şansă de a ajunge la ABT.

Mulţimea de lângă Marea Piramidă de la Luvru e chiar mai mare decât cea de la Notre-Dame. Contrastul dintre surprinzătoarea structură triunghiulară şi clădirea tradiţională mă fascinează şi pierd ceva timp făcând ceea ce pare să facă toată lumea din jur: selfie-uri. Aş vrea să am pe cineva lângă mine cu care să împărtăşesc asta, căci e mult mai frumos în realitate decât pe un ecran de telefon.

Mă învârt apoi pe Rue Saint-Honore, o stradă plină de magazine superbe. Când mă uit în jur, mi se pare că toate fetele arată ca scoase din paginile revistelor de modă: rochiile de mătase, sandalele cu barete elaborate şi genţile de firmă par să fie ceva obişnuit pe aici. Devin din ce în ce mai conştientă de mine cu fiecare pas pe care-l fac...

îmi place că Louis face pe misteriosul şi chiar n-am nimic împotriva surprizelor, dar există şi o parte mai puţin plăcută, şi anume că, din moment ce nu ştii unde mergi, nu ştii nici cu ce să te îmbraci. Într-un final, mă hotărâ- sem să aleg o variantă de mijloc, aşa că îmi pusesem o salopetă neagră fără mâneci, sandale maro şi îmi prinsesem părul într-o coadă de cal.

Până la Opera Garnier, ajung la concluzia că ţinuta mea e nepotrivită din absolut toate punctele de vedere. Când plecasem de la cămin, aveam impresia că arăt aproape ca o adevărată *Parisienne,* dar acum mi-e limpede că sunt departe de a fi o chiar şi o palidă copie.

înainte de a face un atac de panică, îmi spun două lucruri: ajunsesem cu o oră mai devreme şi se întâmpla să fiu la doi paşi de câteva dintre cele mai cunoscute magazine din lume. înainte să plec, bunica Joan îmi dăduse nişte bani „special pentru Paris" şi mă pusese să-i promit că o să mă răsfăţ puţin. Pare să fie cel mai potrivit moment pentru asta.

Galeriile Lafayette sunt atât de aglomerate, încât simt că mă ia cu ameţeală. Peste tot văd nume de branduri – unele complet necunoscute –, nici nu ştiu de unde să încep. După ce mă uit pe indicatoare, urc scările rulante, trec de un etaj dedicat bijuteriilor de lux şi de altul unde sunt expuse creaţii de lux şi văd într-un final şi lucruri care par să fie mai apropiate de gusturile mele, dar şi de bugetul de care dispun. Nu prea fac cumpărături – asta dacă nu punem la socoteală colecţia de costume de balet,

desigur – şi nu trece mult până îmi dau seama că habar n-am ce fac.

Căutam deja de vreo zece minute, simţindu-mă total depăşită de situaţie, când una dintre vânzătoare, o blondă platinată de vreo 20 de ani, cu degetele acoperite de inele şi un ecuson pe care scrie Kim, se apropie şi mă întreabă, zâmbind cu amabilitate:

— *Jepeux vous aider?* „Aş putea să vă ajut?"

— *Non,* nu, răspund repede. Nu ştiu ce altceva să mai spun.

Fata îmi zâmbeşte însă şi mai larg:

— *Vous cherchez quelque chose de particulier?* „Căutaţi ceva anume?"

— Da, păi... încep eu şi mă uit la hainele mele, gân- dindu-mă la Louis. Oare cum spui în franceză „vreau să-i pice faţa"? *J'ai un date,* „am o întâlnire..."

Vânzătoarea chicoteşte şi o dă pe engleză:

— Ai o întâlnire romantică, oare? Cu un tip? Zâmbeşte, entuziasmată de provocare.

Dau din cap în semn că da:

— *Oui...* „Da"... şi aş cam vrea să-l impresionez. Chiar dacă n-o cunosc deloc, mă simt bine că pot spune în sfârşit cuiva despre Louis.

— Vino cu mine, spune fata, conducându-mă spre nişte rafturi, am câteva idei.
Privesc cu admiraţie cum scoate cu mişcări rapide şi precise vreo jumătate de duzină de lucruri. Scoate umeraşele, le agaţă de braţe şi se roteşte prin spaţiul pe care în mod evident îl ştie atât de bine ca într-un dans. Câteva clipe mai târziu, mă conduce la o cabină de probă şi mă lasă acolo cu prada, spunându-mi:
— O să revin în câteva minute să văd ce faci.
Trag adânc aer în piept şi inspectez lucrurile pe care le-a ales. Văd o rochiţă neagră cu buline mici, o cămaşă albă cu mânecă scurtă, o pereche de pantaloni roz, o bluză cu imprimeu floral uşoară ca aerul şi multe altele. Toate sunt foarte drăguţe, dar parcă nu prea sunt stilul meu. Sau poate tocmai asta e ideea?
— Cum eşti? întreabă deodată Kim de dincolo de perdea. Scot capul, ocazie cu care observă că sunt tot în salopeta mea plictisitoare.
— Nu ştiu de unde să încep, îi răspund râzând.
Zâmbeşte şi se strecoară în cabina de probă, studiază
fiecare articol, apoi spune:

— întrebarea e cum vrei să te vadă. Rochiţa asta e romantică şi numai bună pentru un flirt... pe de altă parte, fusta de acolo ar arăta nemaipomenit cu nasturii deschişi până la jumătate, te-ar face mai atrăgătoare.

Face o pauză, lăsându-mă să cântăresc opţiunile.

— Atrăgător sună bine, dar n-aş vrea să fie *prea* atrăgător...

Pare jignită:

— Sigur că nu! Atrăgător, varianta franceză – sugestiv, senzual, dar niciodată prea mult!

Chicotesc şi spun:

— Da, asta vreau.

— Stai, zice ea.

Pare să-i fi venit o idee.

Fuge şi se întoarce o clipă mai târziu cu o rochie bleumarin discretă, fără zorzoane, doar cu un decolteu în V şi bretele subţiri. Arată aproape ca un articol de lenjerie, dar materialul din care e făcută e atât de frumos încât nu mă pot abţine să nu-l ating. E moale ca untul şi atât de plăcut la atingere, că nu-mi vine să-mi mai iau mâinile de pe el.

— Ai încredere în mine, mai spune Kim.

Chiar am, dar tot am senzaţia, încă înainte să ies din cabină, că materialul nu-mi acoperă suficient corpul. Păşesc afară având impresia că trebuie să-mi acopăr cumva cu mâinile pielea rămasă descoperită.

— Mă simt cam goală, spun, uitându-mă în oglindă.

Kim nu zice nimic, doar mă studiază din cap până la tălpi. Mă rotesc, gândindu-mă că n-am cum să port rochia asta, dar pe de altă parte, e o senzaţie aşa de plăcută... Mă simt bine.

— Pot să fiu sinceră cu tine? mă întreabă Kim.

Fac semn din cap că da, fără să-mi pot lua ochii de la oglindă.

— Ai picioare superbe, trebuie să ţi le arăţi. Şi uite ce fund ferm ai!

E adevărat, materialul moale îmi scoate în evidenţă formele.

— Dar... încep eu, însă Kim ridică un deget, dându-mi de înţeles să nu-mi uit ideea, intră în cabina de probă şi ia cămaşa albă, apoi mă ajută să mi-o trag pe mine. Deschide repede vreo doi nasturi, leagă capetele în talie, apoi mai aranjează puţin rochia.

— Iată, zice apoi, dându-se un pas în spate să-şi admire opera. Cum te simţi acum?
Mă holbez la oglindă:
— E greşit dacă spun că mă simt foarte atrăgătoare?
Kim râde şi ia o cutie de pantofi pe care n-o băgasem
în seamă:
— Iar acum, trucul meu preferat: la o ţinută sexi punem pantofi *casual.* E cea mai bună metodă de a arăta ca şi cum nu te-ai străduit deloc, chiar dacă porţi o rochie de seară.
Deschide cutia şi scoate o pereche de espadrile bleumarin. Văzusem o mulţime de fete prin Paris purtându-le la absolut orice, de la rochii elegante la pantaloni. Mi le pun în picioare – estimase corect mărimea – şi îmi dau seam

aimediat cât sunt de comode. Mă simt ca şi cum aş sta cu tălpile goale pe nisip.

— Şi ceva în plus, mai spune Kim, venind în spatele meu, defăcându-mi coada şi lăsându-mi părul să mi se reverse pe umeri.

Mă privesc în oglindă şi simt fluturi în stomac. Ştiu că trebuie să mă îmbrac în primul rând pentru mine, iar ţinuta asta este doar despre mine, nu despre ce ar putea crede un băiat despre mine. Dar Louis pare atât de stăpân pe el, că mă întreb uneori de ce-şi pierde timpul cu mine. Azi vreau să arăt la fel ca el: îndrăzneaţă, irezistibilă, în largul meu în Paris. Abia aştept să mă vadă aşa.

CAPITOLUL 15

— Uau! spune Louis când ne întâlnim la intersecţia dintre bulevardul Haussmann şi Rue Drouot, la doar câteva minute distanţă de Opera Garnier. Continuă să mă studieze cu ochi strălucitori: Ţi-ai făcut ceva la păr? mai întreabă.

— Nu chiar, spun eu, dar în gând mă felicit.

— Ah... păi, arăţi minunat, zice atunci Louis. *Absolut* minunat. Mă mai priveşte o clipă, strângând din buze. Chiar şi numai asta făcea toţi banii pe care-i spărsesem pe haine.

— Mulţumesc, îi răspund, zâmbind indiferentă. îmi îndesasem hainele cu care plecasem de la cămin în geantă, dar n-aş recunoaşte pentru nimic în lume prin ce criză vestimentară tocmai trecusem. Deci ce căutăm aici? mai adaug.

Nu prea vreau să schimb discuţia de la felul în care arăt, dar chiar sunt curioasă. Căutasem punctul de întâlnire pe Google, dar nu aflasem prea multe. Louis porneşte în jos pe strada îngustă, aşa că îl urmez.

— M-am gândit mult la legenda familiei tale, spune el.

— Serios? zic, surprinsă.

Ne oprim în faţa unei clădiri moderne, acoperite de steaguri roşii pe care scrie cu litere mari: HOTEL DES VENTES DROUOT[1]. Câteva persoane în vârstă, cu nişte cataloage de aceeaşi culoare în mâini, trec pe lângă noi şi intră în clădire.

— Vino, îmi spune Louis şi se ia după ei.

— O să-mi spui şi ce căutăm aici? îl întreb eu.

— Noi, îmi răspunde în şoaptă, luându-mă de mână şi conducându-mă de-a lungul holului înţesat de persoane cu părul

---

1 **Casă de licitaţii franceză specializată în comercializarea operelor de artă şi a antichităţilor care a fost înfiinţată în 1852 (n. red.).**

cărunt, suntem într-o casă de licitaţii, cea mai cunoscută din Paris.

— De prima parte m-am prins şi eu, îi răspund râzând, dar de ce? Cred că suntem cei mai tineri de aici, cel puţin cu vreo 30 de ani.

Louis se opreşte atunci în mijlocul mulţimii şi faţa i se luminează când îmi spune:

— Licitaţia de azi este pentru picturi impresioniste care n-au mai fost văzute de zeci de ani, dacă nu mai bine. Despre unele dintre ele experţii nici măcar nu au ştiut că există.

Inima mea o ia la goană.

— Vrei să spui că e şi vreun Degas pierdut printre ele?

— *Oui*, îmi răspunde Louis, delectându-se cu expresia mea. Vrei să-l vezi?

Aprob. Nu apucasem să mă mai gândesc nici măcar un minut la tabloul din sufrageria mătuşii Vivienne sau la povestea lui. Dar Louis îşi amintise, ba chiar făcuse nişte cercetări. Ce să spun, dacă încerca să mă impresioneze, funcţiona de minune.

Ajungem la sala cu exponatele şi prin uşa deschisă văd pereţii roşii acoperiţi de sus până jos cu picturi, mari şi mici, înrămate şi neînrămate. Câteva persoane se plimbă prin încăpere, privind de la catalog la

pereţi, arătând cu degetul şi purtând discuţii serioase. Paznicul îmi cercetează geanta, ne spune că nu avem voie să atingem nimic, apoi întreabă ceva despre o invitaţie.
Louis se încruntă şi spune:
— *On n'apas d'invitation,* „nu avem invitaţie”.
Paznicul dă din cap:
— îmi pare rău.
Mai adaugă ceva, iar Louis pare tot mai îngrijorat.
— *Non, non,* spune el, agitat, nu stăm decât două minute.
— Nu ne lasă să intrăm? îl întreb eu când prind un moment.
Louis se întoarce spre mine, ca lovit de trăsnet:
— Mia, îmi pare aşa de rău... N-am ştiut că se intră doar pe bază de invitaţie.
Mă desumflu complet, şi nu doar pentru că Louis pare atât de dezamăgit. În ultimele câteva minute nu făcusem decât să-mi reamintesc poveştile bunicii Joan, entuziasmată de gândul că eram pe punctul de a afla misterul familiei. Sunt pe cale să accept că nu se va întâmpla asta când paznicul aruncă o privire în spate, apoi se uită la Louis şi de la el la mine, oftează şi ne şopteşte:

— Treizeci de secunde, *cest tout*, „atât”. Surprins, Louis face ochii mari, în timp ce paznicul se îndepărtează, ignorându-ne voit. II iau de mână şi năvălim înăuntru, cu inima bătându-mi să-mi spargă pieptul. Pereţii sunt acoperiţi de culori pastel, tuşe creative şi linii delicate. Multe par cunoscute, însă doar pe unul dintre pictori îl pot recunoaşte fără să stau pe gânduri: pânza mică înfăţişând o balerină într-un costum albastru-deschis, aşezată pe o bancă, aplecându-se să-şi lege poantele. Pictura e atât de clară că mă trezesc dorindu-mi să pot mângâia cu degetele mătasea panglicilor.

Din nefericire, nu i se poate vedea faţa, ci doar partea de sus a părului castaniu, prins într-un coc simplu. Citesc plăcuţa aflată lângă tablou:

Edgar Degas Circa 1789 Origine necunoscuta Nume necunoscut Loc necunoscut

Oftez. Am senzaţia că, ori de câte ori îmi permit să sper că povestea asta e adevărată, apare ceva care-mi reaminteşte că visurile nu sunt decât ceva drăguţ la care să te gândeşti când iei o pauză de la realitate. Cercetez din nou pictura, dar şi pe mine. Ce simt? Oare ea este? Dar, chiar înainte să apuc să mi le formulez în minte, paznicul îşi drege vocea cu subînţeles.

Louis îmi aruncă o privire neliniştită. Paznicul e suficient de înfricoşător cât să nici nu ne treacă prin cap vreo intenţie de ceartă. Mai arunc o privire la tablou înainte ca Louis să mă ia de acolo.

Afară, ne oprim o clipă pe trotuar. Louis e cel care rupe tăcerea:

—Chiar am sperat că ar putea fi... ceva.

— Erau puţine şanse.

Vreau să pară că nu-mi pasă, dar ştiu că mint, şi pe el, dar şi pe mine. Louis pare sincer supărat, aşa că de ce n-aş accepta că şi eu mă simt la fel?

— îmi pare rău, Mia, n-ar fi trebuit să-ţi dau speranţe. M-am gândit doar că... poate tabloul stă în vreun pod de vreo sută de ani, de-asta îl caută familia ta. Am fost prea naiv.

— Cred că amândoi am fost, zic eu, râzând amar, dar el se mulţumeşte să ridice din umeri, uitându-se în jos. Dar hai să nu lăsăm asta să ne strice după-amiaza.

— Nu, doar că... începe Louis, dar nu mai continuă.

— Hei, am o idee, zic eu, simţind nevoia să înveselesc puţin atmosfera. Poate că nu găsim pictura, dar asta nu ne împiedică să n-o retrăim.

— Ah! răspunde el, îndreptându-se, apoi mă ia de mână şi pornim.

îmi place la nebunie că ştim amândoi unde mergem fără să fie nevoie să o spunem. Jumătate de oră mai târziu, suntem primii la coadă la casieria Operei Garnier. Mă străduiesc să pronunţ cât mai corect şi reuşesc să spun:

— *Deux tickets, s'il vousplaît*\ „Două bilete, vă rog!”

Dar, când îmi scot portofelul, Louis mă prinde ferm
de braţ:

— Fac eu cinste! mă anunţă. Poate reuşesc să mă revanşez pentru misiunea eşuată de la Drouot.

Dau din cap, spunându-i:

— Nu e vina ta.

Louis ridică din umeri, clar simţindu-se responsabil, şi plăteşte înainte să reuşesc să o fac eu.

Imediat ce începem să explorăm clădirea, mintea mi se umple de gânduri despre bunica străbunicii mele, care, *poate,* a dansat aici. De la scara dublă imensă, împodobită cu statui din bronz la tavanul colorat al scenei principale şi la sala de bal uriaşă ale cărei detalii aurite te copleşesc, tot ce văd în spaţiul acesta minunat mă face să tânjesc şi mai mult să devin balerină, ca să pot dansa aici într-o bună zi.

— Faptul că m-ai dus să văd tabloul înseamnă foarte mult pentru mine, îi spun eu în timp ce ne îndreptăm spre sala principală. E mai linişte în partea asta a clădirii. Grupurile de turişti pe care le văzuserăm la capătul de jos al scărilor se mişcă mai încet, e clar. Tu chiar... mă înţelegi şi nu sunt mulţi oameni despre care să pot spune asta. Mă uit în altă parte în timp ce-mi termin propoziţia, aproape regretându-mi cuvintele.

Louis vine mai aproape:

— De ce spui asta? Sunt sigur că ai mulţi prieteni acasă.

Oftez. Adevărul trist atunci când ai „un vis imposibil”,
cum spune mama, este că, adesea, eşti doar tu cu visul tău. Pasiunea umple atât spaţiul din jurul tău, cât şi pe cel interior, făcând aproape imposibil pentru ceilalţi să poată ajunge la tine.

— Păi, da, am prietenii de la balet, dar restul... nu prea înţeleg cum e. Spre exemplu, mama.

— Nu-i place baletul?

Mă gândesc un pic înainte să-i răspund.

— Ba cred că-i place sau, cel puţin, i-a plăcut la un moment dat. A fost balerină şi ea, dar a renunţat, nu ştiu sigur de ce. Dar

acum se poartă ca şi cum şi eu ar trebui să fac la fel: să mă distrez o vreme, apoi să mă întorc la viaţa reală.

— Şi ăsta e cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla? întreabă Louis serios.

— Hmmmm... da, zic şi mă holbez la el, întrebându-mă dacă nu cumva îşi bate joc de mine.

— Iartă-mă, Mia, spune el atunci, ridicând mâinile, în defensivă. N-am vrut să... Pur şi simplu sunt de părere că poţi iubi să faci ceva, doar că nu trebuie să-ţi acapareze întreaga viaţă.

— Doar că în cazul meu chiar aşa se întâmplă, spun eu, fără să pot ascunde umbra de tristeţe din voce. *îmi doresc* ca baletul să fie viaţa mea.

Pare rănit, dar apoi dă din cap şi spune:

— Şi-atunci, care e problema? Vrei ca mama ta să-ţi împărtăşească visul?

Dau din umeri.

— Muncesc din greu de atâta vreme, iar ea se poartă ca şi cum nu fac alegeri bune sau ceva de genul ăsta. Ar fi drăguţ să mă sprijine puţin.

— înţeleg. Părinţii mei sunt opusul alor tăi. îşi doresc să am o pasiune, aşa cum au avut ei la vârsta mea. întotdeauna m-au împins să mă implic mai mult, să mă

concentrez, dar, sincer, nu sunt sigur că vreau să fiu ca ei.

— Bineînţeles că trebuie să-ţi croieşti propriul drum, dar gândeşte-te că ei pur şi simplu iubesc ceea ce fac şi probabil îşi doresc ca şi tu să simţi asta...

— Poate, dar, crescând, am simţit uneori că nu prea era loc şi pentru mine. Mama obişnuia să spună că baletul este „adevărata soţie” a lui tata. El dansa tot timpul, mama pleca deseori cu săptămânile la filmări, iar eu... păi...

Priveşte în jos cu tristeţe, în timp ce vorbele i se pierd.

— îmi pare rău, spun eu, mângâindu-i mâna. Nu pare prea distractiv.

— Şi mie îmi pare rău pentru chestia cu mama ta. Noi încercăm să fim cât mai sinceri cu noi înşine, doar că ei nu văd lucrurile în acelaşi fel.

— Aşa e, îi răspund eu, dând din cap şi gândindu-mă la toate discuţiile pe care le-am avut cu mama pe tema asta. I-am spus-o de atâtea ori, pur şi simplu asta e ceea ce îmi doresc.

— Atunci n-ar trebui să încerce să te facă să te răzgândeşti, spune Louis, privindu-mă plin de compasiune. în plus,

am senzaţia că te-ai distrat deja foarte bine până acum.
îmi zâmbeşte, iar eu îmi muşc buza de jos, simţindu-mă în acelaşi timp fermecătoare şi înţeleasă.
— Iar părinţii tăi ar trebui să ştie că într-o bună zi îţi vei găsi adevărata pasiune, spun eu.
— Poate, răspunde Louis cu inima grea. Poate că voi descoperi într-o zi acel lucru care mă va face să sar din pat dimineaţa. Ca tine.
Izbucnesc în râs.
— Mai degrabă aş zice că mă ridic şchiopătând din cauza durerii, dar da, ştiu ce spui. Şi simt că dacă mama ar fi aici, dacă ar putea să mă vadă pe scenă, poate ar reuşi să înţeleagă şi ea, într-un final.
— Hmmm, spune atunci Louis, cu o sclipire în ochi. Cred că ar trebui să o văd cu ochii mei.
— Ce anume?
— Pe tine. Dansând.
— Nu se poate! mă reped eu.
Sunt pe punctul de a mă lansa într-o tiradă despre cum nimeni de la şcoală nu trebuie să ne vadă împreună, despre ce necazuri aş putea avea, când privirea lui amuzată mă face să mă opresc.

— Aici, spune el, asta voiam să spun.

Mă încrunt:

— Acum?

Louis rânjeşte:

— De ce nu?

Ne uităm în jur. Sunt câteva persoane în celălalt colţ al încăperii, dar, cum am mai spus, nu mă sperie un public restrâns.

— Dar nu e muzică...

— Pun pariu că ştii melodia din *Lacul Lebedelor* pe de rost. Şi nu numai pe asta, spune el, făcând o mutriţă drăgălaşă.

Chiar *mai* drăgălaşă ca de obicei, vreau să zic.

Nu mai găsesc niciun fel de argument, aşa că îmi sprijin geanta de perete, mă dau câţiva paşi în spate şi mă întorc spre Louis. Mă priveşte vesel în timp ce îmi iau poziţia. Noua mea rochie mi se lipeşte de coapse şi îl surprind uitându-se la picioarele mele. Zâmbesc în sinea mea. N-or fi hainele astea la fel de confortabile ca un costum de balet, dar, altfel, sunt de-a dreptul perfecte

.Dansez o secvenţă scurtă pe care am tot exersat-o în ultimele zile pentru spectacolul care se apropie, fără să-mi iau ochii de la Louis, a cărui faţă se luminează cu fiecare mişcare pe care o fac. Fac o piruetă, apoi încă una, apoi, nemaifiind suficient spaţiu între noi, îmi înfăşor braţele în jurul gâtului său. La rândul lui, mă prinde de mijloc şi mă trage atât de aproape de el că-mi pot simţi inima izbindu-se de pieptul său.

— Eşti atât de frumoasă! îmi şopteşte la ureche.

Trag adânc aer în piept, speriată că, dacă spun sau fac
ceva, aş putea distruge momentul. Buzele lui îmi găsesc gâtul şi urcă încet. Tremur şi am senzaţia că privesc scena de undeva de sus. Chiar mă cuibăresc în braţele acestui francez superb într-o cameră veche de câteva secole, decorată cu aur de la podea până la tavan? Cum s-a întâmplat una ca asta?

Când buzele lui ajung la urechea mea, Louis se dă înapoi cât să mă poată privi în ochi.

— Louis, încep eu.

— Mia...

Louis oftează adânc, ceea ce mă face să cred că poate nu doar eu mă simt atât

de emoţionată. Am senzaţia că mă lasă picioarele. Noroc că mă ţine el.

— Hm! exclamă cineva lângă noi.

La început, nu facem nicio mişcare – eu, una, clar nu vreau să fac –, dar când altcineva îşi drege vocea tare în apropiere, ne dăm seama că nu avem de ales. Ne îndepărtăm uşor unul de altul, doar o idee, şi ne uităm încet în lateral. Un grup de chinezi mai vârstnici – vreo treizeci – se holbează la noi uşor enervaţi, dar şi amuzaţi. O doamnă scundă, cu părul roşcat, dă nemulţumită din cap, în timp ce însoţitorul ei ne priveşte ursuz. Când mă uit în jur, îmi dau seama care e problema: blocam intrarea în următoarea sală. Mă uit la Louis, el la mine şi începem să chicotim, cu obrajii în flăcări. Ne dăm la o parte, încă îmbrăţişaţi, nepregătiţi încă să lăsăm clipa să treacă.

CAPITOLUL 16

— Ah! exclam eu, emoţionată. Mă simt încă plină de la micul dejun întârziat, dar întotdeauna mai e loc de îngheţată. Ştii vreun loc prin apropiere?

Louis face feţe-feţe, cu o privire ultragiată, şi-mi spune:

— Nu poţi lua pur şi simplu îngheţată de oriunde! E un singur loc în Paris pentru

asta – crede-mă, până şi îngheţata de vanilie e extraordinară la ei!

— Te cred, îi răspund eu, râzând.

Aşa că urcăm pe Vespa şi pornim. În timp ce traversăm jumătate de oraş, cea mai mare parte de-a lungul Senei, îmi amintesc o conversaţie de la cămin despre cele mai bune locuri unde poţi să mănânci în Paris. Unde găseşti cele mai bune clătite, cele mai bune deserturi, cea mai bună cafea, cel mai bun *bistrot...* am schimbat adrese pe grupul nostru de WhatsApp şi sunt aproape sigură că a fost menţionată şi cea mai bună îngheţată.

îmi amintesc chiar în clipa în care parcăm lângă două magazine ale căror faţade îmbrăcate în lemn se înfruntă de o parte şi de alta a unei străduţe înguste, deasupra cărora scrie, cu litere gotice, „Berthillon”. Vreo douăsprezece persoane stau la coadă afară şi încă şi mai multe pândesc la colţ. Da, ăsta e locul. Venisem aici cu Lucy şi Anouk într-o seară, acum ceva vreme – e foarte aproape de căminul nostru –, dar eram mult prea obosite ca să mai stăm la rând.

Azi, coada se mişcă surprinzător de repede. Când ne vine rândul, ne e foarte greu să alegem dintre numeroasele

sortimente. Louis ia până la urmă un sorbet de căpşuni şi piersici, în timp ce eu hotărăsc să îmbin deja menţionata vanilie şi un caramel sărat. Pornim apoi agale pe Ile Saint-Louis, mâncându-ne cât de repede putem îngheţatele pe cale să se topească. Ne oprim la marginea podului – Pont de la Tournelle – să admirăm priveliştea.

Arăt spre conul din mâna mea şi spun:

— Ai avut dreptate, asta e, de departe, cea mai puţin „vanilinată” îngheţată de vanilie pe care am gustat-o vreodată.

Louis se încruntă.

— Adică nu e deloc „de vanilie”, înţelegi? E atât de aromată şi diferită!

Louis se încruntă şi mai tare.

— Nu înţeleg, spune el, uitându-se de la mine la îngheţată şi invers. Păi *e* de vanilie, deci ar trebui *să aibă* gust de vanilie, *non}*

Ne uităm unul la altul o vreme, apoi îmi dau seama.

— La noi se spune de obicei „de vanilie” când e vorba de ceva fad, plictisitor. Obişnuit.

Louis aprobă din cap:

— Ha! face el, adică opusul, cum ar veni.

— Foarte amuzant, zic eu, lovindu-l în glumă peste mână.

— Serios, răspunde el, prinzându-mi mâna cu care-l lovisem.

îşi trece apoi degetele de-a lungul palmei mele, făcându-mă să mă înfior. Apoi se apleacă spre mine, dar chiar atunci telefonul lui începe să sune.

Oftez. îmi spusese că trebuie să se întâlnească neapărat cu Max mai târziu, dar nu vreau să plece încă.

Louis îşi muşcă buza de jos:

— E Max, spune el după ce-şi verifică telefonul. Hmm, stai să văd dacă n-aş putea să amân pentru diseară. II sun acum.

Când începe să vorbească, se duce câţiva paşi mai încolo. Mă gândesc să-mi verific şi eu telefonul. Grupul nostru a explodat de mesaje de azi-dimineaţă. Frunzăresc un pic şi deodată simt cum mă părăseşte curajul. „E cineva la cămin?”, scrisese Lucy cu 15 minute în urmă. „Mergem la Berthillon chiar acum, în caz că vreţi să veniţi.”

Mă uit în jur, întorcându-mă ca să pot vedea mai bine. Louis dispăruse undeva în aglomeraţie, iar eu fac câţiva paşi mai la dreapta, încercând să mă liniştesc. Ile Saint-Louis e o insuliţă, dar ce şanse sunt

oare ca prietenele mele să mă fi văzut cu Louis?

Se pare că sunt pe cale să aflu, pentru că iată-le – Lucy, Anouk, Audrey şi încă vreo câteva fete de la cămin, fiecare cu câte o îngheţată în mână –, chiar în faţa mea, pe partea cealaltă a străzii. Iau în calcul şi ideea de a mă ascunde după vreun grup, dar e prea târziu, căci Lucy se uită fix spre mine.

îmi face cu mâna, mai întâi nesigură, apoi, după ce-şi dă seama că sunt chiar eu, văd cum i se luminează faţa.

Alerg spre grupul lor, departe de Louis, care, ultima dată când mă uitasem după el, vorbea încă la telefon.

— Uau, ce haine grozave! zice Lucy în timp ce mă studiază din cap până în picioare, după care privirea i se opreşte pe şerveţelul imprimat cu sigla Berthillon pe care încă îl mai am în mână.

— E delicioasă, nu-i aşa? Eu am luat de vanilie şi de caramel sărat, a fost aşa de bună că aş fi în stare să-mi mai iau una, zic repede, aproape fără să respir.

— Unde-s mătuşile tale? mă întreabă Anouk, uitându-se în jur.

Îi urmăresc privirea, dar Louis nu se vede nicăieri.

— Tocmai ce ne-am despărţit. Ne-am luat câte o îngheţată şi apoi...
— ...au dispărut, termină Anouk propoziţia în locul meu, pe un ton uşor batjocoritor.
— De fapt, mă duceam spre cămin, zic eu. Pornim toate într-acolo, iar eu mă străduiesc să nu mă uit înapoi. Nu ştiu ce a văzut Louis, dar pot să-i explic mai târziu.
— Ai de gând să ne spui pe unde ai umblat azi? mă întreabă Audrey.
Mă încrunt la ea, întrebându-mă care e problema. Asta e prima întrebare mai personală pe care mi-a pus-o vreodată. De obicei, nu mi se adresează decât dacă e ceva legat de balet sau ca să mă sâcâie. Doar că acum ea, Lucy şi Anouk nu mă scapă din ochi, aşteptând un răspuns.
— Am fost la o casă de licitaţii, ca să vedem un tablou al lui Degas.
Audrey mă priveşte cu ochii îngustaţi, dar rămân pe poziţie. Nu spun decât adevărul. Într-o oarecare măsură.
Anouk se distrează:
— Deci ţi-ai petrecut toată săptămâna făcând balet, iar în weekend te-ai dus să vezi tablouri cu alte fete dansând?
— A fost ideea mătuşii mele. S-a gândit c-o să-mi placă.

Şi, dacă stau să mă gândesc, Audrey s-a uitat la clipuri
cu balerine toată dimineaţa, la micul dejun, şi nimeni n-a găsit *asta* ciudat.
Mă străduiesc să-mi iau o expresie cât mai glumeaţă, gândindu-mă în acelaşi timp dacă n-ar fi o idee bună să renunţ la balet în favoarea cursurilor de actorie. încep să mă pricep.
Audrey ridică din umeri, Anouk şi Lucy dau din cap. Şah mat.
Lucy mai ia o înghiţitură de îngheţată, apoi se întoarce spre mine şi, cu un zâmbet de încântare pe faţă, mă întreabă:
— Ai citit toate mesajele de azi?
— Păi, nu încă, zic, scoţându-mi telefonul. Fusesem cam ocupată tot aşteptând ca Louis să mă sărute, dar, desigur, nu suflu un cuvânt despre asta.
Lucy începe să ţopăie:
— Avem o super idee pentru mâine!
Anouk izbucneşte în râs:
— Şi mai mult dans!
— Da, dar la modul amuzant şi fără presiune, adaugă repede Lucy.
încep să-mi facă pe rând un rezumat al mesajelor de pe grup. Nişte studenţi din alt cămin auziseră despre un club de noapte de pe o ambarcaţiune ce naviga pe

Sena, locul perfect pentru a vedea artificiile de 14 Iulie.
— Pun muzică nişte DJ celebri, spune Anouk.
— Şi o să vedem cele mai magice locuri din Paris, şi o să petrecem cele mai frumoase clipe din viaţa noastră! sare Lucy.
Urăsc să fac asta, chiar urăsc, dar trebuie să le stric bucuria:
— N-o să intrăm niciodată într-un club de noapte.
— Ba sigur că o să intrăm, spune Anouk, doar prietenii mei fac asta tot timpul.
— Au acte false? o întreb eu, încercând să nu las impresia că-i judec pe alţii.
N-am nimic împotriva oamenilor care încalcă regulile şi fac ce vor, dar eu una aş muri de ruşine dacă aş fi prinsă, aşa că n-am încercat niciodată să... ei bine, n-am încercat niciodată să fac ceva nepermis.
Lucy se bagă în discuţie:
— N-avem nevoie de acte false.
Anouk o aprobă:
— Da, nu e nevoie decât de ceva încredere în tine şi să-i zâmbeşti tipului de la intrare ca şi cum l-ai cunoaşte de ani buni, şi gata, ai intrat.

încerc să-mi ascund surpriza şi mă întorc spre Audrey, convinsă că o să facă tot posibilul să le scoată nebunia asta din cap.

Ştiu, zice ea, 18 ani e vârsta legală, dar se pare că aici nu se ţine prea mare cont de asta

.Ochii dau să-mi iasă din orbite, dar ele se mulţumesc să ridice din umeri. Lucy o aprobă dând din cap cu entuziasm, aşteptând să mă alătur grupului. Sunt oare chiar atât de conformistă? O, Doamne, sunt chiar mai conformistă decât Audrey Chapman? Ei bine, asta se va schimba chiar acum!

CAPITOLUL 17

încă şi mai şocant, Audrey se hotărăşte să vină cu noi la petrecerea de pe vas. Bine, asta doar după ce Lucy îi aduce numeroase argumente: ar fi o crimă împotriva Parisului să nu petrecem 14 Iulie afară; suntem toate suficient de responsabile pentru a ne odihni bine ca să fim pline de energie înainte de ore şi, în plus, vor mai veni mulţi colegi de-ai noştri – deci va fi un fel de ieşire oficială. În acest timp, Audrey ba îşi muşca buzele, ba dădea din umeri, dar în sinea mea sunt convinsă că voia să meargă. La urma urmei, numărul videoclipurilor cu balet de pe YouTube e şi el limitat. Eu ştiu cel mai bine.

Pierdem aproape toată după-amiaza pregătindu-ne. Dezbatem îndelung cu ce să ne îmbrăcăm – elegant şi negru sau degajat şi deschis la culoare? Facem

schimb de produse de machiaj – eu iubesc rujul roşu, aşa că am mai multe de dat. Şi, desigur, mai sunt pantofii.

Uite un lucru pe care nu ţi-l spune nimeni când vrei să te apuci de balet: după ani şi ani de dans, picioarele tale vor arăta... îngrozitor. Torturate, pline de băşici, răni şi umflături. Când trebuie să-ţi iei încălţăminte de vară, alegi doar ce ascunde toate aceste neajunsuri, de aceea niciuna dintre noi nu are vreo pereche de sandale mini- maliste, cele care se poartă acum. Trebuie să ascundem partea nu-atât-de-frumoasă a baletului ca să ducem mai departe visul. Espadrilele mele noi sunt perfecte pentru seara asta.

Odată ce terminăm cu îmbrăcatul, ne îndreptăm toate patru către o clătitărie aflată la doar câteva străzi distanţă, unde ne întâlnim cu restul celor care participă la petrecere. E o zonă preferată a studenţilor şi a turiştilor de toate felurile, aşa că e plină cu localuri ieftine unde se servesc feluri de mâncare din toată lumea. În seara asta, vrem ceva franţuzesc. Primim o masă, iar eu arunc o privire în jur să văd ce mănâncă lumea înainte să mă hotărăsc pentru un *complete* (şuncă, ou-ochi şi brânză de Gruyere). În timp ce aşteptăm comanda, Lucy şi Anouk ne pun la curent

cu ce s-a mai întâmplat la nivelul 4: cine e foarte bun, cui îi place drama şi cine place pe cine.

— Chiar aveţi timp pentru lucrurile astea? întreabă Audrey, dând din cap dezaprobator.

Anouk îi răspunde pe un ton batjocoritor:

— Pentru ce, să vedem care băieţi sunt simpatici? Hmm, da...

Audrey oftează, ca şi cum nu i-ar veni să creadă.

— Nu-mi spune că nu te-ai uitat niciodată la Fernando, îi zice Lucy.

— Bineînţeles că m-am uitat la el, doar e partenerul meu de dans!

Audrey răspunde cu superioritate, dar e nevoie de mult mai mult ca s-o faci pe Lucy să bată în retragere. îşi dă ochii peste cap, apoi izbucneşte în râs, iar Anouk o urmează.

— Hai, Mia, spune-ne tu bârfele de la nivelul 5!

Ridic din umeri.

— Nu sunt prea multe de spus, pur şi simplu muncim din greu şi cam atât.

Audrey expiră zgomotos şi spune:

— Exact. Dăm tot ce avem mai bun din noi, iar după asta, indiferent de cât de bine am dansat, *Monsieur* Dabrowski

începe să se plângă că expresia de pe faţa noastră nu este ceea ce trebuie.

— Nimeni nu-i perfect, zice Anouk.

— Cu excepţia lui Audrey, comentez eu. A fost o glumă, dar e destul de adevărat ce am spus. Îi arunc o privire să-i văd reacţia, iar ea-mi răspunde cu un zâmbet abia schiţat.

— Dar tot nu e destul, spune ea cu amărăciune.

Nu mai spunem niciuna nimic. Nu mi-aş schimba locul pentru nimic în lume, dar trebuie să recunosc că nivelul 5 e uneori foarte solicitant. Mă uit la Audrey, cum stă adusă de spate şi mototoleşte şervetul de pânză fără să-şi dea seama ce face. Poate să lase impresia că e foarte dură, ca şi cum nimic n-o poate afecta. Cred că asta vru-sese să spună *Monsieur* Dabrowski când îi comentase so- loul. E ciudat să o văd atât de vulnerabilă acum.

În timp ce terminăm de mâncat, schimbăm subiectul şi ne întoarcem la clătitele pe care tocmai le-am mâncat. A mea a fost perfectă, dar Lucy e plină de entuziasm în ceea ce o priveşte pe a ei, care a fost plină de ciuperci şi *cremefraîche,* „smântână”.

Ne îndreptăm apoi spre vas. Un club de noapte pe apă. Anouk avusese dreptate,

nimeni nu ne-a cerut acte, nimeni nu ne-a întrebat nimic, aşa că toate patru balerinele au înşfăcat câte un pahar şi au pornit către ringul de dans. Aici, o mulţime de tineri la modă: fete îmbrăcate în rochii şi purtând tocuri înalte, băieţi în tricouri albe şi cu tenişi de hipster. Recunosc multă lume de la şcoală: pe Fernando, care e însoţit de încă vreo câţiva balerini de la nivelul 5, apoi Lucy şi Anouk ne duc direct la colegii lor. Muzica îmi pulsează în tot corpul. E atât de tare încât nu-mi pot auzi nici măcar gândurile. Peste tot, doar muzică, corpuri transpirate şi băutură, absolut opusul a orice legat de balet, ceea ce mă face să mă relaxez. îmi place la nebunie.

Vasul pleacă, iar oraşul începe să se îndepărteze. Lucy mă prinde de mână, emoţionată:

— Hai afară!

Le fac semn cu mâna lui Audrey şi Anouk, care vin după noi spre partea din spate a vasului. Când ajungem, avem parte de o privelişte spectaculoasă a catedralei Notre-Dame, care se ridică spre cerul înstelat în toată măreţia ei. Vă rog, ciupiţi-mă! Pe bune! Fiindcă nu-mi vine să cred că-i adevărat!

— îmi place atât de mult aici! ţipă Lucy în vânt, în faţa noastră. Hai să chiulim şi să facem asta în fiecare seară!

Anouk izbucneşte în râs, dar simt cum Audrey se încordează lângă mine.

— Singura problemă, spune Anouk, ar fi repetiţiile de mâine pentru *Lacul Lebedelor*. *Madame* Millet ne va învăţa coregrafia, n-avem cum să ratăm asta.

Arunc o privire spre Audrey. *Madame* Millet este *maître de ballet* pentru nivelul 4, dar nu asta, ci restul informaţiei ne bagă în ceaţă, pe amândouă în aceeaşi măsură.

— Voi încă învăţaţi coregrafia? întreb eu, uşor uimită. Noi a trebuit să o învăţăm deja pe dinafară până acum.

— Pe dinafară? Ce nebunie! strigă Lucy.

Anouk se învârte pe vârful degetelor, râde şi spune:

— Da, dar asta înseamnă că petreci mai mult timp repetând doar tu cu Fernando!

Mă aplec peste balustradă, inspirând aerul proaspăt al nopţii de vară, şi-i răspund:

— Mda, nu e chiar aşa, să ştii.

Vasul trece pe sub Pont-Royal, lăsând în urmă catedrala Notre-Dame.

— Pricepe aluzia, Mia, mă înghionteşte atunci Lucy cu cotul, Anouk încearcă să întrebe dacă a pus cineva de la nivelul

vostru ochii pe Fernando. Sau, mai bine zis, dacă Fernando a pus ochii pe cineva!
Anouk roşeşte puţin, dar aşteaptă înfrigurată să vadă ce spun. îmi pare rău că trebuie să o dezamăgesc.
— Sincer, chiar nu am idee. N-am prea dat atenţie băieţilor de la nivelul nostru.
Audrey îmi aruncă o privire dezaprobatoare:
— Asta cam aşa e. Mia nu le dă atenţie decât celor *din afara* cursului.
Anouk şi Lucy se luminează la faţă, însetate de bârfă.
— Ooo, Mia! zice Anouk cu o voce cântată.
— Da, primeşte mereu mesaje, adaugă Audrey.
— Nu e ce credeţi voi... încep eu.
Dar Audrey nu pare să mă fi auzit, căci continuă:
— Ia spune, mătuşa ta de 90 de ani e cea care îţi trimite mesaje noaptea?
— Trebuie să ne spui tot! exclamă atunci Lucy, aruncându-şi un braţ pe după umerii mei.
— Nu cred că lui Fernando îi plac fetele, bolborosesc eu, încercând să schimb subiectul.
Dar Lucy nu mă lasă să scap aşa uşor:
— Hai, spune-ne, Mia! Ai cunoscut vreun francez drăguţ?

— Ah! exclamă atunci Anouk de parcă tocmai şi-ar fi dat seama de ceva extrem de important, deci de-asta ară- tai aşa de bine ieri după-amiază?
— Şi de-asta n-ai venit cu noi duminica trecută? continuă Audrey.
Fetele mă înconjoară. Nu e cale de scăpare, clar.
— Dar eu *chiar* am fost în vizită la mătuşa mea şi am rămas peste noapte acolo...
— Dar nu ţi-ai luat nimic cu tine, se bagă Lucy.
— Am pierdut ultimul tren, doar v-am zis!
— Da, numai că nu te-a crezut nimeni, comentează Audrey.
Celelalte două nu mai spun nimic, doar izbucnesc în râs. E adevărat, clar. încep să mă întreb dacă într-adevăr îmi acceptaseră scuzele cu o zi în urmă sau mă suspectaseră tot timpul ăsta.
— Hai, Mia, spune, cum îl cheamă?
Trei contra unu – lupta e extrem de nedreaptă.
— Paul! spune Audrey, cu buzele strânse şi un accent perfect.
— Martin! zice Anouk.
Lucy ia o poziţie gânditoare, cântărind serios întrebarea:

— Trebuie să fie un nume tipic franţuzesc. Mia n-a venit la Paris să se îndrăgostească de un american! Să fie... Pierre?
Scuturdin cap:
— Vă înşelaţi toate!
— Pierrrrrre... spune Anouk cu un accent franţuzesc exagerat.
— *Paul, je t'aime!* „Te iubesc, Paul!” adaugă şi Lucy, cu o voce aspră.
Audrey se întoarce spre mine, mai serioasă decât celelalte două, şi-mi zice:
— Hai odată, chiar nu e deloc distractiv să ai secrete!
Vasul trece pe lângă Musee d'Orsay, dar sunt singura
care-i admiră ceasurile uriaşe şi ferestrele curbate. Nimănui nu-i pasă de privelişte până nu spun tot.
— Eu... încep, dar nu sunt în stare să continui.
În momentul în care voi spune o minciună despre Louis, obrajii mei vor lua cu siguranţă foc. Dar dacă o să admit că există, într-adevăr, un francez *foarte* drăguţ, Audrey o să-mi facă viaţa iad pentru că am în minte şi altceva în afară de Odile. Iar dacă vor afla şi despre cine e vorba... O iubesc pe Lucy, dar nu cred că ar putea ţine asta doar pentru ea. Până mâine

la prânz, toată lumea din şcoală va crede că am primit rolul datorită lui Louis. Nu pot lăsa să se întâmple asta.

— Ai strălucirea aia, îmi întrerupe Lucy firul gândurilor, arătând spre obrajii mei.

— Strălucirea draaagosteeei, adaugă Anouk.

în timp ce-mi storc creierul să găsesc o idee pentru a schimba subiectul, Audrey ridică o sprânceană, privind undeva în spatele meu.

— Fir-ar! zice ea. Ştiaţi că vin şi ei? le întreabă apoi pe Lucy şi pe Anouk.

Mă întorc să văd despre cine e vorba... şi simt cum îmi cade faţa. Max, Emilie şi Sasha – instructorii care se ocupă de noi – stau de vorbă în cealaltă parte a bărcii.

Louis e şi el cu ei.

— Oare ce se întâmplă *¿ac&Monsieur* Dabrowski află despre escapada noastră? întreabă Audrey, iar vocea îi tremură.

O dată în viaţă sunt de acord cu ea.

Lucy dă din umeri:

— Jumătate din şcoală e aici.

înainte să apucăm să mai spunem ceva, în faţa noastră apare Turnul Eiffel. Clopotul unei biserici din apropiere bate de zece ori, puternic şi răsunător. Turnul uriaş de metal se luminează de sus până jos, sclipind în întuneric. E prima dată când

stau destul de mult afară cât să-l văd luminat.

Arunc o privire spre Louis şi nu-mi pot stăpâni un zâmbet când văd că şi el mă priveşte. între noi se îngrămădeşte lumea, încercând să prindă un loc bun de unde să admire priveliştea, dar pentru o clipă noi doi suntem singurii oamenii de pe vasul ăsta. Ieri am reuşit să-i trimit un mesaj când am ajuns la cămin, încercând să-i explic de ce-i trăsesem clapa. Se pare că mă văzuse totuşi stând de vorbă cu fetele şi pusese totul cap la cap.

Deodată, artificiile împânzesc cerul. Eu şi fetele ne prindem de mână, aproape fără să mai respirăm de plăcere, admirându-le cum strălucesc şi pocnesc.

Mă întorc spre terasament şi văd adunaţi laolaltă tineri şi oameni mai în vârstă, cu sticle de vin şi pături întinse peste tot de-a lungul Senei, veniţi să admire priveliştea spectaculoasă. Vântul îmi face părul să fluture, iar inima mi-e plină de dragoste. Pentru vara acesta. Pentru oraşul acesta. Pentru dans. Pentru tot. Clipa asta e aproape perfectă.

Dar chiar atunci simt o atingere uşoară pe mijloc. E aproape imperceptibilă, dar sunt sigură că în spatele meu e Louis. E multă lume în jur, sper să nu observe

cineva... Dar fiecare părticică a corpului meu se trezeşte la viaţă şi nu mă mai pot gândi decât la mâna lui pe spatele meu şi la distanţa dintre noi. Simt fiori pe şira spinării, în cel mai bun sens al cuvântului. Artificiile explodează în ceaţă, dar abia dacă observ. Clipa asta pare să dureze o veşnicie – dar în acelaşi timp nu suficient.

Când ultima explozie se pierde în fum, nelăsând în urmă decât o ceaţă, mâna lui se retrage. Mă desprind de celelalte fete şi mă întorc. Nici urmă de Louis.

— Hai să dansăm! strig peste muzica asurzitoare. Pot să jur că după focurile de artificii e chiar mai tare ca înainte.

Lucy scoate un „Uuuu!" şi fetele mă urmează pe ringul de dans. Anouk dispăruse de ceva vreme cu câţiva dintre prietenii ei, care veniseră între timp; Lucy dăduse peste Charles – pasiunea ei – şi acum dansau împreună în celălalt capăt al ringului. Cât despre Audrey, sunt aproape si-
A
gură că stă pe undeva resemnată, regretând că a venit. În ceea ce mă priveşte, ţopăi şi mă rotesc, lăsând muzica să mă pătrundă, cu inima bubuind şi cu respiraţia tăiată. Dar nu mă pot opri să nu mă uit după Louis. Într-un final, îl zăresc în

spatele barului. îmi asum riscul şi pornesc spre el.
în spatele lui e un hol întunecat, o ascunzătoare destul de decentă.

— Ce cauţi aici? îl întreb, rezistând cu greu dorinţei de a-mi înfăşură braţele în jurul lui.

— Mă duceam acasă de la chestia aia a mea cu familia, când Max mi-a trimis un mesaj să-mi spună despre petrecerea asta.

Ia o înghiţitură de bere, iar cu mâna cealaltă îmi prinde o mână. Reuşeşte cumva să facă asta fără să se apropie un milimetru. Gestul ăsta interzis mă face să tremur.

— Ştiai că voi fi şi eu aici?

Scanez încăperea cu privirea să mă asigur că nimeni nu ne vede, dar aglomeraţia e prea mare, iar partea asta a vasului e foarte întunecată. Cred că suntem în siguranţă.

— Speram că vei fi, îmi răspunde Louis. Mă gândeam că poate vom reuşi să fim siguri măcar câteva minute.

Lângă noi, un cuplu îşi face de cap la marginea ringului, nemişcaţi, în contrast cu cei care dansează lângă ei, de parcă restul lumii nu mai există. Sunt invidioasă.

— Poate... încep eu. Doar că la petrecere sunt foarte mulţi colegi de-ai

mei, nemaivorbind de profesori. Nu mă pot abţine totuşi să nu mă uit în jur în căutarea unui colţ mai ferit – doar pentru o clipă, numai pentru un sărut –, dar chiar atunci o văd pe Audrey îndreptându-se spre mine prin mulţime.

îmi trag mâna dintr-a lui Louis şi mă îndepărtez imediat, dar îi văd expresia împietrită mult înainte să ajungă în faţa mea.

— Trebuie să plecăm! strigă ea, acoperind muzica. Acum!

Nu protestez. Ceva din purtarea ei îmi spune să n-o fac.

Vasul se întorsese deja la doc, dar petrecerea nu e nici pe departe terminată. Nu spunem niciuna nimic până nu ajungem pe mal. Lucy şi Anouk par că se distrează mult prea bine, aşa că le lăsăm în urmă. Străzile sunt pline de lume chiar şi la ora asta târzie. E o noapte atât de frumoasă... căldura verii şi sărbătoarea de azi par să ne anime pe toţi. Mai puţin pe Audrey, care pare stăpânită de un cu totul alt sentiment.

— Oare ce se va întâmpla dacă instructorii îi vor spune lui *Monsieur* Dabrowski că am stat atât de târziu? mă întreabă ea.

— Sunt sigură că totul va fi bine, îi răspund, deşi nu sunt *chiar* atât de sigură.

Nu mi-l pot imagina dându-ne binecuvântarea de a merge la o petrecere în timpul săptămânii, dar, altfel, n-am făcut nimic greşit.

— Noi suntem cei mai buni! izbucneşte Audrey. Nouă ni se aplică alte reguli. N-ar fi trebuit să vin!

— Şi Fernando a fost cu noi, îi zic eu, încercând să-mi păstrez calmul.

Audrey scutură însă din cap şi spune:

— Băieţii sunt trataţi diferit!

Are dreptate. Sunt atât de puţini băieţi în lumea baletului, încât le e foarte la îndemână să se simtă speciali şi să li se observe talentul. Sunt mai puţine roluri masculine, e drept, dar şi competiţia e incomparabil mai mică. Sau poate ţine de faptul că băieţilor li se trec în general mai multe cu vederea, cine ştie.

Ajungem în faţa căminului, iar eu încep să scotocesc în geantă după chei. Audrey încă fumegă lângă mine

— .Cum de poţi fi aşa? mă întreabă ea.

O clipă îmi trece prin cap dacă nu cumva şi-a dat seama după faţa mea ce făceam înainte să vină după mine, dar nu cred totuşi că la asta se gândeşte.

— Aşa... cum? întreb, încruntându-mă.

Să fiu sinceră, nu mă supăr prea tare că am plecat mai repede de la petrecere. Sfârşitul ăsta de săptămână a fost extrem de obositor, în atâtea feluri! Oricât mi-aş fi dorit să mai stau şi să mă fac nevăzută pe undeva cu Louis, cel mai bun lucru pe care-l pot face e să mă odihnesc cât mai bine înaintea unei alte săptămâni istovitoare de ore şi repetiţii.

— Spune-mi că pui cursul – şi spectacolul – pe primul loc! zice ea, ignorându-mi întrebarea.

Descui uşa, oftând.

— E mult prea important, pentru amândouă, adaugă ea.

— Poţi să fii sigură de asta, îi răspund încet. Holul de la intrare e cufundat în linişte. îmi doresc la fel de mult ca tine ca totul să iasă perfect.

— Nimeni nu-şi doreşte asta cât mi-o doresc eu!

Urcă scările două câte două şi dispare. În timp ce o urmez încet, mă întreb dacă are dreptate. Mi-am dorit mereu să fiu

balerină, mai mult decât orice, dar, cumva, acum ceva e diferit.

Oare m-am schimbat? Sau să fie de vină Louis, cu ochii lui superbi şi zâmbetul care îmi distrage atenţia? Ori Parisul e cel care mă face să nu mai fiu eu? îmi strâng tare ochii, încercând să alung somnul. Oricare ar fi motivul, vara asta nu se poate termina decât într-un singur fel: le voi fura inima celor de la ABT şi mă voi întoarce triumfătoare acasă.

CAPITOLUL 18

îmi făcusem atâtea griji încât aproape uitasem că azi nu aveam programul obişnuit, ci, dat fiind că ajunseserăm la jumătatea cursului, aveam să prezentăm o parte dintre dansurile pe care le învăţaserăm în ultimele două săptămâni. Dansez însă de atâţia ani în faţa publicului încât pentru mine e ceva obişnuit: lupta pentru a obţine un loc în faţa oglinzii ca să-mi prind părul şi să-mi fac un machiaj rezistent, îmbrăcarea tutu-ului alb, după care din nou o luptă, de data asta pentru un loc unde să-mi pot lega poantele în aglomeraţia din jur.

— Fetele din *Paquita*, strigă *Monsieur* Dabrowski, începeţi în două minute!

Audrey îşi priveşte reflexia din oglindă, apoi se ridică şi se duce la fetele alături de care dansează. Azi nu facem decât dansuri

de grup, niciun solo, nicio miză, doar o ocazie pentru profesorii noştri de a ne evalua evoluţia într-un cadru mai formal. Fiecare dintre noi dansează de două ori, iar costumele pe care le purtăm reflectă ideea zilei, simplitatea: alb pentru nivelul 5, negru pentru toate celelalte.

Se apropie timpul să începem. Trag adânc aer în piept, iar stomacul mi se face ghem. Aşteptam momentul ăsta. De fapt, sunt chiar încântată. Nicio balerină nu visează să danseze în faţa oglinzii, la bară. Ne antrenăm cu lunile doar ca să avem ocazia de a dansa câteva minute pe o scenă, aşa că nu mă deranjează emoţiile, atâta timp cât vin la pachet cu un spectacol în fiecare zi. Daţi-mi o încăpere întunecată plină cu necunoscuţi şi voi apărea în faţa lor hotărâtă şi concentrată la exterior, mândră şi plină de bucurie la interior.

înainte de a mă duce în culise, îmi deschid telefonul şi citesc pentru a mia oară mesajul pe care îl primisem dimineaţă de la Louis: „Baftă la spectacol!”

Nu-l mai văzusem de duminică, adică de două zile. îmi trecuse prin cap să-l invit azi aici, dar apoi realitatea mă adusese cu picioarele pe pământ. Oricât de mult mi-aş dori să fiu cu el, rolul lui Odile şi visul meu

de a ajunge la ABT sunt mai importante. Cu toate astea, mi-e dor de el. Ne-am mai trimis câteva mesaje, dar nu mi-a mai propus o altă întâlnire. Şi probabil nici n-ar trebui să-mi mai doresc vreuna, din toate motivele care-mi ridică semne de întrebare. Mi-l scot din minte însă în momentul în care grupul din care face parte Audrey intră pe scenă.

Câţiva studenţi veniseră în culise să le vadă, aşa că mă alătur grupului. Fetele dansează o bucată din *Giselle.* În timp ce ele îşi iau poziţia, arunc o privire în jur. Profesorii şi membrii echipei ocupă primele două rânduri, iar restul îmi sunt necunoscuţi, membrii familiei şi prietenii celor câţiva colegi din Paris care au putut ajunge într-o după-amiază de marţi. Exact în momentul în care sunt pe punctul să-mi îndrept atenţia spre scenă, ceva mă opreşte.

Fac ochii mari, încercând să-mi dau seama dacă în al treilea rând sunt chiar mătuşa Vivienne şi Madeleine. Vivienne poartă o rochie deschisă la culoare, cu impri- meu floral, şi îşi ţine în poală geanta albă, iar Madeleine e foarte elegantă, îmbrăcată toată în albastru-închis şi cu un pandantiv mare, auriu la gât. Nu-mi vine să cred că sunt aici! Nu le-am zis de

spectacol; de fapt, ultima oară când le-am văzut, nici măcar nu ştiam când va fi.

încerc să-mi dau seama cum s-a putut întâmpla asta. Îi spusesem mamei, dar nu păruse prea interesată de detalii. Dacă stau să mă gândesc, bunica Joan era la noi când am sunat. Nu cred că am zis şi la ce oră va fi, dar poate şi-a dat ea seama şi le-a spus să vină?

Când îmi vine rândul, alerg spre mijlocul scenei să-mi iau poziţia alături de alte câteva fete de la nivelul 5. Risc şi arunc o privire către Madeleine şi Vivienne. Madeleine observă şi-mi face discret semn, apoi se apleacă spre mama ei, care se pune să-mi facă atât de entuziasmată cu mâna că lumea din jur începe să bage de seamă. E genul de întâmplare care acasă m-ar fi scos din sărite – oricât de snob ar suna, toată lumea ar trebui să ştie că nu trebuie să dis- tragi atenţia unui dansator când iese pe scenă –, dar acum, că vine din partea mătuşii mele în vârstă, nu pot decât să zâmbesc. Abia dacă mă cunoaşte, şi totuşi pare atât de bucuroasă că e aici. Fluturii din stomac mi se înmulţesc. îmi doresc ca, la sfârşitul spectacolului, mătuşa mea să ştie că destinul meu este acela de a deveni balerină profesionistă.

N-oi şti eu prea multe despre ea, dar bunica străbunicii mele, faimoasa *danseuse étoile,* „prim-balerină”, e în spatele meu la fiecare pas. Destinul ei e şi al meu, el mă poartă spre scenă. *Bourrée, waltz turn, piqué, arabesque...* şi tot aşa, înconjor scena din nou şi din nou, cu „Valsul Fulgilor-de-Nea” din *Spărgătorul de nuci* pe fundal.

Picioarele mele se desprind energic de podea, iar mişcările se completează aproape fără efort. Mi-aş dori totuşi să fie şi Louis aici. Nu-mi place să o recunosc, dar poa- te-ar fi fost bine să-l invit. Abia după ce încheiem îmi dau seama că aterizasem în faţa celorlalte fete. Ar fi trebuit să ajungem să stăm în linie dreaptă, dar eu sunt la vreo jumătate de metru în faţa lor. Mă trag înapoi, încet şi discret, în timp ce sala izbucneşte în aplauze. Când văd feţele încântate ale celor din public uit de orice altceva. Facem o reverenţă, iar când ne ridicăm, toată lumea ne aplaudă în picioare. Zâmbesc cu gura până la urechi, trăgându-mi sufletul. Nu există satisfacţie mai mare decât să faci o sală întreagă să trăiască o astfel de stare de bucurie, de frenezie. Iar aceasta e

o senzaţie pe care o s-o vânez spectacol după spectacol, pentru tot restul vieţii.

Vivienne şi Madeleine mă aşteaptă în holul principal.

— *Ma Mia,* Mia mea! exclamă Vivienne, luându-mi faţa în palme, după care mă sărută pe obraji, lăsându-mi urme de salivă.

— *Merci,* mulţumesc, îi răspund eu, căutându-mi cuvintele pentru o clipă şi strângând tot ce ştiu în franceză pentru a le putea spune cât de emoţionată sunt că au bătut tot drumul ăsta pentru mine.
Merci beaucoup d'être là!
C'est tellement gentil d'être venues!
„Mulţumesc foarte mult că aţi venit, e atât de frumos din partea voastră!”

Vivienne străluceşte de mândrie, impresionată în mod evident de progresele mele. Mă întorc spre Madeleine:

— Cum aţi aflat de spectacol? o întreb eu, încă un pic ameţită după spectacol.

— Ne-a sunat Louis, îmi răspunde Madeleine încet.

Lui Vivienne i se luminează faţa când aude numele lui
Louis, şi sunt sigură că şi cu a mea se întâmplă acelaşi lucru.

— Louis? exclam eu, mai tare decât intenţionasem.

Holul e plin de studenţi, profesori şi cei care veniseră
să vadă spectacolul. Toţi vorbesc, fericiţi, doar Audrey stă de una singură, ceva mai în spate, în apropiere. Îi zâmbesc şi îi fac un semn care sper să spună: „Ai fost foarte bună.” Se mulţumeşte să-mi arunce o privire ciudată. Mă întreb dacă motivul e că le vede pe Vivienne şi Madeleine – dovada clară a faptului că-mi petrec timpul cu familia. Nu am prea mult timp de gândire pentru că în spatele ei, vorbind cu Max, Emilie şi Sasha –, îl văd pe Louis. Simte că mă uit la el şi-mi prinde, pentru o clipă doar, privirea.

— Mulţumesc, încerc să-i spun, fără vorbe.

îmi zâmbeşte discret, după care se întoarce spre prietenii lui. Inima mi se opreşte o clipă. Mi-ar plăcea să mă pot duce chiar acum la el şi să-l întreb cum i se păruse spectacolul, dar şi întâlnirile astea secrete au ceva foarte romantic.

Cu engleza stricată a lui Madeleine şi franceza mea jalnică, reuşesc totuşi să pun cap la cap restul poveştii. Se pare că, acum câteva zile, Louis o sunase pe Vivienne să-i mai mulţumească o dată pentru cină. Ea îi spusese că speră să o mai vizitez, dar Louis îi reamintise că e posibil să nu mai

am timp să o fac. Îi mai spusese şi de spectacol, dar şi cât de fericită aş fi dacă m-ar vedea dansând. Mai mult decât atât, se dusese chiar să le ia de la gară.

— Mama îl place foarte mult, mai adaugă Madeleine, zâmbind sugestiv.

Şi eu, îmi spun. Dar nici nu e nevoie să o zic cu voce tare, sunt sigură că îşi pot da seama de asta după expresia de pe faţa mea. Mă întorc să văd dacă mai e aici, dar holul se golise, nu mai rămăseseră decât câţiva studenţi.

— Trebuie să plecăm, îmi spune Madeleine. Mama se teme să nu pierdem trenul spre casă, adaugă ea râzând.

îmi ia o secundă să-mi dau seama ce vrea să spună. Parcă a trecut o viaţă de când coboram în fugă din maşina ei în faţa gării închise. încă o dată îmi blestem franceza de baltă. În schimb, ea caută o clipă în poşetă şi scoate un plic micuţ, pe care mi-l oferă. Ochii îi sclipesc când îl deschid şi scot două fotografii vechi, sepia, cu marginile zdrenţuite. În ambele apare aceeaşi tânără brunetă. Într-una, e pe o stradă pietruită, stă împreună cu alte două fete în faţa unei clădiri. Cea de-a doua o înfăţişează în costum de balet – poante, un cardigan scurt şi fustă lungă din tul –, în prima poziţie.

Vivienne începe să vorbească repede, însoţindu-şi cuvintele de gesturi ample, dar îşi dă apoi seama că nu înţeleg prea multe. Am nevoie de Louis. E mult mai puţin amuzant să fac asta fără el. Vivienne renunţă şi se întoarce spre Madeleine:

— *Dis a Mia.* Spune-i Miei.

Ceea ce Madeleine şi face:

Noi credem că ea e... fata... ştii tu, balerina din povestea noastră.Madeleine nu pare la fel de emoţionată ca mama ei. Vivienne arată spre dosul celei de-a doua poze, aşa că o întorc şi descopăr câteva cuvinte, scrise cu o caligrafie deosebit de frumoasă:

HehcL&h,
Ope\a dit% Pa/uA, 2 ţeâuuiAxe 1880

Rămân cu gura căscată.

— *Cest vraiment elle?* „Chiar ea e?" o întreb pe Vivienne.

Rânjeşte şi aprobă din cap în acelaşi timp:

— Elise Mercier. Strămoaşa ta: o balerină în faţa Operei din Paris.

În clipa asta, nici nu mai contează dacă Degas a pictat-o sau nu. Fotografia asta e o comoară în sine.

— Mama le-a găsit în pod după ce ai plecat, îmi explică Madeleine în franceză, iar Vivienne îmi aşteaptă reacţia. S-a gândit că te poate ajuta să găseşti tabloul lui Degas. O priveşte pe mama ei, după care adaugă încet: În cazul în care există unul.

Gândul mă umple de căldură. îmi vine să o sun pe mama şi să-i zic: „Ţi-am spus eu!" Mai mult decât atât, abia aştept să-i spun bunicii Joan că a avut dreptate în tot

acest timp. Dar mai mult decât orice, îmi doresc să-i dau pe toţi la o parte, să mă arunc în braţele lui Louis şi să-i spun să-şi pună casca de motociclist. Căci aventura nebunească în care am pornit în ziua în care ne-am întâlnit pe treptele şcolii abia acum începe, de fapt.

CAPITOLUL 19

A doua zi, dansul e deja amintire. Am intrat în linie dreaptă cu spectacolul de final, aşa că totul începe să pară din ce în ce mai real. La repetiţii mă simt tot mai tensionată şi e evident că la fel sunt şi colegii mei. Nu mai stăm de vorbă cum făceam de obicei înainte să vină profesorii, cearcănele ni s-au adâncit, iar zâmbetele ni s-au împuţinat. Ca şi cum faptul că mai sunt doar două săptămâni până la spectacol nu e destul, azi avem prima întâlnire cu echipa care se ocupă de costume la Opera din Paris.

După oră, mă îndrept spre Departamentul costume, aflat la etajul de sub recepţie. În drum, fac ceea ce fac de fiecare dată când ajung în partea asta a clădirii: mă opresc la tabelul cu informaţii şi mă uit la distribuţia pentru repetiţiile din ziua următoare. Urmăresc rândurile cu degetul, în timp ce inima îmi bate să-mi spargă pieptul, deşi ştiu exact ce voi vedea

– Mia Jenrow (eu! eu! eu!) în dreptul numelui „Odile”. Nu mă plictisesc niciodată.
Rămân o clipă în faţa tabelului care anunţă distribuţia, luându-mi porţia de încredere pentru următoarea zi.

Câteva minute mai târziu, aşteptarea îmi face mâinile să mă furnice în timp ce o femeie pe nume Valérie îmi arată un costum negru, brodat, cu un tutu ataşat. Bineînţeles că mă gândesc că e *al meu*, dar se dovedeşte că mă înşel. Minunat.

— Myriam Ayed a purtat costumul ăsta în ultima punere în scenă a *Lacului Lebedelor*, îmi spune ea, iar ochii îi strălucesc.

Rămân cu gura căscată.

— Myriam Ayed a purtat costumul *ăsta}*

— Nu-ţi face griji, a fost dus la curăţat, râde Valérie.

încep să ţip:

— O să port costumul de Lebădă Neagră al lui Myriam Ayed!

Lângă mine, Audrey primeşte aceleaşi recomandări atente de la una dintre colegele lui Valérie. îşi dă ochii peste cap. îmi dau seama că şi costumul ei de Lebădă Albă fusese purtat tot de Myriam Ayed, dar

Audrey e prea rece ca să se lase emoţionată de ceva de genul ăsta.

Mă întorc la costumul negru din tul pe care-l ţin în braţe. E moale şi ţepos în acelaşi timp şi, deşi are nevoie de câteva reparaţii – câteva broderii s-au desfăcut, iar la piept are o mică ruptură –, e o senzaţie minunată să-l ţin în braţe. Mi-l pun peste costumul pe care îl port şi dau la o parte bretelele, ca să văd mai bine decolteul în formă de inimă. La modul cel mai serios, e o experienţă extracorporală.

— Să vedem, spune Valérie după ce termin de îmbrăcat.

Mă studiază atent, după care îşi ia trusa de cusut.

— Ups, face ea, înţepându-mă uşor în coapsă cu acul. E atât de gros tulul acesta!

Oare ar fi prea ciudat să-i spun că poate să mă înţepe cât vrea ea? Balerinele sunt obişnuite cu durerea. Ne însoţeşte în fiecare zi, fie că e vorba de unghiile despicate sau de muşchii încordaţi.

Audrey se învârte ca să o ajute pe croitoreasă, care începe să coasă topul la spate. Acum e cu faţa la mine, aşa că mă studiază de sus până jos, cu faţa impasibilă.

— Ai dansat bine, îmi spune ea, pe un ton care nu lasă să se întrevadă nimic. *Fouette*-urile îţi ies mai bine.

înainte să venim aici, avuseserăm repetiţie cu *Monsieur* Dabrowski, care, ca de fiecare dată, ne făcuse praf: „Nu vă mai buluciţi aşa! Sunteţi lebede, pentru Dumnezeu, nu cai!”

— Ah... zic eu, luată prin surprindere. Audrey Chapman îmi face un compliment de bunăvoie. Of, Paris, oraş al miracolelor!

— Sunt impresionată, continuă ea, dând din umeri, ca şi cum mi-ar putea citi gândurile.

— Mulţumesc. Tu ai fost fantastică. Mereu eşti.

Audrey ridică din nou din umeri, dar chiar şi gestul
ăsta îi trădează oboseala. Văd cum i se lasă efectiv umerii în timp ce se îndepărtează.

Adevărul e că *Monsieur* Dabrowski e deosebit de dur, mai ales cu noi, cei în rolurile principale. Nu auzim decât: „Unde ţi-e sufletul, Audrey? Eşti o tânără îndrăgostită de un prinţ care te poate scăpa de blestem, oare asta nu înseamnă chiar nimic pentru tine?” Nu renunţă nici-odată. Sau: „Picioarele alea trebuie să fie mai ferme, Mia! Trebuie să te susţină tot timpul ăsta! Ce-ai de gând să faci

la spectacol, să ţopăi ca un iepure?” Ba chiar l-a făcut pe Fernando Oompa Loompa[1], ceea ce e destul de amuzant, de altfel, dacă mă gândesc cât e de înalt.

— Cum e? mă întreabă Valerie, conducându-mă spre oglinda imensă, care acoperă tot peretele. Se aşază în spatele meu, zâmbind mulţumită de iscusinţa ei.

— Perfect, mulţumesc!

Vede o bucată de material desprinsă la talie şi o prinde cu un ac, spunând:

— Mai e nevoie doar de un mic retuş aici.

Ceva mai târziu, eu şi Audrey ne scoatem costumele, atente la ace. Valerie ne spune că săptămâna viitoare vor reveni pentru o nouă probă şi vor ataşa tutu-urile.

— Vedeţi să nu slăbiţi până atunci, mai zice ea. Ştim cât de stresate puteţi fi.

— Nu-ţi face griji, doza zilnică de *croassants* n-o să lase să se întâmple asta, spun eu, zâmbind.

Audrey chicoteşte, apoi ne întoarcem prin şcoala pustie. Când ajungem la uşă, mă opresc şi-i spun:

— Ştii, de fapt, eu mai am ceva de făcut... Ne vedem mai târziu.

1 **Băştinaşi din Loompaland, scunzi, cu pielea portocalie şi părul verde, personaje din *Charlie ţi fabrica de ciocolată,* romanul scriitorului britanic Roahld Dahl. Micuţilor Oompa Loompa le place să cânte şi să danseze; aici, referire la dansul lor caraghios (n. tr.).**

— Ah, face Audrey, fără să pară prea surprinsă. Unde te duci?
— Ies puţin, îi răspund, cu vocea mai tensionată decât mi-aş dori. Ce altceva aş putea să-i spun?
— Hmm, zice ea, ridicând o sprânceană.
— Păi da, m-a invitat mătuşa la cină, adaug eu, încercând să rămân impasibilă, deşi simt cum mă înroşesc la faţă.
Audrey mă priveşte serioasă.
— A, da, mătuşa, zice ea, uşor sarcastică. Notă pentru mine: nu cumva să o mai subestimez vreodată. Nu e uşor de prostit.
— Da, ea... încep, gata să mă afund şi mai mult în minciună, dar ceva din privirea lui Audrey mă face să mă opresc. Nu stau mult, continui, o să fiu pregătită pentru repetiţia de mâine dimineaţă.
Audrey dă din cap şi spune:
— Distracţie plăcută.
Cred că sunt cele mai ciudate cuvinte pe care mi le-a spus vreodată.
— Serios?!
— Serios.
Şi, poate pentru prima dată, ne zâmbim. De data asta, nici eu, nici el nu mai suntem puşi pe surprize. Nu m-am mai lăsat pradă emoţiilor şi nici n-am mai stat să mă gândesc de o mie de ori. Mi-am făcut în sfârşit curaj să accept ce vreau să fac şi i-

am trimis un mesaj lui Louis prin care îl invitam la cină la restaurantul lui preferat. Drept urmare, în momentul ăsta îl aştept pe o stradă foarte cunoscută din arondismentul 9, sub o firmă luminoasă pe care scrie „Hotel Amour”. Exact, asta alesese Louis, un loc care se numeşte „Hotelul Dragostei”. N-ai cum să inventezi aşa ceva. Dacă am învăţat ceva în timpul ăsta despre francezi, e că nu se tem să fie romantici. Ceea ce la americani ar părea exagerat e normal în Parisul care roieşte de Cenuşărese moderne îmbrăcate în tricouri marinăreşti, date cu ruj roşu şi cu părul decolorat de soare săltându-le pe umeri, care se duc relaxate să se întâlnească de acum cu cavalerii lor în armură strălucitoare. Sau cu o Vespa strălucitoare, în cazul meu.

— Mia! strigă Louis imediat ce-şi scoate casca.

Cum nu ştiu dacă rămânem la pupăturile tradiţionale pe obraji sau am trecut deja de faza asta, mă hotărăsc să abordez varianta americană şi-l strâng în braţe.

— Sunt sigur că nu ţi-a mai zis nimeni asta până acum, îmi spune el în timp ce ne îndreptăm spre masa pe care o rezervasem în grădina luxuriantă din spatele

restaurantului, dar trebuie să-ţi spun că ai dansat minunat ieri! Trebuie să sărbătorim!

Izbucnesc în râs, dar el pare foarte hotărât, aşa încât când ni se ia comanda, spune:

— *Deux coupes de champagne!* „Două pahare de şampanie!” Din partea mea, îmi zice apoi.

Fac ochii mari:

— Ai comandat şampanie?!

Louis ridică din umeri:

— Ai băut vin când am fost la mătuşa ta!

Cu toate că are dreptate, acum e totuşi altceva. Una e să bei câteva înghiţituri de vin la o reuniune de familie şi alta e să bei o şampanie scumpă la o întâlnire pe o terasă superbă, într-o noapte fierbinte de vară, printre parizieni. E un pic prea pentru oameni mari, am senzaţia că joc rolul unei Mia adulte.

Dar, dacă e să fiu sinceră, am senzaţia că am îmbătrânit cu cinci ani de când am ajuns aici. Habar n-am avut cât de normal o să mi se pară să am grijă de mine de una singură într-un oraş străin, dar m-am descurcat destul de bine până acum. Chiar

mai bine decât mă aşteptasem, dacă stau să mă gândesc.
Chelneriţa ne aduce două pahare înalte pe care le umple ceremonios cu şampanie şi ni le pune în faţă.
— *A toi!* „În cinstea ta!” spune Louis, ridicându-l pe al lui.
II iau pe al meu şi spun, la rândul meu:
— Şi a ta!
— Bine atunci, în cinstea noastră! zice Louis, apăsând pe *noastră* şi privindu-mă cu subînţeles.
Îi susţin privirea, iar el îmi face cu ochiul. În sinea mea, mă felicit că reuşesc să nu roşesc. *Cred.* Iau o mică înghiţitură care îmi pişcă limba, după care scot cele două fotografii din geantă şi le împing către el pe masă.
— Am ceva să-ţi spun, încep eu, un pic ameţită.
— Lasă-mă să ghicesc, îmi răspunde Louis. Vivienne a găsit în pod pozele astea şi ţi le-a dat după spectacol ca să poţi găsi pictura lui Degas.
Gata cu ameţeala.
— *Désolé*7 „îmi pare rău”, nu m-am putut abţine, adaugă el, râzând.
Abia atunci încep să pun lucrurile cap la cap.

— Să înţeleg că ai avut ceva de-a face cu asta? îl întreb eu.
Louis ridică inocent din umeri şi spune:
— Ce pot să spun? Bunicile mă iubesc.
Nu doar bunicile, mă gândesc eu. Abia acum *roşesc* de-a binelea.
Chelneriţa se întoarce să ne ia comanda, dar încă nu sunt gata să mă uit în meniu, aşa că ne mai lasă timp. Trag adânc aer în piept şi spun:
— Vreau să te rog ceva. Nu mai e mult până plec, dar sunt pregătită să bat tot Parisul, să scotocesc toate muzeele, să vorbesc cu toţi colecţionarii de artă, ba chiar să intru prin efracţie în vreun pod, dacă va fi nevoie, ca să găsesc dovada că Degas a pictat-o pe această balerină. Aş fi atât de fericită dacă aş putea rezolva asta înainte să mă întorc acasă! Ai vrea să faci toate astea cu mine?
— Louis zâmbeşte, apoi spune:
— Da, Mia. Aş face orice ca să fii fericită.
Se anunţă cod roşu de obraji în flăcări, dar nu-mi pasă.
— I-am povestit mamei despre tine, zice el atunci, înainte să mai ia o înghiţitură de şampanie.
Ochii dau să-mi iasă din orbite.
— Serios?
Aprobă din cap.

— Da, i-am povestit despre o balerină frumoasă şi talentată cu o legendă minunată, spune el, apoi face o pauză. După care da, i-am zis şi despre tine. Are un ton aşa de neutru că îmi ia o clipă să mă prind. Dau ochii peste cap.

— Aşa, şi ce părere are mama ta despre balerina asta frumoasă şi talentată?

— I-a plăcut foarte mult povestea ei. În plus, cunoaşte o mulţime de oameni din lumea artelor aici, în Paris. Cu unii a lucrat, alţii sunt prieteni de-ai unor prieteni... Mi-a dat numărul de telefon al unui curator de la Musee d'Orsay.

îmi ţin respiraţia, abia aşteptând continuarea.

-Şi?

— Se pare că are un doctorat în Impresionism sau ceva de genul ăsta. Numele ei este Charlotte Ravier, dar eu îi zic „dr. Pastel”.

Chicotesc şi iau telefonul ca să-mi notez numărul, dar Louis scoate din rucsac un carneţel şi un stilou, deschide la o pagină goală şi scrie numele, numărul de telefon şi adresa de e-mail. Apoi, din câteva mişcări rapide, desenează o balerină care se învârte cu mâinile ridicate deasupra capului. Zâmbesc impresionată în timp ce el rupe pagina, dar el doar

ridică din umeri. Plănuim să o sunăm a doua zi şi nu ne mai luăm ochii unul de la altul întreaga seară. Comandăm, dar nu-mi pot aminti ce am luat. Poate paste. Sau peşte. Sau la fel de bine un cactus, la cât de atentă am fost. Nimic nu e atât de important ca felul în care mă priveşte el. Râdem şi mâncăm, povestim şi bem şampanie.

Când îi amintesc că eu plătesc, Louis protestează vehement, dar rămân pe poziţie. *Eu* l-am invitat şi, oricât de mult ar mormăi, număr banii, îi las pe masă, apoi îi zic că mă poate răsplăti ajutându-mă să găsesc tabloul.

Când ieşim din restaurant, mă ia de mână. Mă furnică tot braţul când mă atinge. Câteva fete trec pe lângă noi şi se uită la el. *Da, ştiu, nu-i aşa?* îmi vine să le spun. *Nici mie nu-mi vine să cred.* Pentru că ăsta e adevărul: nici mie nu-mi vine să cred. De când am ajuns în Paris, nimic nu a fost aşa cum mă aşteptam eu. Luni întregi am visat la cum va fi vara asta, dar niciodată n-aş fi reuşit să-mi imaginez aşa ceva şi refuz să mă gândesc că o să las toate astea în urmă în curând.

— M-aş oferi să te conduc acasă, spune Louis când ajungem la Vespa lui, dar am senzaţia că seara nu s-a terminat încă.

Dau din cap, căci am gura prea uscată ca să pot scoate un cuvânt.

— Ar fi prea siropos să te duc în cel mai turistic cartier din Paris? mă întreabă el cu un zâmbet larg. Nu e departe.

Oricât de emoţionată aş fi când sunt cu el, ştie cum să mă facă să mă simt bine.

— Păi, îmi plac dulciurile, mai ales cele franţuzeşti, îi răspund eu.

Nenumărate trepte mai târziu, ne aflăm în faţa bisericii Sacre-Coeur, în inima cartierului Montmartre. încă ne mai tragem sufletul după urcuş, dar priveliştea îmi taie complet respiraţia. Soarele tocmai apune peste acoperişurile din ardezie. Mă uit spre orizontul nesfârşit şi probabil Louis ghiceşte ce caut, căci mă trage de mână şi arată fără vorbe undeva în dreapta, în direcţia Turnului Eiffel, care se poate vedea în depărtare.

— Chiar e real ce văd? întreb eu.

Louis stă în spatele meu, îmi înconjoară mijlocul cu braţele, admirând priveliştea, şi îmi şopteşte la ureche:

— Aşa sper.

Simt cât de tare îi bate inima şi-i inspir cu nesaţ mirosul când se lipeşte de mine. îşi lasă capul pe umărul meu şi simt că aş putea sta aşa toată noaptea. De fapt, nu: aş

vrea să mă întorc şi să-l sărut, dar sunt atâţia oameni în jur că abia dacă ne putem mişca.

Vino, spune el, rupând magia momentului.Mă conduce pe străduţele încâlcite, pline de restaurante, galerii de artă şi magazine de suvenire. Observ că aproape la fiecare colţ e câte o clătitărie, dar atracţia principală e o piaţă pietruită, Place du Tertre, unde numeroşi artişti îşi expun lucrările. E plin de lume, aşa că n-avem încotro şi încetinim, admirând tablourile – unele moderne şi abstracte, în timp ce altele, clasice, înfăţişează împrejurimile. Ceva îmi atrage atenţia.

— Ce e asta? îl întreb pe Louis arătând spre un artist care îi face o caricatură unei fetiţe oprite în faţa lui. Părinţii fetei privesc cu mândrie cum îi desenează urechi gigantice şi dinţi lungi. Trecuserăm pe lângă mulţi oameni cărora li se făceau portrete în diverse stiluri, dar caricaturile par de departe cele mai populare.

Louis dă din umeri:

— Ceva ce face toată lumea pe aici.

— Hai şi noi! zic repede şi mă uit în jur, căutând artistul potrivit. Descopăr o femeie care tocmai termina un portret.

— Ce? Nu! exclamă Louis, roşind uşor. Doar turiştii fac asta!

Il trag de mână şi nu-mi rezistă.

— Dar eu *sunt* turistă, îi spun, arătând spre locul care tocmai se eliberase şi o întreb pe pictoriţă dacă putem să ne aşezăm. Ţi-am zis, adaug apoi, că mă dau în vânt după dulcegării.

Louis chicoteşte şi îşi dă ochii peste cap în acelaşi timp.

— *Comme ga,* „aşa”, ne arată pictoriţa cum să stăm, punându-mă să mă aşez şi să stau puţin înclinată, iar pe Louis să îngenuncheze în faţa mea.

Femeia se încruntă puternic în timp ce se uită de la noi la blocul de schiţe din faţa ei, cărbunele aleargă zgomotos pe hârtie, iar eu mă străduiesc să nu-l privesc pe Louis.

— *Et voila!* „Iată!” spune ea după o vreme, terminând.

Se uită la noi zâmbind, iar eu aproape sar de unde

stau ca să văd rezultatul. Mie îmi desenase un coc atât de mare că părea un halou care-mi înconjura capul şi nişte buze pline, întunecate, iar Louis avea nişte sprâncene atât de groase că practic îi acopereau ochii şi un maxilar ascuţit ca o lamă.

— Arăţi minunat, spune Louis, privind peste umărul meu.

— Nici tu nu arăţi rău deloc.

Louis plăteşte caricatura înainte să apuc să-mi scot portofelul.

— E cadoul meu pentru tine, îmi spune el, dându-mi hârtia, rulată frumos. O amintire a timpului petrecut în Paris.
— *Merci,* le spun şi lui, şi artistei, după care o iau şi o bag în geantă.
Ne îndepărtăm, iar Louis oftează adânc când intrăm pe o străduţă ceva mai liniştită.
— Sper că-ţi vei aminti de mine, spune el.
— Desigur! Nu cred că voi uita vreodată... vara asta. Aş fi vrut să spun *pe tine,* dar se pare că inima mea are propria ei voinţă.
— Nu ştiu ce-o să fac, continuă Louis, privind în jos.
— La ce te referi? îl întreb eu.
Strânge din buze.
— La tine. La mine. La plecarea ta, în timp ce eu rămân aici.

Dau încet din cap, în timp ce lacrimile îmi umplu ochii. Oare s-a gândit la asta în tot acest timp? Dacă stăm să ne gândim, nu e prea înţelept să începem o relaţie. Sunt atâtea motive să nu o facem! Dar, cel puţin în ceea ce mă priveşte, ideea de a nu fi împreună cât timp simţim aşa este de-a dreptul... ridicolă. Inacceptabilă. Ceva ce voi regreta toată viaţa.

— Mi-aş dori atât de mult să pot rămâne, reuşesc să spun după ce ne privim fără cuvinte o vreme.

— Nu cred că vorbeşti serios, mă contrazice el trist. Visul tău e să ajungi la ABT. Iar baletul va fi mereu pe primul loc, chiar tu ai spus-o.

— Da, dar... încep eu. Are dreptate, dar, în acelaşi timp, se şi înşală. Ce am învăţat vara asta nu are nimic de-a face cu baletul. E drept că am aflat că am potenţial şi că am o şansă reală să ajung la ABT. *Monsieur* Dabrowski a crezut suficient în talentul meu cât să-mi încredinţeze rolul lui Odile, iar mie nu-mi mai e atât de teamă de eşec ca atunci când am venit. Să fiu balerină e tot ce îmi doresc, dar viaţa mea nu se rezumă numai la asta. În inima mea e loc pentru multe altele – şi în mod sigur pentru Louis.

— Baletul nu e pe primul loc în momentul ăsta, ci noi, îi spun eu, apropiindu-mă de el.

Louis face ochii mari şi mă trage spre el. Clipa asta e altfel, tensionată, plină de aşteptare. îmi trec braţele pe după gâtul lui. Louis se apropie mai mult şi îşi sprijină fruntea de a mea.îmi frec nasul de al lui şi-i trag încă o dată în piept aroma, de soare amestecat cu cedru. Inspir adânc, încer-

când să mi-o întipăresc cât mai bine în memorie. Momentul ăsta e perfect: zgomotul îndepărtat al străzii, căldura aerului, mirosul dulce al respiraţiei lui. Inima mea nu mai poate rezista, aşa că-mi desfac buzele şi pornesc în căutarea alor lui.

Sunt sigură că aţi mâncat *croissants,* măcar o dată. Se găsesc aproape oriunde. De obicei, au un gust fin, uneori chiar destul de fad. La Paris, în schimb, sunt complet diferiţi de tot ce aţi gustat până acum. Sunt calzi şi moi, aurii şi plini de unt. Ca nişte norişori proaspăt scoşi din cuptor, delicios de decadenţi. Poate că *arată* la fel ca orice alţi *croissants,* dar sunt de departe mai buni, din toate punctele de vedere. De ce mă gândesc la asta acum? Pentru că aşa sunt şi săruturile. Nu ştii cum sunt cu adevărat până nu ai parte de unul în Paris. Iar acum pot să spun cu mâna pe inimă că sărutul franţuzesc e de un milion de ori mai bun în Paris

.CAPITOLUL 20

Dansatoare fiind, sunt şi în măsură să înţeleg cum funcţionează corpul uman. Spre exemplu, dacă fac o sută de releveuri, ştiu că a doua zi mă vor durea gambele. E normal, ba chiar înseamnă că le-am executat corect. Aşa ştiu şi că voi avea buzele umflate în dimineaţa imediat următoare după lecţiile de sărut franţuzesc cu Louis (1, 2, 3 şi 4 – să zicem doar că a fost un curs intensiv). În timp ce mă pregătesc pentru oră, îmi trec degetele peste ele de câteva ori şi îmi verific faţa în oglinda din vestiar. Nu se vede nimic, dar nici nu am nevoie de vreun semn ca să-mi amintesc de noaptea trecută. Louis abia dacă m-a lăsat să respir, dar asta nu m-a deranjat deloc, respiraţia părea oricum total opţională în acele momente. Aş zice că mă simt de parcă aş merge pe curcubeu, dar e chiar mai bine decât atât: fac piruete în sus şi-n jos pe un curcubeu de fericire.

Care dispare undeva în jurul orei 8:50, când ies din vestiar. *Monsieur* Dabrowski mă aşteaptă în faţă:

— *Mademoiselle* Jenrow, trebuie să vorbim.

Arată apoi spre cel mai îndepărtat studio, care acum e gol. Când intru, mă întreb deja dacă o să mai ies vie de aici.

— Ia loc, îmi spune el.
îmi amintesc ziua în care mi-a zis că voi fi mutată la nivelul 5. Acelaşi loc, aceiaşi doi oameni, dar de data asta n-am nicio îndoială: nu are veşti bune.
Mă aşez pe o bancă, iar el îşi trage un scaun.
— Voiam să vorbesc cu tine despre spectacol.
Mi se strânge inima. încercasem din răsputeri să-mi scot asta din cap, dar bineînţeles că observase. Oare cum de-mi trecuse prin cap că n-avea să o facă?
— Ce s-a întâmplat, *Mademoiselle* Jenrow?
Cum nu zic nimic, insistă:
— Nu ştii?
Trag aer adând în piept şi spun:
— Ba da. Până la urmă, trebuie să accept şi să termin odată cu asta. Am ratat ultimul pas.
Aprobă încet din cap.
— Şi? insistă el.
— Diferenţa nu a fost foarte mare, dar probabil că nu m-am sincronizat cu celelalte fete.
Asta e, Mia, îmi spun. S-a întâmplat şi nu mai e nimic de făcut acum. Trebuie să continui să-mi repet asta...
— Crezi că publicul a observat?

Mă uit în jos, cu gâtul sufocat de emoţie. N-o să-mi facă viaţa uşoară, e clar. Nu zic nimic.

— Ştiu că te-au aplaudat toţi, că ţi-au apreciat dansul, dar chiar ai dat tot ce aveai mai bun?

Tonul lui devine mai aspru, dispreţuitor chiar.

Dau din cap. Oftează puternic, iar când îmi ridic ochii, îi întâlnesc privirea rece, ca de piatră.

— Eu aş spune că nu ai făcut-o. Poate-ai să zici că standardele mele sunt prea ridicate, *Mademoiselle* Jenrow. Poate că-ţi vei spune că aproape nimeni nu poate atinge nivelul de perfecţiune pe care-l aştept de la studenţii mei. Şi poate că, în multe feluri, aşa şi este.

Face o pauză, dar nu cred că se aşteaptă să-i răspund „. . . ceva. Chiar oricum rătăsem un pas. În sinea mea, ştiusem că aveam să dezamăgesc chiar înainte să apuc să o fac.

— îmi pare rău, reuşesc să spun într-un final, încercând să umplu cumva tăcerea.

— Nu sunt aici pentru scuze, ci ca să mă asigur că înţelegi despre ce e vorba.

— N-o să se mai întâmple, promit.

Ce tâmpenie! Nimeni nu poate promite că nu-şi va mai pierde vreodată controlul, nici măcar o balerină. Ne antrenăm din răsputeri, repetăm paşii de sute de ori, dar nu putem şti cu siguranţă ce se va întâmpla în momentul în care se aprind luminile şi intrăm pe scenă.

Monsieur Dabrowski schiţează o grimasă. Mă uit la ceasul de deasupra uşii. Trebuie să începem curând, iar sala noastră e în capătul celălalt al holului, dar el nu pare să se grăbească.

— Vezi tu, în clipa în care am văzut pasul acela, am ştiut că am o problemă, ceea ce înseamnă că şi tu ai una. Ai unul dintre rolurile principale. Eşti Lebăda mea Neagră. Ţi-am dat şansa de a-ţi deschide aripile în faţa directorilor unor companii de balet din toată lumea.

Reuşesc să îngaim, înţelegând acum ce încearcă să-mi spună:

— *Monsieur* Dabrowski, vă implor, nu-mi luaţi rolul!

— Dar nu e rolul „tău”, *Mademoiselle* Jenrow! Sute de balerine l-au avut înaintea ta şi vor mai fi sute şi după tine. Nu ţi se datorează nimic!

Are dreptate, îmi vine să-mi dau una că am fost în stare să spun asta. Nu ştiu ce aş

putea face ca să îndrept situaţia, dar trebuie să încerc:
— Spuneţi-mi ce trebuie să fac şi o voi face!
Nu-mi răspunde nimic, doar mă studiază o vreme, apoi spune:
— Vreau să te concentrezi. Să nu te laşi distrasă.
îmi duc degetele la buze. încă mai simt buzele lui Louis pe ale mele. E prea târziu, am fost deja distrasă.
Aprob din cap şi spun:
— N-o să vă dezamăgesc!
Monsieur Dabrowski scoate un sunet nervos şi se ridică. Pentru o clipă, am senzaţia că o să iasă din încăpere, în schimb, începe să se plimbe încolo şi-ncoace, încet şi plin de graţie, în încălţările negre de piele pe care le poartă în fiecare zi.
— Dar deja ai făcut-o! Am văzut mult potenţial în tine, aşa că am fost cu atât mai dezamăgit să-mi dau seama că m-am înşelat.
Simt cum totul se strânge în mine de frică:
— A fost doar un pas... Nu vi s-a întâmplat niciodată să rataţi vreunul?
Oftează.

— Ba da, chiar de mai multe ori. Odată, pe când dansam în *Frumoasa din Pădurea Adormită*, în Moscova, aproape mi-am scăpat partenera în mijlocul unui pas în doi.

Se îndreaptă încet spre fereastră înainte să continue.

— Dar noi nu vorbim acum doar despre o simplă greşeală, ci despre cum îţi ratezi viitorul pentru o aventură de-o vară. Şi e doar vina ta, *Mademoiselle* Jenrow.

îngheţ. Mintea mi se goleşte brusc, încerc să procesez ceea ce tocmai am auzit.

— Ceea ce faci în afara acestor ziduri nu e treaba mea. Dar dacă eşti lebăda mea şi aflu că-ţi consumi energia în fiecare seară flirtând prin oraş când mai ai doar câteva săptămâni ca să înveţi unul dintre cele mai grele roluri de balet... păi, *asta* chiar e treaba mea.

înghit în sec, incapabilă să scot o vorbă. Sunt sigură că Louis n-a scos o vorbă. De ce ar fi făcut-o? Doar ştie cât de important e pentru mine să-l impresionez pe tatăl lui, nu atât pentru a avea succes aici, ci pentru viitorul meu ca balerină. Dacă *Monsieur* Dabrowski nu e convins că sunt complet dedicată baletului, n-o să mă recomande nimănui. Sau chiar mai mult, o

să le spună să mă evite, ceea ce e şi mai oribil, iar cariera mea se va sfârşi înainte chiar să fi început.

— Nu e ceea ce credeţi! Ce e între Louis şi mine…

— A fost şi între el şi alte fete, mi-o taie el.

— Poftim?!

Abia reuşesc să vorbesc, vocea mi-e mai mult o şoaptă. Lacrimile pe care mi le stăpânisem cu greu până acum încep să mi se rostogolească pe faţă, dar nu mă obosesc să mi le şterg. Nu pot să cred ce se întâmplă.

Monsieur Dabrowski oftează iritat:

— I-am spus lui Louis să nu mai piardă timpul pe aici. Problema lui e că… pur şi simplu nu are un vis al lui. Nu înţelege cum e. Dar fetele astea… ele au un scop, un viitor. Cărora le dau cu piciorul pentru o mică distracţie.

— Ce fete? întreb eu, dându-mi seama prea târziu că întrecusem orice limită.

Serios, chiar stau să-mi dezbat viaţa personală cu directorul artistic al Institutului Operei din Paris? Cred că mi-am pierdut minţile, dar, judecând după privirea lui, e prea târziu pentru regrete.

Lacrimile nu se mai opresc. Acum chiar trebuie să mi le şterg, nu mai reuşesc să văd printre ele.

Monsieur Dabrowski schiţează o grimasă, apoi se uită în altă parte, lăsându-mă să-mi revin puţin, apoi spune:

— N-am vrut să te fac să plângi... dar, *Mademoiselle* J... Mia, continuă el, cu vocea ceva mai blândă, trebuie să hotărăşti ce e mai important pentru tine. Şi trebuie să o faci chiar acum. Nu-ţi iau rolul pentru o singură greşeală, dar e ultima dată când îţi spun asta: ai şansa de a-ţi construi o carieră ca balerină. Ai de gând să-ţi baţi joc de ea?

Se îndreaptă apoi spre uşă, dar eu nu sunt în stare să mă mişc.

Hai, stai puţin şi revino-ţi, adaugă el. Ne vedem apoi în sala de curs

.Rămân singură. Mă scurg pe podea, scuturată de suspine zgomotoase, dar nu-mi pasă dacă mă aude cineva. Louis fusese atât de înţelegător când îi spusesem că nu vreau ca nimeni de la şcoală să afle despre noi. Chiar am fost impresionată de calmul şi respectul lui. Dar poate că-i convenea şi lui situaţia...

Oare cu câte alte fete mai făcuse asta? Mă izbeşte însă o idee chiar mai

chinuitoare: dacă se vede în timpul ăsta şi cu alte balerine?

Cum am putut să fiu atât de proastă?

Mă uit în jurul meu prin studioul gol, privesc pianul negru, lucios şi lumina care pătrunde prin fereastră. Claxonul unei maşini ajunge până aici. Afară, e o zi obişnuită. Din geanta pe care o lăsasem pe bancă se iveşte vârful uzat al unei poante, alături de costumul meu de un alb imaculat – medalia mea de onoare. Doar că eu nu sunt demnă de ea. De ani de zile îmi doream să intru într-un astfel de program; visam dintotdeauna la un rol de o asemenea importanţă. îmi promisesem că nu voi lăsa nimic să se pună în faţa visului meu. Dar exact asta făcusem

CAPITOLUL 21

A trecut mult timp până am reuşit să mă mişc. Muşchii îmi ard când mă ridic de pe podea, iar genunchii îmi trosnesc când îmi scot picioarele de sub mine. Mă opresc la baie, să mă spăl pe faţă şi să-mi aranjez părul. Nu ştiu unde găsesc puterea de a intra la oră, dar când ajung la jumătatea drumului, *Monsieur* Dabrowski îmi face un semn discret, dându-mi de înţeles că pot

să-mi reiau locul la bară. E prima dată când i se permite unui elev să întârzie, de aceea mulţi colegi mă privesc confuzi.

Mi se mai întâmplase să trebuiască să dansez, deşi aveam gripă. Dansasem chiar şi cu picioarele pline de răni, cu degetele umflate. Dar niciodată până acum nu mai dansasem cu inima frântă. Nu-mi doream decât să fug la cămin, să mă târăsc în patul meu şi să nu mă mai dau jos din el. Dar asta ar însemna că aş pierde timp important la repetiţii şi să o dezamăgesc pe Odile. Şi cred că am făcut-o deja destul până acum. Sunt atât de furioasă pe Louis că m-a făcut să mă simt specială, dar încă şi mai mult pe mine însămi, pentru că am lăsat un băiat să se pună în calea celui mai important vis al meu.

Ani de zile le-am tot spus părinţilor mei că o să fac orice e nevoie ca să devin balerină. De când îmi amintesc, la fiecare zi de naştere nu mi-am dorit decât echipamente de dans. Am renunţat la toate sfârşiturile de săptămână. Am fost sârguincioasă, motivată, concentrată. Am citit biografiile celor mai cunoscute balerine şi în toate am regăsit aceeaşi idee: singurul mod în care poţi reuşi în lumea asta este dorindu-ţi-o mai mult decât orice altceva.

Nu e vorba doar de talent sau de timp petrecut în studio, ci despre voinţă, despre ambiţia extremă care va distruge tot ce apare în cale. Până în momentul în care am ajuns la Paris, credeam că asta fac. Şi exact în momentul în care visul meu avea nevoie mai mult decât oricând de atenţia mea, l-am scăpat şi l-am făcut fărâme.

Iar asta trebuie să se termine acum. Tot restul zilei, paşii mei sunt tot mai siguri, picioarele mai precise, iar privirea aţintită unde trebuie, fără să-mi fugă vreo clipă în altă parte. Şi nu sunt singura care observă.

— Uau, Mia! exclamă Fernando după repetiţia pasului nostru în doi. Ai fost incredibilă! Orice ar fi determinat asta... continuă s-o faci.

Dau din cap în semn de aprobare.

— Aşa voi face. Odile o să fie mândră de mine.

— Cred şi eu, îmi răspunde el de pe podea, unde stătea cu picioarele depărtate, relaxându-şi coapsele şi scutu- rându-şi gleznele, după care se ridică, îşi pune o pereche de şosete groase, tricotate şi îşi închide geanta.

Pleacă apoi, lăsându-mă singură cu Audrey în studio, îmi masez picioarele, în

timp ce ea îşi scoate agrafele din coc. Mă priveşte un pic cam mult.

— Ce e? o întreb în cele din urmă, după care mă ridic şi mă duc în mijlocul încăperii.

Repetiţia se terminase, dar eu mai aveam ceva de spus.

— Nimic, spune ea după o clipă.

Rămân mult după ce pleacă. Mă uit la mine în oglindă, îmi ridic bărbia cu degetul arătător şi cel mijlociu, cerce- tându-mi ţinuta. Ridic un picior pe bară şi mă aplec peste el, relaxându-mi tendoanele şi partea inferioară a spatelui, după care o iau de la capăt cu celălalt picior. Apoi încep să dansez. La un moment dat, îngrijitorul vine să aspire sala, dar mă milogesc de el să mă mai lase puţin. îmi pun muzică la telefon şi, nemaifiind nimeni să mă privească, sunt liberă să greşesc, să înjur şi să-mi las lacrimile să-şi facă de cap. Fac *fouetté*-uri până simt că mă prăbuşesc.

Cu doar o seară în urmă mă plimbam îndrăgostită prin Paris şi credeam că în sfârşit lucrurile încep să se aşeze în viaţa mea, când se pare că era fix invers. Ştiam că ratasem pasul ăla, dar încercasem să mă port ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Asta e cea mai rea parte. Oare chiar crezusem că *Monsieur* Dabrowski nu

băgase de seamă? Chiar avusesem impresia că nu contează? În cazul ăsta, cea care s-a înşelat amarnic am fost eu. Mă provoc singură la o nouă serie de zece solo-uri, spunându-mi că dacă dansez de două ori impecabil de la primul arabesc şi *tendu derrière* până la ultimul, pot să mă duc acasă. Mai bine decât atât, reuşesc de cinci ori.

Când plec în sfârşit, aproape am senzaţia că sunt bine, ba chiar mă păcălesc că mi l-am scos pe Louis din minte.

îmi trece când dau peste el afară, pe scări, în exact acelaşi loc unde ne întâlnirăm prima oară. Abia acum îmi dau seama ce naivă sunt.

Inima îmi bate să-mi spargă pieptul. Aş vrea să-l ignor, să mă prefac că nu-l văd, dar aşa n-aş putea să-l fac să înţeleagă cât de tare m-a rănit. Iar acum, singurul lucru pe care mi-l doresc e să-l fac, la rândul meu, să sufere.

— Ştiu că n-ar trebui să fiu aici, spune el, dar nu mi-ai răspuns la niciun mesaj şi am început să-mi fac griji.

Se ridică şi îşi scutură pantalonii, apoi se apleacă spre mine să mă sărute. Mă trag imediat înapoi.

— E totul în ordine? mă întreabă atunci.

Trag adânc aer în piept, cu nările fremătând, şi spun:
— Absolut... *deloc.*
Se întinde să mă prindă de talie, dar îl împing la o parte.
— Nu face asta, îi zic. S-a terminat. Deşi vorbesc foarte serios, cele două cuvinte reuşesc să-mi mai facă o gaură dureroasă în inimă.
Louis se încruntă şi mai tare:
— Ce se întâmplă? Credeam că ne-am simţit minunat aseară...
— Hai să te întreb ceva, Louis, câte alte seri minunate ai mai petrecut şi cu alte balerine? De câte ori ai stat pe treptele astea, studiindu-le şi alegând-o pe cea care-ţi plăcea mai mult?
— Ce tot spui acolo?!
încearcă din nou să mă ia de mână, dar reuşesc să mi le încrucişez la piept.
— Hai să mâncăm ceva şi să stăm de vorbă, nu vrei?
— Spune-mi, ai fost de acord să ţinem totul secret pentru că mai ai o prietenă aici, la şcoală?
— Ce?! Nu, bineînţeles, e ridicol ce spui!
Dau din cap, furioasă.
— Vrei să spui că n-ai mai ieşit niciodată cu vreo fată de aici?

Recunosc, o parte mică din mine încă mai speră că toate astea nu sunt decât o neînţelegere groaznică şi că, de fapt, *Monsieur* Dabrowski a fost doar foarte nervos din cauza prestaţiei mele. Că a inventat pur şi simplu totul ca să mă aducă repede cu picioarele pe pământ.
Doar că Louis nu neagă nimic. Doar oftează, apoi mă întreabă:
— Cine ţi-a spus asta?
îmi vine să mă arunc pe jos şi să urlu. Cineva să mă trezească din acest coşmar!
— Ăsta e singurul lucru de care îţi pasă? spun.
— Mia, îmi pasă *de tine*, n-ai cum să nu ştii asta. E diferit decât cu celelalte...
Celelalte. Mai multe.
— Nu mai vreau să te văd niciodată!
Ţip atât de tare, că un cuplu care se întâmpla să treacă pe lângă noi se întoarce să ne privească, dar nu-mi pasă. Două eleve mai mari – probabil de la cursul anual – vin la uşa de la intrare, iar eu îl surprind pe Louis privind-o pe cea mai scundă, blondă.
— Ea e? întreb eu, mult prea tare.
— Opreşte-te, spune Louis, fără să ridice vocea.
Dar eu tremur deja, dezgustată. Mă duc spre fetele care coboară scările şi spun:

— Scuzaţi-mă, îl ştiţi pe tipul ăsta?
Cele două par puţin speriate când se uită spre Louis.
— Hmmm, face blonda, ridicând o sprânceană.
Louis vine mai aproape şi se opreşte între noi.
— Da, el. Louis Dabrowski? Se pare că iese cu toate fetele de aici.
— Mia! exclamă Louis. O să mă omoare tata!
Apoi se întoarce spre fete:
— *Désolé*, îmi pare rău, mormăie încet, împovărat.
— Nu te va răni la fel de tare ca pe mine, stai liniştit! spun eu.
Fetele fac ochii mari şi înţepenesc.
Louis le mai spune ceva în franceză, dar sunt prea supărată ca să mai încerc măcar să înţeleg. înainte să dea colţul, se uită înapoi la mine, chicotind.
Mă întorc spre Louis:
— Habar nu ai cum e să ai un vis, ceva pentru care să trăieşti sau să mori. Crezi că e amuzant să le distragi atenţia fetelor, să te pui în calea visului lor?
Lui Louis îi cade faţa:
— Dar n-am încercat niciodată să te opresc să faci ceea ce-ţi doreşti!

— M-ai minţit.
Dă din cap:
— Poate că nu ţi-am spus tot despre trecutul meu, dar...
— Opreşte-te!
— Nu, n-am să mă opresc! îmi doresc să reuşeşti, Mia. Vreau să fii aleasă de directorul artistic de la ABT, chiar dacă asta înseamnă că n-o să te mai văd niciodată.

Pare dărâmat, aproape vulnerabil, dar nu mai cred nimic din ce spune. Vorbele lui alunecă peste mine, căci furia mea le curăţă de orice sens ar putea avea.

— Ai dreptate într-o privinţă, Louis. Nu înţelegi cât am muncit să fiu aici pentru că ţie nu-ţi pasă de nimic. Gata, nu mai am de gând să-mi distrug viitorul pentru cineva care doar se joacă.

Louis înghite în sec. O clipă, am senzaţia că o să înceapă să ţipe la mine, ca tatăl lui mai devreme. În schimb, dă abătut din cap şi se îndepărtează. încalecă pe Vespa, îşi pune casca şi porneşte fără să se uite înapoi.

Ca să-mi ţin mintea ocupată cu altceva, decid ca în seara asta să inaugurez o nouă pereche de poante. îndoi fără încetare porţiunea întărită, ceea ce mă face să mă simt foarte bine. Lovesc apoi de mai multe

ori cu vârfurile în podea, poate ceva mai tare decât ar trebui. Iar după ce ard capetele panglicilor şi cos elasticul aşa cum îmi place, le pun mulţumită în geanta de dans. Sunt pregătită acum pentru următoarea repetiţie.

Dar acolo, la fundul genţii, sunt cele două fotografii ale bunicii străbunicii mele, Elise Mercier. Mă aşez pe pat şi, în timp ce le privesc, mă loveşte gândul că Louis nu e singura greşeală pe care o făcusem de când ajunsesem în Paris. A mai fost ceva care m-a abătut din drum: am lăsat această legendă a familiei să mă afecteze prea mult. Am crezut cumva că viitorul meu era deja hotărât, că fusese decis cu secole în urmă

.Dar mama avea dreptate: nu contează dacă e sau nu adevărată legenda asta. Fie că Elise Mercier a fost într-adevăr pictată de Degas, fie că a fost o balerină cunoscută în acea perioadă, totuşi, trecutul nu mă defineşte. Doar de mine depinde ce va fi, iar pentru asta trebuie să fac exact ce am făcut până acum: să muncesc din greu, să

mă concentrez pe ceea ce îmi doresc cu adevărat, apoi să muncesc încă şi mai mult. Pun pozele la fundul sertarului noptierei şi sting lumina. De acum înainte, până în clipa în care voi fi din nou în avion, în drum spre casă, nu mă voi mai gândi decât la balet.

CAPITOLUL 22

Sigur că nu e uşor. Tot sfârşitul de săptămână mă trezesc noaptea de nenumărate ori, neştiind unde mă aflu, apoi rămân trează, reluând la nesfârşit în minte discuţia cu Louis. Nu regret ce i-am spus. În schimb, regret... totul. Luni dimineaţă, când sună alarma, sunt deja trează, obosită şi neliniştită. O opresc şi mă târăsc jos din pat. O să fie o zi lungă.

La micul dejun, Audrey e chiar mai tăcută ca de obicei. De fapt, de la ultima mea întâlnire cu Louis, abia dacă mi-a spus două vorbe. Nu e ca şi cum înainte am fi stat cu orele la taclale, dar mai vorbeam uneori despre repetiţii şi despre secvenţele care ne dădeau bătăi de cap. Mă evită. Şi vreau să aflu de ce.

— Vrei să repetăm împreună azi? o întreb, luându-mă prin surprindere chiar şi pe mine.

— Plec acum, spune ea, apoi se uită de la mine la micul meu dejun, abia pe jumătate mâncat.

Mesajul e clar: acum sau niciodată. îmi înghit restul de iaurt cu zmeură, îmi curăţ farfuria şi alerg după ea, destul de surprinsă că a stat să mă aştepte, chiar dacă nu-mi trebuiseră decât câteva secunde să fac toate astea.

Odată ajunse în studio, pare complet absentă în timp ce eu îm exersez soloul. Ratez un releveu, iar ea nu zice nimic. Pe la jumătate, mi se pune un cârcel în gambă care mă face să mă strâmb de durere, dar nu-mi atrage atenţia că mi-am pierdut ţinuta. Audrey pe care o ştiu eu ar pufni sau ar da din cap dezaprobator. Dar acea Audrey nu e azi aici, se pare.

Când termin, e rândul ei să-şi ia poziţia în mijlocul încăperii. Dă din cap spre mine, aşa că pornesc muzica pe telefonul meu. Se aud primele acorduri, dar o opresc înainte să apuce să facă primul pas. Trebuie să-mi iau ceva de pe suflet.

— Ai ceva să-mi spui?

Spre surpriza mea, nu protestează deloc că am între- rupt-o, dar nici nu-mi răspunde.

— Probabil că voi afla la un moment dat, dar aş prefera să o aud de la tine, mai adaug.

Mă roade chestia asta încă de la discuţia cu *Monsieur* Dabrowski. Cum aflase oare?

— Tu i-ai spus! exclam, cu obrajii în flăcări.

Audrey îşi dă ochii peste cap:

— Porneşte muzica, Mia.

Cum nu fac nicio mişcare, porneşte spre mine. încearcă să-mi ia telefonul, dar îl trag spre mine.

— Tu i-ai spus! repet eu.

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti, mi-o taie ea. Repetăm sau ce facem?

— Bănuiesc că nu, spun, luând hotărârea în timp ce vorbesc.

Mă gândisem iar şi iar la tot ce se întâmplase, iar concluzia la care ajunsesem e că singura persoană care i-ar fi putut spune profesorului nostru despre mine şi Louis stă chiar în faţa mea. Habar nu am cum aflase, poate atunci, pe vapor, sau poate mă auzise vorbind despre el cu Vivienne şi Madeleine, dar un lucru e sigur: nu crezuse o clipă poveştile mele despre întâlnirile cu mătuşile. La petrecerea de pe vas crezusem că fetele

doar glumeau atunci când mă tachinau cu francezul misterios. Oare ştiuseră tot timpul ăsta? În orice caz, e limpede de ce mă turnase Audrey: voia ambele roluri doar pentru ea, voia să fie şi Lebăda Albă, dar şi Lebăda Neagră. Probabil se supărase foarte tare când îi suflasem rolul lui Odile.

— M-ai trădat! continui eu, cu vocea tremurându-mi. Iar eu nu sunt ca tine, nu pot să mă prefac că totul e bine!

Audrey oftează iar, apoi se îndreaptă spre bancă şi se aşază. Dă de câteva ori din cap, apoi se uită la mine şi spune:

— Ştiu că nu poţi, nu te pricepi deloc la asta.

— Ce să zic, îmi pare rău că am sentimente, mormăi eu.

— Ai prea multe, mă întrerupe Audrey, dându-şi ochii peste cap. Atât de multe, că eu nici nu mai încap aici. La tine, totul e despre sentimente; sentimente în sus, sentimente în jos! Uite, ţi-am mai spus-o şi altădată, eu sunt aici să dansez, nu să bârfesc sau să mă plimb prin oraş. Nu vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu prietenul tău sau mai ştiu eu ce, nu vreau să am de-a face cu dramele tale.

— Nu-mi vine să cred că i-ai spus tatălui său, Audrey. E josnic, chiar şi pentru tine!

Audrey izbucneşte într-un râs ascuţit.
— Cum aş putea şti eu cine e tatăl lui? spune, apoi adevărul o loveşte. Stai, vrei să spui că iubitul tău e fiul lui *Monsieur* Dabrowski?
Neîncrederea din privirea ei e vizibilă chiar şi din celălalt capăt al studioului.
— Nu mai e iubitul meu.
— Cred că-ţi baţi joc de mine! Dintre toţi tipii din Paris, tu te-ai gândit să ieşi fix cu fiul profesorului nostru, iar când lucrurile merg prost, decizi că e vina mea?! Chiar crezi că m-aş fi dus să-i spun? Mi-e frică şi să vorbesc cu el!
— Dar cine altcineva ar fi putut să o facă? o întreb eu. Pentru o persoană care îşi arată foarte greu sentimentele,
Audrey pare sincer şocată.
— Nu e problema mea, spune ea răspicat, dar să ştii că nu aş sabota niciodată o rivală, mai ales una valoroasă.
îmi storc creierul să găsesc un răspuns sarcastic, dar mă opresc. Nu cumva spusese... ceva de bine?
Audrey îşi scoate poantele şi începe să-şi întindă picioarele, mormăind:
— Bănuiesc că s-a zis cu repetiţia dinaintea orei.
Mă uit la telefon, melodia pe care trebuia să danseze e tot pe pauză. II las deoparte

şi mă duc spre banca pe care s-a aşezat. Mă aşez lângă ea.

— Crezi că sunt valoroasă?

— Da, răspunde ea scurt, fără să mă privească. Aştept să continue cu un „dar”. Nu o face. În schimb, adaugă:

— Uneori mă tem că tu vei fi cea care le va atrage atenţia celor de la ABT, şi nu eu.

— Ne vor remarca pe amândouă, spun eu, fără prea mare convingere însă.

-N-am spus nimănui ce făceai. Nici măcar nu ştiam nimic.

— Bine, spun eu. Şi o cred.

— Dar ştii ce mă enervează cel mai tare? mă întreabă, întorcându-se spre mine. Că te distrezi! izbucneşte ea, ca şi cum ar fi fost cel mai rău lucru din lume. Ieşi noaptea cu tipul tău misterios, te întorci îmbujorată şi fericită, iar eu îmi spun că n-ai cum să te trezeşti a doua zi şi să vii la repetiţii, o să fii prea obosită, prea îndrăgostită, prea nu ştiu cum. Dar uite că reuşeşti să o faci. În fiecare zi. *Urăsc* chestia asta.

E prima oară când aflu ceea ce crede cu adevărat despre mine.

— Urăşti faptul că mă distrez? Ei bine, eu urăsc că tu nu o faci!

Pare la fel de surprinsă ca mine de ceea ce tocmai i-am spus. Când o spui aşa, nu are mare sens, dar e adevărat.

— întotdeauna pentru mine ai fost Audrey Robotul. Mi se pare că tot ce trebuie să faci e să apeşi pe un buton şi gata: ţinută perfectă, tehnică impecabilă, niciun pas greşit vreodată. Nici măcar nu clipeşti când dansezi.

— Nu-mi pot permite să clipesc, spune Audrey, miza e mult prea mare.

Râd cu amărăciune.

— Dar suntem fiinţe umane, Audrey, clipitul nu e opţional!

— N-ai întâlnit-o încă pe mama, oftează ea.

— Sunt sigură că e foarte mândră de tine, spun eu, dar după expresia lui Audrey, pot să-mi dau seama că lucrurile nu sunt aşa de simple.

— Nu ştiu ce să zic despre asta. Fac tot ce vrea, tot ce aşteaptă de la mine, dar niciodată nu e suficient.

— Eşti cea mai bună balerină pe care o ştiu, îi spun, fără să-mi prea vină să cred că poate să-i treacă prin cap cuiva că Audrey Chapman nu se străduieşte suficient.

Buzele îi tremură o clipă, dar îşi regăseşte cumpătul înainte de a continua:

— De la prima lecţie de balet la care m-a dus, are un plan pentru mine, şi anume să fac tot ce a făcut şi ea, exact la fel. Eu mi-aş fi dorit să merg la cursul de vară de la ABT, dar ea nu şi nu, *trebuia* să vin la Paris, pentru că aici a fost ea remarcată de cei de la Balşoi Teatr. E de părere că ar trebui să mă mut la Moscova, cum a făcut ea când era de vârsta mea, şi să am o carieră la fel de grozavă ca a ei. Nu crede că ABT e suficient...

Fac ochii mari:

— Toate balerinele din Statele Unite visează la ABT!

Dă din cap cu tristeţe, apoi îşi fixează privirea pe podea. Rămânem tăcute câteva minute şi abia atunci îmi dau seama ce făcusem. îmi adusesem viaţa personală la şcoală şi o târăsem în ea pe singura persoană care îmi spusese mereu foarte clar că nu vrea să aibă de-a face cu astfel de lucruri. Mă copleşeşte vinovăţia. Chiar trebuie să-mi fi pierdut minţile săptămânile astea! N-am nici cea mai vagă idee cum aş putea să îndrept lucrurile, dar trebuie cel puţin să încerc:

— îmi pare rău că ţi-am spus că eşti un robot, spun, după o vreme.

Audrey ridică din umeri.

— Şi mie îmi pare rău că sunt invidioasă pe tine.
— Dar nu eşti, îi zic eu, scoţându-mi ideea din minte.
— Nu mă face s-o mai spun o dată. Rămânem din nou tăcute, de data asta pentru mai mult timp.
— Şi chiar ai ieşit cu fiul lui *Monsieur* Dabrowski? mă întreabă ea, neîncrezătoare, după câteva minute.
Aprob dând încet din cap. îmi reţineam lacrimile încă de când începuserăm să vorbim, iar acum e momentul să le las să curgă.
— Am creat o întreagă nebunie.
Audrey oftează şi mă întreabă:
— Poţi să îndrepţi lucrurile cumva?
Izbucnesc în râs, apoi plâng din nou. Nu doar că am creat-o, eu însămi sunt nebună de legat.
— Nu ştiu.
— Am o idee, spune Audrey, ridicându-se. Mă uit la ceasul de deasupra uşii. În curând trebuie să intrăm la oră.
— Ne putem ajuta reciproc, continuă ea, pe un ton uşor nesigur. Tu mă înveţi să mă distrez sau să *simt...*
Ultima parte o spune aproape dezgustată. Nu pot să mă abţin şi zâmbesc.
— Nu e un început prea bun.

Bine, să spunem altfel: mă înveţi să fiu ca tine – partea ta bună, căreia îi place să danseze, nu cea dată peste cap, vreau să spun. Iar eu o să te ajut să fii ca mine

.Mă încrunt. Oare chiar spune ce cred eu că spune?

— Ca un fel de echipă? o întreb eu.

Rămâne puţin pe gânduri.

—Da, ca o echipă, spune, după care adaugă: Dar asta nu înseamnă că trebuie să ne şi plăcem.

Izbucnesc în râs, dar are dreptate.

— Nu, trebuie doar să ne respectăm.

— Exact, spune ea, întinzându-mi mâna.

Ezit o clipă, şi nu doar pentru că mâinile mele sunt pline de lacrimi şi de urme de rimei. Dar Audrey ţine în continuare mâna întinsă, aşa că i-o strâng. Avem o înţelegere.

Dar, Audrey, contează sau nu, să ştii că eu chiar te plac, îi spun, privind-o drept în ochi.

CAPITOLUL 23

— Cunoşti regula, îmi zice Audrey când începem repetiţia cu numărul o sută.

Repetăm împreună zilnic, dimineaţa şi seara. Câteodată suntem doar noi două, alteori ni se alătură şi Fernando, aşa că putem repeta şi duetele.

Audrey aruncă o privire la telefonul meu, care îmi distrage atenţia.

— Gata, l-am închis! îi spun, arătându-i ecranul negru.

În ultimele zile, inima îmi stă în loc de fiecare dată când

telefonul meu scoate vreun sunet, dar niciodată nu e un semn de la Louis. Niciun mesaj, niciun semn de viaţă. Ca şi cum totul n-ar fi fost decât în mintea mea.
Audrey aprobă cu o mişcare din cap:
— Bun. Hai să începem!
În minte mi se iveşte brusc o imagine: Audrey Chapman peste 20 de ani, în acelaşi studio, îmbrăcată în negru, bătând la cap elevii care nu stăpânesc mişcarea picioarelor sau a mâinilor. Toţi se tem de ea, iar ea savurează fiecare clipă.
Ne încălzim câteva minute, începând cu gâtul şi terminând cu degetele de la picioare şi un rând de *plie*-uri. îmi dau jos puloverul, jambierele şi papucii pufoşi, până rămân doar în costumul alb, fustă şi colanţi.
— Hai să începem cu *fouette*-uri, propun eu, punându-mi repede poantele.
Lui Audrey i se luminează faţa. Deşi nu ar schimba vreodată rolul cu mine, pun pariu că se bucură de provocarea solo-ului Lebedei Negre, cu toate cele 32 de *fouette*-uri. Dar eu sunt cea care trebuie să-l atace.
îmi iau poziţia şi, fără muzică şi alte amânări, încep să mă rotesc, din nou şi din nou.

— Hei! strigă Audrey, un pic cam tare. Ai grijă la piciorul ăla, îl mişti prin frişcă, nu prin ciment!

— Prin frişcă, prin frişcă! Frişcă, frişcă, frişcă! strig de fiecare dată când mă învârt.

Mă opresc şi izbucnesc în râs, încercând să-mi recapăt respiraţia. Chiar şi asta e o provocare de ordin tehnic.

Audrey îşi dă ochii peste cap.

— Hai, Mia, concentrează-te!

— Eu sunt cea responsabilă cu distracţia, ai uitat?

Se preface că nu m-a auzit şi mă întreabă:

— Ce ţi-am spus eu?

Oftez.

— Că nici măcar o secundă nu trebuie să-mi treacă prin cap că n-o să fiu în stare să le fac.

— Exact. În momentul în care începi să te îndoieşti de tine, ai pierdut lupta. Corpul ştie când mintea ia o pauză şi cedează.

Sunt de acord cu ea. La începutul săptămânii, *fouette-urile* mele erau departe de a fi perfecte. Ajungeam şi acolo, dar încet. Iar acum, datorită sfaturilor motivaţionale ale lui Audrey Chapman, erau *aproape* perfecte. Am un

control mult mai bun asupra piciorului de sprijin, iar şoldurile şi piciorul sunt la acelaşi nivel tot timpul.

Tehnica mi se îmbunătăţeşte pe zi ce trece, dar, odată cu asta, vacanţa mea la Paris se apropie de sfârşit. Sunt aici cu un scop şi exact asta fac: mă perfecţionez, devin o balerină tot mai bună şi încerc să dau pe spate un director artistic de la o şcoală de balet. Chiar dacă încă mai sar în sus de fiecare dată când îmi sună telefonul, tot am senzaţia că sunt pe plus pe toate planurile.

— Ai evoluat foarte mult, îmi spune Audrey când ieşim de la duş.

Dacă-mi spunea asta doar cu câteva zile în urmă, mi-ar fi căzut faţa, dar ceva se schimbase între noi. O barieră fusese ridicată.

Ceea ce înseamnă că pot fi la fel de sinceră cum e şi ea cu mine.

— Dar tu n-ai făcut nici cel mai mic progres.

Mă priveşte ciudat, dar am senzaţia că ştie exact unde vreau să ajung.

— Toată săptămâna am lucrat doar la tehnica mea, continui eu.

— Şi a dat rezultate! spune ea, zâmbind sincer.

— Da, dar e doar o parte din înţelegerea noastră: tu mă ajuţi să fiu ca tine şi invers. Dar de fiecare dată când încerc să te fac să te relaxezi puţin, mă trimiţi să mai fac o serie de *fouette*- uri.

— Niciodată nu sunt prea multe.

— Nu asta discutam acum, îi zic eu, punându-mi fusta.

Audrey îşi pune cureaua la blugi şi spune:

— Bine. Face apoi o pauză şi adaugă, băgându-şi tricoul în pantaloni: Putem să mai stăm, dacă vrei.

— Nici gând, răspund eu, uscându-mi părul cu un prosop, ce am eu în minte nu se poate face între zidurile astea!

Audrey Chapman, eleva conştiincioasă, e de acord să mă însoţească. Când ieşim, briza serii se face deja simţită pe străzi. În ultimele zile plouase mult, cel puţin aşa văzusem din studio, dar acum e senin şi peste tot e plin de lume. Ne plimbăm prin cartierul Marais, aruncăm câte o privire prin vitrinele magazinelor, apoi cotim pe Rue de Rivoli, cea mai importantă stradă din dreapta Senei, care ajunge dincolo de Luvru. Dar noi nu mergem acolo, ci ne oprim mult înainte, în piaţa din faţa primăriei, la Hotel de la Viile.

— Un concert? Asta ai plănuit? mă întreabă Audrey, arătând spre scenă.

încă nu începuse nimic, dar se adunaseră deja sute de oameni.

— Nu chiar, răspund eu.

Studiasem programul ceva mai devreme, iar azi trebuia să cânte o trupă franţuzească de reggae nişte cover-uri Bob Marley, printre altele. Majoritatea oamenilor stau chiar în faţa scenei, dar mai e şi un grup mai mic undeva în lateral, cu Notre-Dame în spate.

Trupa intră pe scenă, se aud primele acorduri, iar mulţimea izbucneşte în urale.

— Vreau să te duci lângă ei, îi spun atunci lui Audrey, arătând spre grupul mai mic. Descoperisem locul ultima dată când trecusem cu Louis pe aici; văzusem că sunt concerte toată vara şi-i remarcasem pe cei care dansau cât îi ţineau puterile chiar în mijlocul pieţei. Dacă stau să mă gândesc, dansul lor e exact opusul dansului *nostru*: oamenii ăştia, fete şi băieţi deopotrivă, se mişcă după cum simt, legănându-se şi strâmbându-se în toate felurile. Nu le pasă nici cum arată, nici cine îi priveşte. E perfect.

— N-ai să vezi, îmi zice Audrey, dându-se înapoi de parcă îi era teamă să nu ia vreo boală de la ei.
— Tu, încep, cu cel mai autoritar ton pe care îl am, o să dansezi chiar aici, în faţa tuturor oamenilor ăstora. Şi nu ai voie să te gândeşti la paşi.
Face ochii mari şi scutură din cap:
— Nici gând.
Basul face pământul să se zguduie, iar Audrey se uită jur, părând tot mai îngrijorată.
— Nu mă prea dau în vânt după reggae, spune în cele din urmă.
Nu zău!
— Audrey, trebuie să ieşi din zona ta de confort.
Se mulţumeşte să-şi încrucişeze braţele la piept şi să-mi spună:
— N-ai decât să găseşti altceva.
— Bine, zic, ridicând din umeri, mai cântă şi alte trupe în seara asta, aşa că, dacă nu dansezi acum, o s-o faci la următoarea.
Audrey cercetează mulţimea din ce în ce mai mare din jur şi oftează:
— Bine...
— Deci ne-am înţeles, la următoarea, indiferent ce-o să cânte!
— Am zis bine!

Ne mai plimbăm puţin pe marginea Senei până când dăm de o altă adunare. Când începe să se audă muzică de undeva de lângă apă, Audrey se încruntă. Ne ducem mai aproape, iar eu încerc cât pot să-mi ascund zâmbetul. Sunt mai puţini oameni aici, dar toţi s-au strâns în jurul unui tip care care mormăie într-un microfon. O femeie îmbrăcată într-o rochie roşie vaporoasă dansează în jurul lui, alături de alte câteva cupluri.

— Salsa să fie, zic eu, abia reuşind să nu izbucnesc în râs.

Audrey şopteşte:

— E un dans pentru cupluri. Eu sunt una singură.

Ridic din umeri:

— Trebuia să te gândeşti la asta acum câteva minute.

O împing uşor, dar nu se mişcă. Chiar în faţa noastră, o femeie şi un bărbat de vârsta alor noştri se freacă unul de altul, aruncându-şi priviri lacome. E un pic cam scârbos, dar altfel dansează foarte bine. Când melodia se termină, tipul îşi trage partenera înapoi şi o sărută lipicios drept pe buze.

Expresia de pe faţa lui Audrey face toţi banii. O mai împing o dată, aşa că face doi paşi în faţă, extrem de reticentă, îmi

aruncă o privire rugătoare, dar sunt de neclintit. De fapt, abia aştept spectacolul.

Şi iată cum o elevă înaltă şi graţioasă, dar deloc în largul ei, se trezeşte dând din şolduri, abia putând să se mişte în spaţiul îngust pe care reuşise să şi-l croiască între cuplurile trecute de prima tinereţe. Nu zic că e amuzant, dar vreo câţiva din jurul meu încep să şuşotească, încercând în zadar să nu râdă. Să ne înţelegem, nu vorbim de oameni ascunşi în întunericul de sub scenă, căci suntem cu toţii chiar aici, în faţa ei. Dar Audrey dansează în continuare, cu privirea aţintită la picioarele celor din jur şi cu obrajii în diverse nuanţe de roşu. Şi oricât ar încerca să dea din fund, tot ce pot spune e că salsa sigur nu e pentru ea.

încep să mă întreb dacă nu ar trebui să o salvez, dar altcineva mi-o ia înainte. Femeia din cuplul de mai devreme arată spre Audrey şi-i şopteşte ceva partenerului său. Acesta aprobă şi se retrage, în timp ce femeia o prinde pe Audrey de mână.

— *Regarde moi,* „uită-te la mine”, îi spune, arătând spre picioare.

Audrey se conformează şi fac amândouă câţiva paşi înainte şi înapoi, după care femeia arată spre şoldurile ei, pe care şi le mişcă de la stânga la dreapta,

arătându-i cum să facă. Franceza colegei mele mai poate fi îmbunătăţită, dar nu se poate spune că nu înţelege limbajul dansului.

Aşa că învaţă. Femeia dă din cap încurajator, punân- du-şi mâinile pe şoldurile lui Audrey ca s-o ghideze. încă mai e tensionată, se vede în privirea ei, dar umerii încep să i se relaxeze şi nu-şi mai ţine maxilarele încleştate. Mulţimea din jur, care le privise îndeaproape în timpul ăsta, începe să bată din palme în ritmul melodiei. Aplauzele se înteţesc în momentul în care femeia o prinde pe Audrey de mână şi o învârte. După încă o serie, Audrey are un zâmbet mare pe faţă şi se întoarce spre mine, radiind.

— Mă distrez de minune! ţipă ea să acopere muzica. Râd şi eu, şi vreo două persoane de lângă mine. Arunc o privire spre mulţime, care devine tot mai numeroasă. Toată lumea e relaxată, unii lângă alţii pe trotuarul îngust, tineri şi mai puţin tineri, cupluri sau grupuri de prieteni. Şi exact atunci dau cu ochii de el, în partea cealaltă a cercului nostru. Păr negru, tricou lălâu, cu o fată de mână. Mi se taie respiraţia. Mi-aş fi dorit să nu-l mai văd niciodată, dar în momentul ăsta simt cum inima mi se face cât un purice în timp

ce mă rog să se întoarcă şi să mă vadă. Exact aşa a fost din prima clipă în care ne-am întâlnit, n-am avut decât sentimente contradictorii pentru el. Simplu şi complicat. Imposibil şi totuşi extrem de natural. Se mai termină o melodie şi oamenii încep să se mişte încoace şi încolo, inclusiv Louis. îmi strâng tare pumnii, încercând să-mi dau seama ce să fac. Se întoarce spre mine.

Dar nu e Louis, e doar cineva care seamănă foarte mult cu el. Realitatea mă loveşte din plin; expir profund.

Audrey vine spre mine, îndepărtându-mi gândurile. Femeia cu care dansase se întorsese la partenerul ei, aşa că rămăsese din nou singură.— Nu-ţi face griji, nu plec de pe ringul de dans, îmi spune înainte să apuc să scot o vorbă. Dar de data asta trebuie să vii cu mine. Mă ia de mână şi îmi arată câteva mişcări.

— Vreau acasă, zic eu cu ochii plini de lacrimi după ce mai arunc o privire spre cel care seamănă cu Louis.

— Nicio şansă, mi-o taie Audrey râzând.

îmi admir opera: Audrey Chapman se prosteşte în mijlocul străzii, în văzul întregului Paris

.— Mulţumesc, Mia, îmi spune ea învârtindu-se pe loc. Se izbeşte de cuplul de lângă ea, dar nu pare să-i pese prea tare. E chiar foarte amuzant, trebuie să mai facem asta!

Zâmbesc, de data asta sincer. Poate că nu-mi găsisem sufletul-pereche în persoana unui francez perfect, dar se pare că reuşisem între timp să-mi fac o prietenă extrem de puţin probabilă.

CAPITOLUL 24

După sesiunea de dans stradal de vineri seară, hotărâm să nu mai facem repetiţii în weekend. În mod ciudat, Audrey e cea care vine cu propunerea asta.

— Din când în când, corpul meu are nevoie de o pauză, ne informează ea la micul dejun.

După un schimb rapid de priviri cu subînţeles, începem să facem programul zilei. Fetele se hotărârc să se ducă să se plimbe prin Grădinile Luxemburgului, un parc extrem de îngrijit, cu un pod imens, aflat nu departe. Fusesem deja şi pot să spun că nu-mi venise să cred: era înconjurat de scaune verzi din metal care făceau parcul perfect pentru plajă sau picnic. E foarte popular şi printre copii, care se pot juca aici cu bărcuţe în miniatură, cu vele colorate în nuanţe vii de

albastru, roşu, verde sau galben, pe care le pot împinge prin apă cu beţe de lemn. Cu toate că vremea e perfectă pentru plimbare, nu prea am chef să merg cu fetele. De fapt, nu prea am chef de nimic, aşa că hotărăsc că am nevoie de o zi pentru mine.

încep prin a-mi pune hainele la spălat, apoi îmi verific poantele, să văd în ce stare sunt. Par cam obosite, dar jumătate de sticlă de lipici şi multe capse mai târziu, sunt puse la punct pentru ziua de luni şi pentru ultima săptămână de curs. Apoi îmi fac unghiile, îmi sun părinţii şi răspund la mesajele celor câtorva prieteni de acasă. Toţi au impresia că mă distrez de minune la Paris, aşa că nu le menţionez că petrec ziua asta minunată de vară în cămin, în pantaloni de trening. La sfârşit de săptămână primim sandviciuri şi salate pentru prânz, care ne sunt lăsate în frigider, ca să ne facem singuri programul. Nu mai e nimeni pe aici în afară de mine, aşa că mănânc în picioare, în bucătăria goală în care domneşte tăcerea.

După-amiaza aduce chiar mai multă distracţie: după un somn lung, îmi strâng hainele împrăştiate prin cameră. Când trag sertarul noptierei ca să-mi aşez bijuteriile,

dau cu ochii de un pliculeţ. Iniţial, mă întreb ce-o fi cu el, dar apoi îmi amintesc.

Parcă trecuseră luni bune de când primisem pozele astea de la Vivienne! îmi amintesc privirea ei din ziua aceea, plină de speranţă că voi reuşi să rezolv misterul care nu-i dădea pace de atâţia ani! Oftez şi mă aşez pe pat, cercetând fotografiile. În mine se dă o luptă. Nu voi mai sta prea mult la Paris, dar nici nu mă pot lăsa distrasă de la ce am de făcut... încă mai am telefonul şi adresa curatoarei de la Musée d'Orsay, pe care mi le dăduse Louis... dar nu mai am un Louis cu care să împărtăşesc toate astea. Mă cuprinde tristeţea când mă gândesc la aventura pe care nu mai apucaserăm să o ducem la bun sfârşit. Dar, până la urmă, e vorba de istoria familiei mele! N-am nevoie de ajutorul niciunui băiat pentru a afla din cine mă trag!

După ce dau un telefon şi fac o călătorie cu metroul până în celălalt capăt al Parisului, mă trezesc într-o bucătărie plină de culoare, unde beau ceai negru cu gheaţă împreună cu Charlotte Ravier, cunoscută şi drept doamna doctor Pastel, o tipă tânără, cu o claie de păr roşu şi creţ.

— Există o înregistrare despre o anume Elise Mercier care a dansat la

Opera Garnier de la inaugurarea acesteia, în 1875, până în 1886, mă informează acesta.

Nu-i spusesem prea multe la telefon. În momentul în care-i pomenisem despre mama lui Louis şi despre Degas, mă invitase imediat la ea ca să stăm de vorbă. E calmă şi vorbeşte încet, într-o engleză perfectă, ca şi cum pentru ea n-ar fi decât o zi obişnuită la birou. Cu toate astea, sunt foarte impresionată că găsise această informaţie în intervalul scurt de când o sunasem până ajunsesem la ea. Probabil de asta este curatoarea unuia dintre cele mai cunoscute muzee din lume...

— Poate ştii că Degas nu a pictat foarte mult aici, mai spune, împingând spre mine un platou cu biscuiţi.

Iau unul şi mă încrunt.

— A mai existat o clădire înainte, Opera Le Peletier, îmi explică ea zâmbind, şi acolo îşi petrecea aproape tot timpul, pictând scene de balet. Nu-i plăcea foarte mult Opera Garnier, era prea mare şi prea strălucitoare pentru gusturile lui.

— Aaa, şoptesc, dezamăgită. Şi ce s-a întâmplat cu Opera Le Pel...

Mă chinui să pronunţ cum trebuie, iar doamna doctor Pastel îmi sare în ajutor:

— Le Pe-le-ti-er. A ars.
— Groaznic! exclam eu şi mă înfior imaginându-mi Parisul înghiţit de flăcări.
— Da, iar asta înseamnă că toate documentele s-au pierdut, de asta sunt atât de multe goluri în ceea ce ştim despre acea perioadă.
Pare mai afectată de partea asta decât de incendiul propriu-zis.
— Am ceva ce ar putea fi de ajutor, zic şi îmi deschid geanta.
Doamna doctor Pastel trage cu ochiul la plicul meu.
— Astea sunt pozele? mă întreabă ea, aşteptând nerăbdătoare să i le dau.
Mă încrunt, căci nu apucasem să-i menţionez la telefon că aş avea aşa ceva.
— Mi-a povestit Louis despre ele, dar mi-a zis şi că nu va putea să mi le aducă, îmi explică ea imediat, în timp ce deschide cu grijă plicul şi scoate fotografiile cu vârful degetelor.
— Te-a căutat Louis? o întreb, surprinsă.
Aprobă cu un semn din cap:
— Da, chiar ieri a trecut pe la mine. I-am spus că nu pot să fiu de mare ajutor dacă nu văd pozele... şi iată-te pe tine azi.
Parfait! „Perfect!”
— Ieri?!

N-are niciun sens. Curatoarea zâmbeşte, dar nu-şi ia ochii de la poze.

— Da, păi mai întâi a venit cam acum o săptămână, mi-a pus nişte întrebări şi mi-a zis că o să revină cu o prietenă şi cu fotografiile, dar apoi s-a întors singur. M-am gândit că le-a pierdut.

Louis a fost aici. A venit să stea de vorbă cu femeia asta despre misterul *meu*, despre legenda familiei *mele*, deşi ne despărţiserăm între timp. Deşi i-am spus atâtea lucruri oribile...

— Stai o clipă, spune dr. Pastel, apoi iese din bucătărie şi se întoarce imediat cu un laptop. După ce am aflat toată povestea de la Louis, am făcut o listă cu toate picturile lui Degas în care ar putea fi înfăţişată ruda ta.

— Serios? zic eu şi fac ochii mari de uimire.

— De fapt, am eliminat toate picturile în care nu ar fi avut cum să fie ea, în funcţie de perioada respectivă şi de ceea ce mai ştim despre modelele lui Degas. Vezi tu, a făcut şi el nişte însemnări, deşi incomplete. Uneori nota numele real al balerinei, dar de cele mai muie ori scria codificat, aşa încât doar el putea înţelege. Artiştii nu sunt chiar cei mai organizaţi oameni.

O aprob, apoi spun:

— Dar fotografiile astea...

— Poate reuşesc să restrâng posibilităţile, mă întrerupe ea, întorcându-şi laptopul spre mine. Pe ecran e o listă detaliată cu nume de tablouri, locuri, date şi numele modelelor folosite. Această din urmă coloană are multe semne de întrebare. Fotografiile astea sunt perfecte, continuă ea, sunt datate şi conţin câteva elemente distinctive.

Spre exemplu, candelabrul seamănă foarte bine cu cele din Opera Le Peletier. Şi, în plus, sunt destul de sigură că o recunosc cel puţin pe una dintre fetele astea.

Mă aplec să mă uit la ecran.

— Incredibil, zic, în timp ce softul de pe laptopul ei continuă să filtreze rezultatele.

— Aşa e arta, îmi răspunde ea zâmbind. Iar norocul tău e că în seara asta nu mi-am propus să mă uit la vreun film de Hitchcock cu un pahar de vin alături, în timp ce soţul meu e plecat din oraş. Oricum, asta e de o mie de ori mai interesant!

— Deci să revin altădată? o întreb eu, dar ea deja se întorsese spre fotografii, uitându-se când la ele, când la ecran.

— Dacă vrei, spune ea. Dar dacă ai timp, putem face asta acum. Ştiu că ţii la pozele astea şi n-aş vrea să trebuiască să mi le laşi.

Şi iată-mă frunzărind un teanc de reviste de modă în sufrageria aerisită, de un alb imaculat, a unei străine. Doamna doctor Pastel se retrăsese în biroul ei, nu înainte însă să-mi mai toarne un pahar de ceai rece şi să-mi spună cum mi-l pot pregăti singură acasă.

îmi iau apoi telefonul şi mă uit prin lista apelurilor până găsesc numele lui Louis. Degetul îmi rămâne o vreme deasupra lui, cât încerc să mă lupt cu propriile sentimente. Nu pot să vorbesc cu el. Nici nu mai contează cum aflase *Monsieur* Dabrowski despre noi, cert e că avea dreptate: nu am cum să renunţ la tot doar pentru ceva distracţie. Nimic nu e mai important decât să dau ce am mai bun pentru rolul lui Odile. Şi chiar dacă nu aş avea acest rol, povestea noastră oricum nu ar putea avea un final fericit. Peste două săptămâni părăsesc Parisul. Cu toate astea, ceva mă împinge să apăs butonul ăsta şi să las consecinţele pe mai târziu. Singurul lucru care mă opreşte e expresia dezgustată a lui Louis dinainte să dispară

pe Vespa. Expresia aia o să mă urmărească toată viaţa mea.

Ies din apeluri şi deschid YouTube-ul. înainte să o apuc încoace, plănuisem să mă uit din nou la cele mai bune puneri în scenă ale *Lacului Lebedelor,* din Londra până în Singapore, Rio şi New York. Timp de mai bine de o oră, călătoresc în jurul lumii alături de Odile. Iar când în sfârşit apare şi dr. Pastel, văd că ţine în mână o foaie.

— Acum, spune ea, aşezându-se lângă mine pe canapea, trebuie să precizez că aceste căutări ale mele nu sunt foarte exacte. Singurul mod în care putem fi sigure că Degas a pictat-o într-adevăr pe ruda ta ar fi să-l întrebăm pe unul dintre ei.

— Da, ar fi destul de complicat, încerc eu o glumă.

— *En effet,* „exact". Louis mi-a spus că treaba asta e foarte importantă pentru tine, de aceea nu aş vrea să-ţi faci speranţe prea mari.

— înţeleg, zic eu, aruncând o privire spre hârtie. Inima îmi bate mai tare când o întinde spre mine.

— Asta-i tot? o întreb când văd cele două-trei rânduri.

Aprobă printr-o mişcare din cap.

— După informaţiile pe care mi le-ai dat şi după pozele astea, pot să afirm că, dacă într-adevăr Degas a pictat-o pe Elise Mercier, atunci rezultatul trebuie să fie una dintre aceste trei opere de artă.

— Mulţumesc, îngaim după ce primesc lista.

— A fost plăcerea mea. Nu mi se întâmplă de multe ori să ajut la rezolvarea unui mister de familie. A, şi trebuie să-ţi mai spun că eşti foarte norocoasă că...

Face o pauză, iar eu îmi ţin respiraţia. O fi ceva legat de Louis?

Dr. Pastel zâmbeşte şi spune:

— ...toate tablourile astea sunt chiar în Paris.

Rămân cu gura căscată.

— Adică pot să mă duc să le văd? Când? o întreb eu, cercetând coloana care arată locul unde se află fiecare tablou.

— Nu e chiar aşa de simplu. Unul dintre ele e posibil să nu fie expus, dar va trebui să mă informez, iar altul face parte dintr-o colecţie privată. Trebuie să apelez la nişte favoruri, deci va dura câteva zile, dar cred că pot face asta pentru tine.

Mă ridic să plec şi-i mai mulţumesc de vreo douăzeci de ori. În timp ce mă conduce spre ieşire, mă întreabă brusc:

— Îi spui tu lui Louis ce am aflat sau vrei s-o fac eu?

îmi stă inima în loc. Nu pot să o las să afle ce furtună
a stârnit în mine. Cum ar fi să-l caut pe Louis ca să-i povestesc doar despre chestia asta? Oare aş fi în stare să o fac? Până acum, de câte ori l-am văzut, toate bunele mele intenţii s-au evaporat în secunda în care mi-a aruncat un zâmbet. Iar *Monsieur* Dabrowski fusese foarte clar, nu-l pot dezamăgi din nou. Nici n-o voi face. Am repetat ore, zile întregi chiar pentru *Lacul Lebedelor,* nu voi mai rata niciun pas, aşa că pot să-mi irosesc puţinul timp liber pe care-l am luând urma unui tablou care înseamnă atât de mult pentru toate femeile din familia mea.

— Mia? întreabă din nou dr. Pastel.

Nu apucasem să-i dau un răspuns.

Inspir adânc. Trebuie să-i dau unul, iar în sinea mea ştiu care va fi acesta. Ideea e că tot misterul ăsta al tabloului lui Degas îi aparţine în egală măsură şi lui Louis. Fără el, n-aş fi acum atât de aproape de adevăr. Mai inspir o dată. Hai, Mia, nu le mai întoarce atâta pe toate părţile, îmi zic.

— O să-i spun eu.

În timp ce cobor scările, îl apelez, dar telefonul sună mult, încă mai sună şi după

ce ies din clădire. De ce nu răspunde? Probabil pentru că mă urăşte... Dar apoi, chiar când sunt pe cale să închid, aud ceva la capătul celălalt al firului.
— Salut, zice el în cele din urmă, foarte încet.
— Bună, îi răspund, punându-mi mâna peste inima care bate să-mi spargă pieptul. Am ceva foarte important să-ţi spun.
Tace, dar asta n-o să mă oprească.
— îmi pare sincer foarte, foarte rău pentru tot ce ţi-am spus. Chiar nu cred că nu te pasionează nimic, ba chiar dimpotrivă. Sufeream şi am simţit nevoia să te fac şi pe tine să suferi. Nu e treaba mea cu cine te întâlneşti sau cu cine ai mai ieşit.
— Mia, am încercat să-ţi spun că...
— Nu contează, îl întrerup eu, acum chiar nu mai contează. Dar nu vreau să plec din Paris cu gândul că mi-am făcut un duşman aici.
— Nu-ţi face griji în privinţa asta.
— Sigur? Pentru că aş vrea să te rog ceva, dar să ştii că înţeleg perfect dacă nu mai vrei să ai nimic de-a face cu mine.
Te ascult, spune el

.Nu e acel Louis cald şi fermecător pe care-l ştiu eu, dar nu-i nimic.

— Trebuie să-ţi povestesc mai întâi cum mi-am petrecut după-amiaza.

Şi-i spun tot ce făcusem, de la telefonul către dr. Pastel până la lista cu cele trei tablouri.

— Ha! face el. Dac-aş fi în locul tău, acum aş alerga prin Paris să le găsesc.

— Nu vreau să fac asta fără tine.

Se lasă iar tăcerea. Trebuie să mă străduiesc mai mult. Continui:

— Ai crezut foarte mult în povestea asta, la fel de mult ca mine, chiar şi când nu mă cunoşteai aproape deloc.

— Pentru mine e uşor, nu e ca şi când aş avea vreo pasiune.

Pare amărât.

E o lovitură sub centură, dar o merit.

— Eu mi-am descoperit pasiunea când eram foarte mică, aşa că uneori mi-e greu să-mi amintesc că nu toată lumea e la fel ca mine. O să-ţi descoperi propriul vis, sunt sigură de asta.

— Hmmm, poate, cine ştie...

— Dar înainte să o faci, trebuie să te întreb ceva: mai rămân doar două weekend-uri în Paris şi ştiu cum vreau să mi le petrec. Vrei să găsim împreună tabloul acesta?

CAPITOLUL 25

O oră mai târziu, ne întâlnim în faţa lui Mussee de l'Orangerie, Muzeul Orangeriei, cel plin de tablourile im- presioniştilor. Când Vespa lui se opreşte lângă mine, inima îmi bate atât de tare încât îmi răsună în urechi. Mă sărută pe obraji, după obiceiul franţuzesc, fără să ezite. Când îi simt mirosul atât de cunoscut, îmi amintesc instantaneu cum ne sărutaserăm. Nu trecuse decât o săptămână, dar totul se schimbase de atunci. Mi-a fost dor de el. Ştiu că nu e bine, că nu are cum să meargă. N-o să se mai întâmple. Dar în timp ce nu ştiu ce să fac cu distanţa asta dintre noi, îmi dau seama că nu are rost să mă mint: mai bine aşa decât să nu-l mai văd deloc. Ne aşezăm la coada din faţa muzeului, care şerpuieşte pe câteva rânduri.

— De ce apare un semn de întrebare în faţa Muzeului Orangerie? mă întreabă Louis după ce-i dau lista.

— Dr. Pastel mi-a zis că tabloul acesta e în patrimoniul muzeului, dar că e posibil să nu fie expus. M-am gândit că n-ar strica să verific.

Louis zâmbeşte când aude numele:
— Dr. Pastel, spune el. O amintire din vremuri mai fericite.
— Da, e o poreclă grozavă, zic şi eu, simţind că-mi iau foc obrajii.
Cu numai o oră în urmă aş fi putut să jur că o întâlnire cu Louis e cea mai proastă idee cu putinţă. Iar acum... acum trebuie să mă concentrez ca să-mi amintesc de ce suntem aici.
Coada se mişcă greu, aducându-mă din ce în ce mai aproape de bunica străbunicii mele. *Poate.* Ar putea fi aici, între zidurile astea încărcate de istorie, imortalizată pentru eternitate. Şi poate că într-o zi îi voi spune fetiţei mele povestea vânătorii de tablouri din Paris, aşa încât măcar *ea* să nu aibă nici cea mai mică îndoială în ceea ce priveşte originea sa.
Louis se uită la ceas când un angajat iese şi spune:
— *Le musee va fermer bientot. Nous sommes complets pour aujourd'hui.*
— Vor închide curând şi nu mai lasă pe nimeni să intre? îl întreb pe Louis, să mă asigur că am înţeles bine ce mi s-a spus.
îmi zâmbeşte compătimitor:
— Aşa e. Dar să privim şi partea bună a lucrurilor: franceza ta s-a îmbunătăţit simţitor.

Râd, deşi sunt devastată. Îi zic:

— Oare n-am putea să-i explicăm că avem un fel de urgenţă?

Louis ridică o sprâceană, întrebător:

— Şi să ne băgăm în faţa tuturor? Hmm, chiar că te transformi într-o adevărată franţuzoaică!

Mulţimea începe să se risipească, iar paznicul închide uşa. E clar că n-o să intrăm astăzi.

— îmi pare rău că te-am făcut să baţi drumul până aici, îi spun lui Louis.

El ridică din umeri şi zice:

— Poţi să-mi faci cinste cu un suc ca să te revanşezi.

Dau să-i răspund, dar... nu pot. Nu pot să ies cu el la un
suc, dar nici nu-i pot spune asta în faţă. Pe de altă parte, după tot ce s-a întâmplat, a venit să mă ajute să dezleg misterul familiei mele. Aş putea măcar să-i mulţumesc pentru asta.

— S-a făcut, zic.

Trecem prin Place de la Concorde, în centrul căreia se află un obelisc egiptean vechi de câteva secole, şi ajungem în Grădinile Tuileries. Pe drum, mă opresc să fac poze, încercând să imortalizez tot ce-mi iese în cale. Nu mă apuc să-i propun lui

Louis să facem un selfie, e încă multă tensiune între noi, dar cel puţin sunt recunoscătoare că pot să descopăr, o dată în plus, comorile acestui oraş împreună cu el.

Trecem prin Place Vendome, în mijlocul căreia descoperim o altă coloană impozantă, de data asta de culoare verde. Piaţa e înconjurată de unele dintre cele mai scumpe magazine de bijuterii şi hoteluri din oraş, inclusiv faimosul Ritz. Cu toate astea, nimic nu iese în evidenţă: clădirile de culoare crem sunt doar o idee mai luminoase şi păzite de bărbaţi care poartă mănuşi şi costume din trei piese.

Găsim o cafenea drăguţă pe o străduţă cu un nume tare frumos: Rue des Capucines, undeva la marginea pieţei, cu o terasă mare şi locuri libere într-un colţ, numai bune să căşti gura la trecători. Louis comandă o bere, iar eu încerc să nu tresar, amintindu-mi că are aproape 18 ani – şi că aici e ceva normal. Eu iau un *Perrier rondelle,* în amintirea primei mele seri în Paris. Câte se schimbaseră de atunci... inclusiv accentul meu! Nu că mă laud, dar încă vreo câteva săptămâni aici şi nu mă va mai deosebi nimeni de localnici. Doar că nu mai am câteva săptămâni. În

curând, o să-mi iau rămas-bun de la toate astea – terase, trotuare pavate, clădiri vechi. Ceea ce înseamnă că trebuie să-mi descarc sufletul chiar acum.

— De ce ai sunat-o pe dr. Pastel? După tot ce ţi-am spus, mi-am imaginat că nici n-o să te mai gândeşti la mine.

Chiar atunci chelnerul ne aduce băuturile, iar Louis aşteaptă să plece ca să-mi răspundă.

— Ţi-a intrat în cap că sunt un fel de gigolo care urmăreşte balerine ca să le frângă inimile.

Deschid gura să protestez, dar mă opreşte ridicând o mână:

— Să ştii că m-ai rănit foarte tare spunându-mi lucrurile astea, după tot ce a fost între noi.

— îmi pare rău, îngaim, neîndrăznind să-i înfrunt privirea.

Nici el nu se uită la mine, în schimb, ia de pe masă un suport cartonat pentru pahare şi îl învârte între degete. Cei doi tipi de la masa alăturată ne privesc cam ciudat, simţind probabil tensiunea dintre noi.

— Dar ai avut dreptate, adaugă Louis, ferindu-şi privirea.

Au! Mă simt de parcă m-ar fi ciupit cineva foarte tare, senzaţie ce durează câteva secunde bune.

— În legătură cu ce? reuşesc să-l întreb, fără să-mi doresc, de fapt, să aflu.

Louis îşi drege vocea şi se foieşte pe scaun. Nu cred că m-am mai simţit vreodată atât de inconfortabil.

— În ziua în care ne-am întâlnit pe scări... începe el, apoi oftează zgomotos şi continuă: Mă dusesem să mă întâlnesc cu fosta mea prietenă. Mă rog, aproape fostă.

Inima mi se strânge şi lacrimile mi se adună în colţul ochilor. Nu credeam că adevărul va fi chiar mai rău decât ceea ce-mi imaginam eu, dar se pare că mă înşelam.

— Pot să-ţi explic, adaugă Louis, aruncându-mi o privire scurtă.

— Nu e nevoie, îi răspund, abia auzit. O parte din mine e curioasă, bineînţeles, şi vrea să afle toate detaliile. Dar nu ştiu dacă pot să suport.

— Te rog, lasă-mă să o fac, mă întrerupe el şi, înainte să mai apuc să zic ceva, începe: Acum doi ani, când Max făcea cursul ăsta, m-a invitat la o petrecere a elevilor de la şcoală. Eu tot glumisem despre cât e de norocos că-şi petrece timpul printre atâtea fete frumoase, aşa că

n-a vrut să mă lase pe dinafară. Am întâlnit o fată acolo şi am continuat să ne vedem. A fost de la început foarte complicat, amândoi eram foarte geloşi, uneori chiar posesivi. Aveam sentimente unul pentru celălalt, dar... nu ştiu, pur şi simplu nu a mers. Cu toate astea, ne-am şi distrat, ne-am făcut un grup, am devenit apropiaţi – eram noi, Max, Emilie (nu erau împreună pe atunci) şi încă vreo câţiva elevi de la şcoala voastră. Ne petreceam tot timpul împreună, unul pe la altul, la filme, concerte, petreceri. Nu eram într-o relaţie doar cu ea, ci cu tot grupul, bănuiesc că şi de asta a mers cât a mers. Apoi... ea a pus capăt. N-ar fi trebuit să mă surprindă, dar m-a dat peste cap...

— Ai iubit-o, spun eu, iar vocea îmi tremură.

Se uită în altă parte şi aprobă dând din cap, înainte să continue:

— Aşa că am început să mă combin cu alte balerine, pe care le cunoştea. Nu a fost nimic serios, probabil încercam să mă răzbun cumva pe ea. A fost însă o petrecere la care lucrurile au scăpat puţin de sub control. Am băut prea mult şi... imaginile au ajuns să circule prin toată şcoala. Le-a văzut şi tata. Mie nu mi-a zis nimic atunci, dar i-a atras atenţia lui Max.

I-a zis ceva de genul „cursul ăsta nu e o tabără de vară. Dacă încă mai ai energie să mergi pe la petreceri înseamnă că nu munceşti suficient”.

Pare ceva tipic pentru tatăl lui, dar Louis mă priveşte atât de grav, încât decid să-mi păstrez observaţia doar pentru mine.

— Apoi... s-a întors la mine, spunându-mi că vrea să mai încercăm o dată.

îmi dau seama că încă nu i-a spus numele şi mă întreb dacă nu a făcut-o pentru că e încă foarte dureros pentru el.

— I-am cerut sfatul lui Max. E prietenul meu cel mai bun de zece ani, de pe vremea când îmi pierdeam timpul pe la orele lui tata. Părinţii mei tocmai divorţaseră, mama era plecată tot timpul, iar eu nu aveam unde altundeva să mă duc.

— Bănuiesc că ţi-a fost foarte greu să treci prin divorţul alor tăi, spun eu, rezistând cu greu tentaţiei de a-mi pune mâinile peste ale lui.

Ridică din umeri.

— Sunt mult mai fericiţi acum, ca prieteni, decât înainte. Oricum, Max a fost de părere că poate mă purtam aşa pentru că încă mai simţeam ceva pentru ea. Şi a avut dreptate. Ne-am împăcat – asta se întâmpla acum un an – şi totul a fost bine pentru câteva luni. Făceam tot felul de

chestii împreună cu Max şi Emilie, dar când rămâneam doar noi doi, lipsea ceva.

Mă priveşte vinovat.

— Aşadar, eraţi încă împreună când ne-am întâlnit? îl întreb eu pe cel mai neutru ton pe care îl pot găsi.

Nu las să se vadă nimic, dar sunt zdruncinată şi amărâtă. Momentul despre care vorbim a fost cel mai emoţionant şi mai spontan din întreaga mea viaţă. Mă simt înşelată, deşi n-am de ce.

— Nu, spune Louis. Ba da. De fapt, nu chiar. Ultimele şase luni n-am făcut altceva decât să ne împăcăm şi să ne despărţim iar şi iar. Niciodată nu ştiam cum stau, dacă mai suntem împreună sau nu. Atunci, cînd aşteptam pe treptele şcolii, tocmai ce ne despărţiserăm, *din nou.* Dar îmi spusese că vrea să vorbim şi nu m-am putut abţine, aşa că venisem să mă întâlnesc cu ea.

— Cine e? îl întreb, încercând să-mi amintesc ce s-a întâmplat în ziua aceea.

Louis nu ezită deloc:

— E prietena cea mai bună a lui Emilie, Sasha. E şi ea stagiară. Rămăsese de vorbă cu cineva atunci, iar eu deja regretam că alergasem într-acolo. Era un cerc din care nu puteam scăpa şi care nu ne aducea nimic bun... şi-apoi te-am văzut pe tine.

Oftez şi-i spun:

— Aşadar, m-ai folosit ca să scapi de o discuţie urâtă cu oarecum fosta ta?

Vorbele mele sunt mai sarcastice decât am intenţionat, dar Louis nu se supără.

— Ştiu că nu sună bine deloc, dar da, zice el. Erai aşa de panicată şi de drăguţă încât mi-am dat seama că nu-mi doream, de fapt, să fiu acolo. Oricum, era în zadar.

înghit în sec, amintindu-mi de ziua în care eram cu Louis la Musee d'Orsay şi de cât de ciudat îl privise Emilie atunci. Probabil că-l văzuse vorbind cu mine şi se gândise la prietena ei. îmi revine în minte şi ziua în care îl văzusem pe Fernando vorbind cu Sasha pe stradă, dar şi petrecerea de pe vas, unde fuseseră toţi patru.

— Deci tu şi Sasha... încep eu. Ştiu ce vreau să-l întreb, dar mi-e teamă de ce-mi va răspunde.

— Am terminat-o. Mi-a trimis mesaje, dar i-am spus că s-a sfârşit. Pentru totdeauna. Doar că nu o pot scoate definitiv din viaţa mea. Avem atâţia prieteni comuni, chiar n-aş vrea să-i pierd.

Aprob, tristă. Sunt conştientă că toţi avem un trecut, doar că al lui e cam... recent.

— Îţi jur, Mia, între mine şi ea nu s-a mai întâmplat absolut nimic de când te-am

cunoscut. Cred că şi-a dat seama că m-am schimbat. Nu i-am mai răspuns instantaneu la mesaje. N-am mai fost niciodată aşa distant cu ea.

— Crezi că ea i-a spus tatălui tău? Poate ne-a văzut împreună şi i-a zis ceva.

Cumva, nu prea îmi pasă cum a aflat *Monsieur* Dabrowski, dar dacă vreuna dintre stagiare mă dispreţuieşte din cauză că i-am suflat iubitul şi încearcă să-mi distrugă aceste ultime zile, păi, aş cam vrea să ştiu.

Louis scutură din cap:

— M-am gândit şi eu la asta. Ştiu că e geloasă, dar...

— Nu vreau decât să ştiu cât de mare e beleaua în care sunt, îi zic eu, râzând încet.

Louis trage adânc aer în piept şi spune:

— Nu, Mia, mama a făcut-o. Mai ştii că ţi-am spus că-i povestisem despre tine şi despre legenda familiei tale? Cred că pur şi simplu nu m-a mai auzit vorbind vreodată aşa despre cineva. N-a vrut să ne facă probleme, doar că părinţii mei mai stau de vorbă câteodată şi bănuiesc că a venit vorba cumva. În seara aceea, după ce ţi-a povestit despre... celelalte fete, tata s-a luat şi de mine. Mi-a zis că aş face bine să-mi petrec timpul încercând să aflu ce vreau

să fac cu viaţa mea şi să stau departe de balerinele *lui.*

Mă uit în jur, agitată. Nici n-ar trebui să fim acum împreună.

Dar Louis se îndreaptă şi mă priveşte în ochi:

— Şi da, când ne-am întâlnit, m-am gândit că e posibil să am eu o slăbiciune pentru balerine. Dar n-am putut să mi te scot din minte, aşa că mi-am dat seama că de data asta e altceva. Nu am mai întâlnit pe nimeni ca tine. Deşi eşti atât de pasionată de balet, tot reuşeşti să ai timp şi pentru... viaţă. Iar ca să răspund la întrebarea ta, am su- nat-o pe dr. Pastel pentru că... vreau să te ajut să rezolvi misterul familiei tale fiindcă *tu* îţi doreşti asta. N-am vrut decât să te fac fericită. Din clipa în care te-am întâlnit, mi-am spus că îmi place la nebunie zâmbetul tău. Iar dacă eu sunt motivul pentru care zâmbeşti, cu atât mai bine.

— Sunt copleşită, zic eu, cu inima grea.

Prea multe lupte se dau în ea, nici măcar nu mă pot gândi la toate acum. Oare eu sunt fata despre care vorbeşte? Până acum, viaţa mea a fost un şir lung de ore de balet. Dar apoi am ajuns în Paris şi am

senzaţia că oraşul ăsta mi-a deschis ochii. Sau Louis a făcut-o?

Chelnerul apare să vadă dacă mai vrem ceva, dar Louis îi face semn cu mâna să plece şi continuă:

— I-am spus tatei că nu pot sta departe de tine, dacă te vei întoarce la mine. Strânge din buze şi adaugă: M-a supărat foarte tare ce mi-ai spus, dar am meritat-o. M-ai întrebat pe cine aşteptam atunci pe trepte, când ne-am întâlnit, iar eu nu am fost sincer cu tine.

Aprob din cap, privind în jos. E adevărat şi cred că, în- tr-un fel, am ştiut-o. Mi-am dorit să cred că îl aştepta pe Max, pentru că aveam senzaţia că trăiesc un basm. Mi-am imaginat mereu că e un francez visător, dar viaţa reală e mult mai complicată.

— îmi pare foarte rău, Mia. Aceste ultime săptămâni cu tine au fost printre cele mai fericite din viaţa mea, dar simt că te-am trădat.

îmi vine să plâng şi să râd în acelaşi timp. Să mă arunc în braţele lui şi să fug. Să-l rănesc şi să-l iubesc şi să nu fiu nevoită să aleg.

— Şi mie îmi pare rău despre treaba cu pasiunea, spun într-un târziu. Am spus lucruri... îngrozitoare.

— Da, dar unele sunt adevărate, spune Louis. Pe măsură ce am crescut, m-am gândit că dacă ai o pasiune înseamnă că n-o să te distrezi deloc. Părinţii mei făceau ceea ce şi-au dorit întotdeauna să facă, dar munceau atât de mult încât aveam senzaţia că nici măcar nu aveau timp să se bucure de ceea ce făceau. Dar ce mi-ai spus tu m-a pus pe gânduri, m-a inspirat şi m-a speriat în acelaşi timp. Nu ţi-am spus până acum, dar... să ştii că la un moment dat pictam.

— Serios?

Aprobă, cu un zâmbet pe buze.

— îmi plăcea aşa de mult când eram mic, iar tata începuse să-mi aducă tot felul de cărţi de artă ca să am de unde să mă inspir. Dar am renunţat să mai pictez când am început liceul. Bănuiesc că m-am lenevit. Sau poate m-am gândit că ar trebui să fac exact opusul a ceea ce făceau ai mei. Tu însă m-ai făcut să-mi doresc să reîncep. De fapt, chiar am lucrat ceva... îmi dau seama că-mi ţineam respiraţia.

— Pot să văd? îl întreb.

— Nu, îmi răspunde el, pe un ton ferm. încă nu e gata.

Mă las pe spate în scaun, puţin surprinsă.

— Sunt sigură că e minunat. Nu vrei să-mi spui chiar nimic?
Louis se face că nu mă aude, în schimb, cere nota. îşi scoate portofelul, dar îl opresc.
— Eşti invitatul meu, ai uitat?
încerc să par optimistă, ca şi cum n-aş fi observat că atmosfera se schimbase brusc între noi.
— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru tata, Mia. Ştiu că poate fi foarte dur câteodată, dar nu are legătură cu tine, ci cu mine.

Avea toate motivele să fie supărat pe mine, spun eu. Poate că nu trebuia să o spună în felul acela, dar, până laurmă, chiar am ratat un pas, iar el ştia de ce eram distrasă. Nu-l învinovăţesc.

— O să te descurci de minune, sunt sigur de asta, zice el în timp ce las o bancnotă şi câteva monede pe o tăviţă, apoi se ridică.

Câteva minute mai târziu, ne despărţim. Ne luăm rămas-bun repede, iar momentul e puţin ciudat. Louis pare căzut pe gânduri, iar eu simt că ne spuseserăm tot ce aveam de spus. Pentru moment. Soarele apune în timp ce mă îndrept spre casă, iar cerul e de un albastru înceţoşat. O singură întrebare mă chinuie tot restul nopţii: oare când o să-l mai revăd?

CAPITOLUL 26

Ziua spectacolului se apropie cu paşi repezi, iar eu şi Audrey repetăm de două ori mai mult. Ajungem la şcoală mult înaintea celorlalţi şi plecăm ultimele. Dar entuziasmul e mare, aşa că azi vreo câteva eleve din anii mai mici ne întreabă dacă pot asista la repetiţii.

— Atâta timp cât nu vorbiţi, n-am nimic împotrivă, le spune Audrey calmă, dar văd că zâmbeşte. Dar ce balerină nu se bucură când are fani? încep eu, iar Audrey se oferă să se ocupe de muzica pentru soloul

meu. În timp ce-mi iau poziţia, încerc să-mi liniştesc mintea, să ignor oamenii din sală, claxoanele maşinilor şi chiar gândul la Louis. Vreau ca repetiţia asta să nu fie decât despre mine – sau măcar despre Odile. Primele note muzicale umplu încăperea, iar eu îmi fac intrarea. Imediat ce-mi ridic piciorul drept, creierul meu blochează stresul şi confuzia, lăsându-mi sentimentele să-mi inspire mişcările. În total, soloul meu ţine trei minute, dar în mintea mea continuă la nesfârşit, învăluindu-mi muşchii încordaţi cu plăcerea de a face ceea ce iubesc cel mai mult.

Mă întorc la realitate abia când termin. Publicul restrâns aplaudă, chiar şi Audrey. Fac o plecăciune, apoi mă îndrept spre bancă, să-mi recapăt suflul. Audrey nu pierde nicio clipă şi îmi dă telefonul ei, după care îmi ia locul în mijlocul sălii. îşi ia poziţia, îşi îndreaptă umerii şi coloana şi îşi ridică bărbia, căutând unghiul perfect. O privesc, vrăjită de eleganţa pe care o emană. E Lebăda Albă de vis, e făcută pentru rolul ăsta. Atunci înţeleg: *Monsieur* Dabrowski făcuse alegerea perfectă. Ne citise de la bun început.

Nu mi-am luat o secundă ochii de la ea, însă, în clipa în care termină, simt o

schimbare. Publicul aplaudă încet şi e ceva ciudat în atmosferă. Lui Audrey îi pică faţa. Îi urmăresc privirea şi mi se taie respiraţia.

Myriam Ayed, prim-balerina Operei din Paris, ne priveşte din uşa rămasă deschisă. Poartă o pereche de colanţi şi un tricou lălâu, de sub care se ivesc bretelele costumului de balet, şi o geantă de sport pe umăr. îmi dau seama că e aici pentru acelaşi lucru ca şi noi: repetă pentru următorul spectacol. Şcoala e foarte mare, iar studiourile unde repetă profesioniştii sunt într-o altă aripă. N-o mai văzusem din prima zi.

— *Bravo*, spune ea, aplaudând şi intrând. Foarte bine.

— Mulţumesc, murmură Audrey, ca lovită de trăsnet.

— Şi ţie, spune atunci Myriam, întorcându-se spre mine. Roşesc. Amândouă aţi dansat foarte bine, continuă ea.

Zâmbesc, bâlbâind câteva mulţumiri, dar atât. Mi-e teamă nu cumva să spun vreo prostie unei balerine celebre.

— Pot să vă dau un sfat? Schimbaţi rolurile, ne spune ea, arătând cu degetul dinspre mine spre Audrey şi invers.

Audrey se încruntă la mine. Fac acelaşi lucru.

— Nu înţeleg, zic eu, în cele din urmă.

Ceilalţi elevi au rămas muţi, se mulţumesc să urmărească în ce fel facem faţă presiunii de a fi privite de idolul nostru.

— Adică tu vei fi Lebăda Albă, îmi spune, iar tu – arată către Audrey – vei fi Lebăda Neagră. Schimbaţi rolurile. Doar pentru o zi, încercaţi să dansaţi una în locul celeilalte.

— Dar... încep eu.

Sunt pe cale să enumăr toate motivele pentru care nu putem face asta. Gândul de a dansa prost în faţa lui Myriam Ayed este atât de greu de suportat încât îmi taie respiraţia. Dar nu zic nimic din ce aş vrea, căci Audrey îmi aruncă o privire care pare să spună: „Doar fă-o şi taci.” Are dreptate, doar n-o să mă apuc să mă cert cu cea mai cunoscută balerină din Paris!

Myriam Ayed se aşază pe bancă în timp ce Audrey îmi face loc să-mi iau poziţia. Doar că n-am învăţat paşii ei. N-aş putea să-i spun nici dacă aş încerca. Şi totuşi, corpul meu pare să-i ştie. De fapt, am senzaţia că muşchii mei sunt chiar încântaţi de schimbare în timp ce mă ridic şi mă întorc, mă răsucesc şi fac piruete.

Braţele la fel, se rotunjesc, îmbrăţişând un copac invizibil, conduse de muzică şi de bătăile inimii mele. Sunt sigură că nu eu deţin controlul în momentul ăsta, ci corpul meu, care pare să-i fi spus creierului: „Relaxează-te. Mă ocup eu de asta.”

Când termin, o caut cu privirea pe Audrey. Am învăţat să-i citesc orice expresie, oricât de impasibilă ar vrea să pară. Iar acum, cu toată subtilitatea, mesajul e: „Ţi-a ieşit!”

Apoi e rândul lui Audrey să devină Lebăda Neagră. Îi văd teama în priviri, dar muzica o poartă la fel cum a făcut-o şi cu mine, iar când încheie, are un zâmbet imens pe faţă.

— *Magnifique,* „minunat”, spune Myriam Ayed, zâmbindu-ne larg şi mutându-şi privirea de la una la alta. Vedeţi voi, baletul e o experienţă colectivă. Fiecare dansator pregăteşte scena pentru cel care va dansa după el. Chiar şi când faci un solo, nu e vorba doar despre tine, tu doar atragi atenţia tuturor pentru câteva minute, înainte de a trece la momentul următor. Baletul înseamnă armonie, iar aceasta nu poate fi obţinută decât prin muncă în echipă.

îi sorb fiecare cuvânt, simţind cum bucuria îmi curge prin vene, iar când mă

uit la Audrey, are cea mai gravă faţă de pe pământ. E drept că n-am făcut decât un simplu schimb de roluri, dar am senzaţia că facem asta din clipa în care am ajuns în Paris. Şi sunt sigură că simte la fel. Mă îndrept spre ea şi nu mă pot abţine: o iau în braţe şi o strâng cât pot de tare. E încordată, dar apoi simt cum i se domolesc bătăile inimii.

— E cea mai frumoasă zi din viaţa mea, îi şoptesc la ureche.

— Nu, e cea mai frumoasă zi din viaţa *mea,* îmi răspunde ea.

Izbucnesc în râs, dar ea nu-şi permite decât un chicot scurt. Până la urmă, Myriam Ayed e încă aici, privindu-ne

.Câteodată mi-aş dori să pot trăi într-un studio de dans. Realitatea nu m-ar putea găsi aici. Nu sunt Mia, nu sunt doar o fată de 17 ani, nu sunt elevă de liceu. Sunt cine vreau eu să fiu, o fată care simte totul prin prisma celei mai frumoase forme de artă.

Dar imediat ce plec, redevin Mia, iar inima mi se îngreunează ca un bolovan. Se apropie timpul să plec. Parisul şi Louis se îndepărtează tot mai tare şi nu pot face nimic să schimb lucrurile. Audrey e lângă mine, mergem tăcute spre staţia de metrou, aşa de tăcute că aproape uitasem că e cu mine. Asta până când mă întreabă:

— N-ai vrea să mergem pe jos?

— Bine.

Căminul nostru e exact peste Sena, dar de obicei suntem prea obosite ca să mai putem merge pe jos, deşi drumul trece prin câteva locuri de vis: Place des Vosges, o piaţă elegantă înconjurată de galerii de artă, apoi peste Pont de Sully, prin Ile Saint-Louis până în spatele catedralei Notre-Dame.

Sper că priveliştea minunată mă va ajuta să-mi limpezesc gândurile, dar nu e chiar aşa de uşor. De la ultima întâlnire cu Louis, ne trimiseserăm câteva mesaje, dar

ceva se schimbase şi probabil aşa va rămâne. Mă dărâmă toate lucrurile care se bat cap în cap în mintea mea. Nu voiam să mă îndrăgostesc, dar nici nu pot sta departe de Louis. Voiam să mă dedic baletului, dar nici nu puteam rezista dorinţei de a afla legenda familiei mele. De fiecare dată îmi spun că nu putem fi împreună, dar sfârşesc prin a alerga spre el cât mă ţin picioarele. Am obosit să-mi tot
frământ mintea şi să-mi dau inima peste cap. Să încerc să le împac pe toate.
Trag adânc aer în piept şi mă întorc spre Audrey. Vreau s-o întreb ceva, dar vorbele mi se opresc pe limbă. Nu ştiu de unde să încep.
— Ce e? mă întreabă ea, privindu-mă amuzată.
— Păi... îmi place la nebunie momentul ăsta al zilei în Paris. Soarele apune aşa de încet, iar lumina e incredibil de frumoasă, nu crezi?
Audrey ridică o sprânceană:
— Nu arăţi ca şi cum ai vrea să vorbeşti despre culoarea cerului. Stai, nu cumva e vorba despre...

Chiar vreau să discut despre problemele mele în dragoste cu Audrey, fata cu care e posibil să fiu în competiţie toată viaţa?
— Aşadar, chiar despre el e vorba, zice ea.
— Da, încuviinţez, în cele din urmă. II cheamă Louis. Ştii, n-am venit în Paris să mă îndrăgostesc.
Audrey izbucneşte în râs, apoi spune:
— Sper că nu! Dar ce s-a întâmplat?
Dau din umeri.
— Am fost împreună şi ştiu că nu e în regulă, dar jur că nu aşa am obţinut rolul lui Odile.
Mă opresc şi mă uit la ea, dar nu are nicio reacţie.
— Da, ştiu, spune apoi. Ai obţinut rolul pentru că l-ai meritat. Toată lumea poate vedea asta.
— Ah, fac eu. Oare tot timpul ăsta a fost atât de simplu? Da, în fine, continui eu, acum nu mai suntem împreună din cauza mea şi...
— Şi ai vrea să fiţi din nou?
— Nu, răspund eu, foarte ferm, dar bineînţeles că nu gândesc aşa. N-ar avea niciun sens, mai adaug.
Audrey se opreşte brusc. îmi face semn să vin mai aproape, ca să ne retragem din mulţimea de pietoni de pe pod. Lângă noi, o tânără îmbrăcată într-o rochie verde, cu

o eşarfă colorată înfăşurată în jurul părului lung, negru, cântă „La vie en rose”.
— Mia, tu oricum vei face ceea ce-ţi spune inima. Aşa eşti tu.
— Dar ce fac cu spectacolul? Cu directorul artistic de la ABT? N-ar trebui să am nimic altceva în minte!
Audrey oftează şi spune:
— Dar ce-o să faci cu toate regretele pe care-o să le ai?
Ştiu bine ce-mi spune inima, repetă la nesfârşit acelaşi
nume din prima zi.
— Tu n-ai risca niciodată să fii distrasă de un băiat, îi zic.
Audrey chicoteşte:
— Evident că nu! Dar asta nu înseamnă că nu mi-ar plăcea să mă îndrăgostesc. Când o să dansez la Balşoi Teatr sau unde voi ajunge, n-am de gând să mă întorc în fiecare zi într-o casă goală, să-mi ţină companie doar poantele.

Privesc în jur, apoi în josul râului, ascultând versurile: *Il est entré dans mon coeur une part de bonheur dont je ne connais la cause.* Sensul lor îmi răsună puternic şi limpede în minte: „Mi-a pătruns în inimă o parte din fericirea a cărei cauză nu o cunosc”.[1]LOUIS.Venisem în cel mai frumos oraş din lume ca să mă dedic carierei. În schimb, am primit ceea ce promite Parisul: dragoste. Am muncit din greu şi am primit rolul lui Odile. Am repetat până la epuizare şi voi continua să o fac până în clipa când voi intra pe scenă. Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla în acest moment? Bănuiesc că regretele. Vreau să fiu cu Louis, chiar dacă numai pentru câteva zile şi chiar dacă nu ne vom mai revedea niciodată.

Nu cred că voi fi în stare să mă iert vreodată dacă n-aş da o şansă poveştii noastre.

CAPITOLUL 27

Prima oprire în itinerarul nostru de sâmbătă este la Muzeul Orangerie, în Grădinile Tuileries. Parcul e străjuit într-o parte de o roată Ferris, iar în cealaltă de Luvru, cu nenumărate rânduri de copaci între ele. De pe crengi, păsările ciripesc vesele sub soarele strălucitor. Vânătoarea

---

1 **Vers din cântecul „La vie en rose”, de Edith Piaf, pe muzica lui Louiguy (n. tr.).**

noastră de tablouri are un început promiţător.

Aseară, dr. Pastel m-a sunat să-mi spună că aranjase să mergem să vedem cele două tablouri care nu erau expuse pentru public. Al treilea se află la Musee d'Orsay, îi făcusem o poză ultima dată când fusesem acolo, dar dansatoarea se uită într-o parte, aşa că nu poţi să-i vezi faţa. Deci, chiar dacă ăsta ar fi tabloul pe care-l caut, n-o s-o ştiu niciodată sigur.

— Ce ciudat că am venit aici să vedem un tablou de Degas, zice Louis când intrăm.

— De ce spui asta? îl întreb eu, atât de atentă la misiunea noastră, încât tonul îmi e mai serios decât aş vrea.

— Fiindcă locul ăsta e celebru pentru tablourile cu crini ale lui Claude Monet.

Mă conduce într-una dintre sălile ovale. Nuanţe de albastru, purpuriu şi verde încercuiesc spaţiul, iar mulţimea de turişti din mijloc stă să le admire. Cred că numai în Paris muzeele în sine sunt opere de artă – de la palate la gări vechi şi camere rotunde, care să se potrivească perfect cu tablourile. Mă pregăteam să le studiez mai îndeaproape când Louis mă trage înapoi.

— Stai, îmi spune el. Ai uitat ceva.

înainte să apuc să întreb despre ce e vorba, mă sărută.

Când se opreşte, zâmbesc şi mă aplec spre el pentru un alt sărut. Ştiu că subiectul zilei este Degas, dar... n-am cum să ratez ocazia. De data asta n-o să cântăresc prea mult lucrurile.

Ne plimbăm prin camera circulară, admirând nesfârşitele tuşe pastelate care se învârt şi se transformă în picturi. Parcă o vrajă pune stăpânire pe mine şi mă face să uit complet de tabloul lui Degas. Dar nu pentru multă vreme.

Urcăm treptele spre etajul următor, găsim pe cineva din personal – un tânăr îmbrăcat în uniformă gri – şi îi spunem că avem întâlnire cu domnul Martin, arhivarul muzeului. Suntem conduşi spre o uşă aflată la capătul holului, pe care se află o plăcuţă care ne anunţă că intrarea e permisă doar angajaţilor. Mă cuprinde emoţia când intrăm – ia uitaţi-vă la mine cum îmi folosesc relaţiile pentru a avea acces în locuri importante. Mă rog, cât de important poate fi subsolul unui muzeu...

— Nu aveţi voie să atingeţi nimic, ne atenţionează domnul Martin în timp ce ne îndreptăm spre nişte cutii negre imense aşezate în rânduri, la câţiva metri distanţă unele de altele.

Domnul Martin are o barbă neagră deasă, ochelari cu rame rotunde şi aerul cuiva care ar face orice ca să-şi protejeze copiii.

— Şi nici să spuneţi cuiva că aţi fost aici, adaugă el, cu tonul unui profesor.

— N-o s-o facem, răspund eu.

Cu toate astea, dacă voi găsi tabloul cu strămoaşa mea, e foarte posibil să fiu tentată să-l iau la subsuoară şi s-o rup la fugă. E foarte frig în încăperea asta luminată de neoane şi lipsită de ferestre, tremur în rochia mea subţire, înflorată. Domnul Martin ne spune că temperatura scăzută conservă operele de artă, multe dintre ele vechi de câteva secole. Între timp, această operă neterminată în vârstă de doar 17 ani îşi doreşte să-şi fi pus un pulover în geantă. Louis îmi freacă uşor braţul ca să mă încălzească, iar eu îl iau de mână. încă mi-e frig, dar acum nu îmi mai pasă.

Domnul Martin se opreşte în faţa unei cutii negre mari pe care scrie „57.B” şi scoate din buzunar o pereche de mănuşi albe de bumbac. Nici nu mai respirăm când deschide cutia şi abia atunci îmi dau seama cât e de linişte, nu se aude decât bâzâitul aerului condiţionat. îmi trece prin cap că, deşi în Paris nimeni nu are aer

condiţionat în casă, operele de artă se bucură tot timpul anului de temperatura ideală. E o chestiune de priorităţi.

— Aici este, ne spune domnul Martin şi scoate o ramă mică din cutie. O pune cu grijă pe un stativ şi dă la o parte pânza cu care e acoperită.

— Ce frumoasă este! exclam eu, cercetând femeia învăluită într-o mare de tul verde.

Are trăsături ascuţite, nasul în vânt şi părul lung, negru, prins cu o fundă verde, asortată. Are un braţ ridicat, dar n-aş putea spune dacă într-un arabesc sau dacă şi-l întinde.

— De ce-l ţineţi ascuns? întreb. Eu credeam că picturile cele mai cunoscute ale lui Degas sunt expuse în toată lumea, iar cele mai puţin importante ajung la arhivă, dar acesta e absolut minunat, chiar merită să fie văzut.

Domnul Martin zâmbeşte cu tristeţe:

— Ele sunt atât de multe, iar pereţii sunt prea puţini. Câteodată le mai dăm cu împrumut pentru anumite expoziţii, dar pe acesta nu l-a mai văzut nimeni de mai bine de zece ani.

— Asta ne face şi mai speciali, zice Louis cu o sclipire în ochi.

Mai studiez puţin tabloul, sperând că-mi va transmite ceva.

— Ce părere ai? mă întreabă Louis.

îmi las capul în jos. Oare ar trebui să o recunosc? O să *ştiu* pur şi simplu când o văd? întreb dacă pot să fac o poză, dar domnul Martin îmi răspunde printr-o privire îngrozită. Asta e, trebuia să încerc. Măcar mă lasă să mai privesc o vreme pictura. Sunt conştientă de privirea întrebătoare a lui Louis, dar nu ştiu ce ar trebui să simt. Domnul Martin îmi ascultă cu răbdare toate întrebările legate de tablou – când a fost pictat, în ce an, ce poveste are –, dar, deşi are răspunsuri la majoritatea, lucrurile nu devin deloc mai clare.

Când ieşim din muzeu, descoperim că parcul e plin de lume, dar mai ales de câini.

— Abia după-amiază avem următoarea întâlnire, aşa e? mă întreabă Louis, în timp ce pornim pe o alee.

Îi văd sclipirea din ochi şi zâmbesc.

— Ce ai pus la cale? îl întreb.

— *Mademoiselle,* o să ai o surpriză foarte plăcută, îmi spune zâmbind. E un secret... nu foarte secret.

După o scurtă plimbare, ajungem în faţa unei alei înguste. Intrarea în Galeria

Vivienne abia dacă se vede din stradă, ai putea rata cu uşurinţă semnul decolorat aflat deasupra uşii de fier forjat.

Când intrăm, am senzaţia că ne-am întors în timp. E un pasaj lung şi îngust, cu o cupolă din sticlă deasupra, care lasă să intre toată lumina soarelui, reflectându-se pe stucatura bogată şi pe podeaua colorată. Parcă am fi ajuns cumva chiar în lumea lui Degas. În jur e plin de buticuri drăguţe unde se vând cărţi, jucării de lemn, vinuri şi antichităţi.

Louis priveşte cum absorb totul ca un burete.

— Îţi mulţumesc că m-ai adus aici, îi spun, iar gândul că am propriul meu ghid turistic mă face să mă simt ciudat de mândră.

— Mi-ar plăcea să-ţi pot arăta mai multe, răspunde el. Sunt multe astfel de pasaje ascunse prin tot oraşul. îmi place că trebuie să ştii unde să le cauţi, nu sunt foarte uşor de găsit.

Mi-ar plăcea să le pot vizita pe toate, dar acum mor de foame.

— Te rog, spune-mi că următoarea oprire e pentru prânz, îi spun eu râzând.

Louis se înveseleşte:

— *Bien sur!* „Bineînţeles”… În Franţa nu există întâlnire fără mâncare.

Facem cale întoarsă spre Grădinile Tuileries şi spre „Angelina”, o celebră ceainărie tradiţională.

— Ar trebui să te avertizez că e un loc extrem de popular printre turişti, îmi spune Louis în timp ce aşteptăm afară să intrăm. Nu e chiar genul meu.

— Ah, să înţeleg că faci o excepţie pentru iubita ta din America? îl întreb, aruncând o privire spre fereastră, să văd cum îmi stă părul.

Abia apoi îmi dau seama ce am spus. *Non,* Mia! Ce-o fi în capul tău?! Nu poţi să te autointitulezi iubita cuiva, mai ales când lucrurile sunt şi-aşa destul de complicate.

Chiar dacă vorbele mele îl surprind pe Louis, nu lasă să se vadă, ci continuă:

— Exact, e de datoria mea de francez să mă asigur că guşti celebra ciocolată caldă şi deserturile noastre decadente. Totuşi, o să luăm mai întâi câte o salată, ca să nu ştie lumea că am venit doar pentru dulciuri.

— Nu mai am decât o săptămână la dispoziţie ca să gust toate tartele cu zmeură din Paris, spun eu, aşa că n-am nicio clipă de pierdut.

Am vrut să fac o glumă, dar Louis se întunecă.

— Doar o săptămână, spui?

E o întrebare retorică, amândoi ştim cât timp mai avem. Louis oftează şi-mi înconjoară mijlocul cu braţul, trăgându-mă spre el. E atât de bine, atât de plăcut, de perfect. Apoi mă sărută.

A avut dreptate în ceea ce priveşte deserturile, aşa încât prânzul nostru aproape ne bagă în comă diabetică. îmi plac dulciurile americane şi nu fac nazuri, mănânc orice, gogoşi, prăjitură cu morcov sau cu ciocolată, dar deserturile franţuzeşti au ceva special, de la glazura lucioasă la fructele aşezate delicat sau la numele amuzante – *religieuse,* spre exemplu, pentru un foietaj cu două straturi de cremă ori *Paris-Brest* pentru ceea ce cred că e strămoşul Cronut-ului. Dar acum, ca doi soldaţi curajoşi, trebuie să pornim în a doua parte a turului nostru dedicat lui Degas.

Se dovedeşte că accesul la al doilea tablou e chiar mai dificil decât la primul. Se află la sediul Givenchy, celebra casă franţuzească de modă, chiar în biroul designerului principal. În mod normal, nu ne-ar fi lăsat nimeni să ne băgăm nasul,

dar, din fericire, dr. Pastel fusese cea prin intermediul căreia fusese achiziţionat tabloul cu câţiva ani în urmă.

Cum e sâmbătă, clădirea e pustie, nu e decât asistentul directorului, un tip foarte tânăr pe nume Vincent, ras în cap şi îmbrăcat în costum negru. La insistenţele dr. Pastel, Vincent fusese desemnat să se ocupe de noi. Trecem pe lângă un dulap de mărimea unei camere în care sunt agăţate sute de rochii *haute couture,* de „croitorie de lux", şi îmi dau seama că n-aş fi reuşit niciodată să găsesc tabloul de una singură. Dacă n-ar fi fost Louis să-mi dea speranţă, nu m-aş afla aici, atât de aproape de o altă capodoperă.

De data asta, avem de-a face cu o schiţă, într-o ramă simplă, neagră, care ocupă jumătate din peretele din spatele biroului. înfăţişează trei balerine şi este de o simplitate incredibilă – doar cărbune pe o pânză albă dar şi de o precizie extraordinară. Fetele sunt surprinse în momentul în care execută un *plié',* fiecare detaliu, de la poziţia tutu-ului la arcuirea braţelor, scoate în evidenţă faptul că Degas nu a fost doar un simplu observator, ci înţelegea baletul cu adevărat.

— Ăsta e, îi spun lui Louis. Nu pot să-ţi explic, dar ştiu că ăsta e.

Balerina din mijloc îmi pare foarte cunoscută şi îmi dau seama repede de ce, dar trebuie să fiu sigură. Scot poza cu Élise Mercier şi cele două prietene ale sale din geantă, iar Louis mi-o ia din mână şi o pune pe perete, lângă schiţă, în timp ce Vincent începe să se încrunte la noi. Am senzaţia că nu e un mare admirator al lui Degas.

— Uite, spun eu, analizându-le pe fetele din poză şi comparându-le cu cele din schiţă, înălţimea corespunde.

Ne uităm unul la altul, zâmbind tot mai larg.

Louis se mai uită o dată la schiţă, apoi aprobă încet:

— Da, ea este străbunica ta.

Trag aer în piept, iar ochii mi se umezesc de emoţie. N-am uitat ce mi-a spus dr. Pastel – nu am cum să fiu sigură. Dar în inima mea ştiu că e adevărat. Louis o ştie şi el. Ne aflăm în faţa unei schiţe realizate de către Degas în care este înfăţişată bunica străbunicii mele, prim-balerină la Opera din Paris. Legenda familiei mele este adevărată, nu există nicio urmă de îndoială.

Louis îi spune ceva lui Vincent, îmi dau seama că îl roagă să ne lase să facem o

poză. Acesta însă face ochii mari, dezgustat, ca şi cum Louis i-ar fi zis că vreau să iau schiţa şi să mi-o pun în buzunar.

— *Ah, non, ce n'est pas possible!* „Ah, nu, este imposibil!” exclamă Vincent tăios.

—*Je comprends,* „înţeleg”, spune Louis, făcându-mi însă cu ochiul.

Vorbeşte în continuare, dar observ că se întoarce încet cu spatele la mine, în aşa fel încât Vincent nu mă mai poate vedea. Profit de ocazie, îmi scot uşor telefonul şi fac repede câteva poze. Nu ştiu prea bine ce fac, dar reuşesc să arunc o privire la telefon înainte să-l strecor înapoi în geantă şi îmi dau seama că reuşisem. Elise Mercier, balerina lui Degas, va fi cu mine pentru totdeauna.

— Cum te simţi? mă întreabă Louis luându-mă de mână când ieşim în bulevardul aglomerat.

Stresată de spectacolul care se apropie. încântată că am găsit tabloul pe care l-am căutat atât de mult. Emoţionată de ziua asta minunată petrecută cu el. Şi confuză din toate aceste motive.

— Fericită, spun într-un târziu, zâmbind.

Clar ăsta e cuvântul care exprimă cel mai bine cum mă simt.

— Şi eu la fel, zice el, trecându-şi mâna prin părul meu, apoi mă sărută.

Mia cea obişnuită s-ar fi gândit imediat la ce cred oamenii care ne văd, dar Mia *la parisienne* se bucură pur şi simplu de moment, cu inima plină de încântare şi stomacul plin de fluturi.

Mi-aş dori ca ziua asta să nu se termine niciodată, dar cum asta nu e cu putinţă, mă hotărăsc să fac ceva ce stă în puterea mea: să o fac de neuitat

— .Iar o să-mi spui că-mi plac chestiile turistice, încep, făcându-l să zâmbească, dar nu sunt în stare să trec pe lângă o roată Ferris fără să urc în ea. Mă gândesc la asta de când am trecut pe lângă ea.

— Să te ridici spre cer nu e deloc ceva turistic, răspunde serios Louis, ci foarte romantic.

Stăm unul lângă altul, admirând priveliştea. De fiecare dată când zăresc un monument pe care-l recunosc – Arcul de Triumf, biserica Sacre-Coeur sau Turnul Eiffel – nu mă pot abţine să nu ţip, făcându-l pe Louis să râdă. Îi simt trupul cald lipit de al meu şi mă înfior când îmi atinge gâtul cu buzele.

— A fost o zi minunată, suspin eu.

— Chiar a fost.

— Fiecare zi petrecută cu tine a fost aşa, continui eu, cu vocea gâtuită. Nu vreau să plec.

Inima mi-o ia razna când Louis mă priveşte drept în ochi:

— Atunci, nu pleca, îmi spune, atât de încet încât încep să mă întreb dacă nu cumva mi s-a părut.

Trag aer în piept, dar nu e momentul pentru promisiuni sau decizii de viaţă şi de moarte. Vreau să mă bucur de ceea ce

avem acum, cât timp o mai pot face. Iar acum am şansa de a-l săruta pe Louis în înaltul cerului.

CAPITOLUL 28

Luni dimineaţă, când ajungem la şcoală, suntem toţi un pic ameţiţi. Măcar o dată nu ne punem costumele de balet ca să începem imediat să dansăm; în schimb, întreaga distribuţie din *Lacul Lebedelor* are proba finală pentru costume. Iar eu, pentru prima oară, sunt extrem de fericită că *nu* dansez.

Zâmbesc când îl scot pe al meu din sacul în care e învelit. Costumul pe care-l probasem în urmă cu câteva zile e curat acum – de la modelul complicat din mărgele la nenumăratele straturi de tul adunate în jurul taliei. După săptămâni întregi în care nu am purtat decât alb, într-o încăpere plină de lebede albe, e o adevărată plăcere să intru în pielea maleficei Lebede Negre. Valérie şi echipa ei au făcut o treabă nemaipomenită, costumul îmi vine perfect. Dar *la pïèce de résistance*, „piesa de rezistenţă”, nu e el. Deschid cutia pe care o primisem odată cu costumul şi scot parura, mi-o pun pe cap şi două pene împodobite cu mărgele mi se încolăcesc în jurul capului, peste urechi.

— *Mamma mia,* Mia! exclamă Lucy cu un accent italian exagerat, alergând spre mine.

îşi poartă şi ea costumul, o versiune mult simplificată a celui al lui Audrey.

— Arăţi minunat, îi spun.

Lucy rânjeşte şi-mi răspunde:

— Păi, dacă-ţi place aşa de tare costumul meu, sunt mai mult decât bucuroasă să facem schimb. O să fiu eu Lebăda Neagră, nu mă plâng.

Izbucneşte apoi în râs, iar eu îmi dau ochii peste cap. Ne-am strâns în cel mai mare studio, singurul în care încăpem toţi. În colţuri au fost atârnate draperii, improvi- zându-se astfel cabine de probă în care să ne încercăm costumele. Când îi văd pe toţi în costumele de spectacol, sunt cuprinsă de mândrie. Oricât ai repeta coregrafia, oricât ai asculta melodia la telefon, în orice pauză ai avea, oricât ai reciti povestea, analizând-o în cele mai mici detalii pentru a căuta motivaţia personajului, nu înţelegi complet decât în momentul în care te afli într-o cameră mare, plină de lebede albe şi una mică, neagră. Cursul se apropie rapid de final şi niciunul dintre noi nu îndrăzneşte să aducă vorba despre ce se va întâmpla – sau nu –

după ce se va încheia. În doar câteva zile vom dansa în faţa directorilor de programe artistice din toată lumea.

În schimb, în timp ce aşteptăm ca Valerie şi echipa să inspecteze fiecare costum în parte şi să mai facă mici modificări, discutăm despre prezent.

— Ce faceţi mâine? le întreb pe Anouk şi pe Lucy.

Cu excepţia mea, a lui Audrey şi a lui Fernando, toată lumea are zi liberă. Dansatorii principali, inclusiv eu, trebuie să se întâlnească mâine după-amiază cu *Monsieur* Dabrowski pentru o ultimă repetiţie, dar avem prima parte a zilei liberă, ca să ne odihnim înainte de marele final.

— Eu mă duc la cumpărături, spune Lucy, cu ochi strălucitori. Strâng bani de luni bune pentru un răsfăţ în Paris, dar n-am apucat s-o fac şi chiar mă întreb de ce...

— Poate pentru că ai pierdut timpul cu Charles, spune Anouk, pe un ton uşor sarcastic.

— Da, poate, recunoaşte Lucy, izbucnind în râs.

De altfel, ne punea la curent cu aventurile lor în fiecare seară, la cină, ba

chiar plănuia să revină la Paris pentru o săptămână mai spre sfârşitul verii, înainte de începerea şcolii, ca să-l revadă.

— Dar tu, Anouk, ce mai ai pe listă înainte să pleci?

— Păi, după-amiază mă duc cu prietenii mei la un tur de artă stradală, o prostie, te sfătuiesc să nu vii.

Dau încet din cap, apoi, bineînţeles, gândul îmi fuge la Louis. În plimbările noastre prin Paris, îmi arată mereu picturile stradale, adesea simple grafittiuri în alb şi negru înghesuite prin colţuri, dar câteodată se întâmplă să mai dăm şi peste vreun perete întreg plin de detalii impresionante. Louis îmi spune de fiecare dată, entuziasmat, că acum muzeele sunt pe stradă, iar în momentul ăsta îmi dau seama că mă întreb dacă vom avea vreodată timp să mergem împreună într-un astfel de tur. Probabil că nu.

Lucy se întoarce atunci spre Lebăda noastră Albă şi o întreabă:

— Dar tu, Audrey?

în ceea ce o priveşte, îmi dădeam seama că începuse să se relaxeze. Bine, după standardele ei, asta însemna că prefera să rămână la masă după cină ca să pălăvrăgească în voie cu noi în loc să se

ducă direct în cameră şi să se bage în pat cu o carte în mână şi o mască facială.

— Păi... mmmm...

În faţa noastră mai sunt vreo şase elevi la coadă, aşa că avem timp şi să o aşteptăm, dar şi s-o tachinăm.

— Planurile lui Audrey vizează Rusia, zice Anouk, făcându-ne cu ochiul, apoi începe să intoneze: Bal-şoi! Bal-şoi! Bal-şoi!

Lucy râde, dar nu şi eu, pentru că acum ştiu povestea. Mama ei o sunase în fiecare zi să-i aducă aminte că *trebuie* să-i impresioneze pe cei de la Balşoi Teatr. Nu exista altă opţiune. Cu toate astea, nu sunt chiar aşa de sigură că asta îşi doreşte şi Audrey. De fiecare dată când vorbeşte despre compania rusească de balet, se întristează.

N-aş merge atât de departe încât să o consider prietena mea cea mai bună, dar între noi lucrurile s-au schimbat mult. Repetăm împreună. Ne ajutăm. Şi cum ne dorim să ajungem la companii diferite, nu mai suntem în competiţie directă.

— Cine ştie ce va fi? E posibil să avem o surpriză, spun eu, mai mult ca să schimb subiectul.

Dar Lucy se prinde imediat şi mă întreabă:

— Ce vrei să spui?

Mă privesc în oglindă. De câte ori o fac, mă întreb cine o fi fata acoperită de pene negre. De fiecare dată îmi ia câteva secunde să-mi dau seama că sunt chiar eu. M-am schimbat mult de când am ajuns în Paris. Visul meu a rămas acelaşi, dar, cumva, acum e altfel.

— Mai sunt şi alte companii, zic eu, simţind că mă înroşesc.

— Aşa e, aprobă Anouk, aranjându-şi o bretea pe umăr şi întinzându-şi braţele. Nu contează unde ajung, Copenhaga, Beijing, Sydney, ba chiar ar fi o scuză bună să văd lumea. Hai, poate nu întreaga carieră, dar măcar câţiva ani...

Lucy şi Anouk se uită una la alta, zâmbind.

— Deci?

— Mi-ar fi greu să stau departe de părinţi şi prieteni, spun eu.

Lucy îmi aruncă o privire cu subînţeles şi mă întreabă:

— Dar dacă ai avea un motiv întemeiat să rămâi?

Dau încet din cap.

— ABT a fost mereu prima mea alegere, spun.

— Da, dar apoi a apărut cineva în viaţa ta, zice Lucy, prostindu-se.
— Taci! exclam eu, uitându-mă repede în jur să văd dacă a auzit-o cineva.
Seara trecută le spusesem în cele din urmă lui Anouk şi lui Lucy că exista, într-adevăr, un francez drăguţ în viaţa mea, pe nume Louis, un prieten de-ai lui Max, dar fără să amintesc nimic despre *cealaltă* legătură a lui cu şcoala noastră.
— Nu ştiu ce să zic. Dacă s-ar ivi ceva aici... cred că mi-ar plăcea să locuiesc o vreme în Paris.

— Simt privirea pe care mi-o aruncă Audrey, dar nu mă uit la ea. încă vreau să ajung la ABT, dar în acelaşi timp îmi doresc şi să am mai mult timp cu Louis.Apropo de prietenul tău, şopteşte Lucy, ignorând privirea pe care i-o arunc, enervată. Ar trebui să-l suni. Suntem toate libere mâine-dimineaţă, aşa e?

— Da, zic eu, uitându-mă însă la Audrey să văd dacă nu cumva vrea să repetăm totuşi doar noi două.

Deşi, ca să fiu sinceră, nu prea mai aveam ce repeta.

— Păi, sună-l, atunci, continuă Lucy. Spune-i că vrem să mergem la o petrecere!

— Luni seara?! exclamă Audrey, uşor şocată.

— De ce nu? răspunde Lucy. Te rog, Mia! Intreabă-l dacă nu găseşte ceva amuzant pentru seara asta. O meritătm! Arunc o privire spre Audrey. Mă aştept să stea pe gânduri şi să se plângă că e o idee groaznică, dar, în loc de asta, îmi dau seama că e chiar puţin entuziasmată. Am muncit toate din răsputeri. Suntem pregătite. Iar dacă e vorba de o ultimă noapte de distracţie în Paris, Louis e cu siguranţă cel care ne poate ajuta în acest sens.CAPITOLUL 29

Se întâmplă ca unul dintre prietenii lui Louis din liceu să dea o petrecere chiar în seara asta. Raphaël tocmai se întorsese din vacanţa de vară, dar părinţii săi erau plecaţi.

— N-aveam de gând să mă duc, voiam să stau cu tine, îmi spune Louis când îl sun să-i spun planul.

Le zâmbesc celor trei, care se zgâiesc la mine, aşteptând.

Terminaserăm proba costumelor, iar acum eram la cantină, pentru prânz. Da, chiar şi Audrey. Cum spuneam, se pare că zilele astea îşi trăia viaţa la maximum.

— ...dar dacă voi vreţi să ieşiţi, adaugă Louis, sunt sigur că prietenul meu ar fi mai mult decât bucuros să veniţi la petrecere.

— Bine atunci, ne vedem acolo.

După ce închid, le spun fetelor despre ce e vorba: o petrecere undeva în nordul cartierului Marais, la cineva acasă, cu o grămadă de francezi frumuşei, la un prieten de-ai lui Louis, un DJ în devenire cu gusturi muzicale super.

Efectiv pot să văd că lui Lucy şi Anouk le lasă gura apă. Audrey face pe inabordabila, dar îmi dau seama că n-a ratat un cuvinţel din ce am spus.

După repetiţie, eu şi Audrey fugim înapoi la cămin să ne schimbăm. Louis îi promisese lui Raphaël că-l ajută, aşa că o să merg cu fetele. Lucy şi Anouk sunt îmbrăcate şi pregătite de plecare, au terminat repetiţia cu o oră înaintea noastră.

— Bună, spun când uşa apartamentului de la etajul cinci se deschide şi un tip ne întâmpină cu un călduros *Bienvenu* („Bine aţi venit!”).

— Sunt... prietena lui... ăăă... încep eu, dar habar nu am ce i-o fi spus Louis despre mine, asta în cazul în care i-a spus ceva.

— Eşti Mia, spune Raphaël, zâmbindu-mi larg.

Lucy şi Anouk chicotesc în spatele meu când intrăm.
Remarc tavanul foarte înalt şi candelabrul uriaş agăţat în livingul spaţios. Punctul de atracţie al încăperii este şemi- neul, vopsit negru şi plin de lumânări încă neaprinse. Atât de modern şi de puţin asemănător cu ceea ce găseşti în suburbiile Westchesterului...

Pe drum, Lucy mă sufocase cu întrebări despre Louis – cum l-am cunoscut, dacă am vorbit despre viitor –, dar reuşisem cumva

să evit adevărul cu nişte răspunsuri vagi. Aruncasem o privire spre Audrey, convingându-mă astfel că-mi păstrase secretul, dar, cum şederea noastră în Paris se apropia de sfârşit, nu mă mai interesa aşa de tare dacă afla lumea despre noi.

Lacul Lebedelor urma să aibă premiera în trei zile. La şcoală fusesem ireproşabilă, mă descurcasem bine la toate repetiţiile, iar *Monsieur* Dabrowski nu-mi mai spusese nimic – cel puţin, nu legat de Louis. Poate că acesta avusese dreptate când îmi spusese că ieşirea lui avea mai mult de-a face cu fiul său decât cu mine. Poate că voise să mă sperie puţin după ce ratasem pasul acela, la spectacol. Reuşise.

— Prietenii lui Louis sunt tari, îmi şopteşte Audrey după ce i-i prezint şi intrăm în încăperea plină de tineri bine îmbrăcaţi, de vârsta noastră. Toate fetele poartă fuste şi sandale fără toc, colorate sau metalizate, iar băieţii – tricou şi blugi slim-fit. Nu văd pe nimeni de la şcoală. Se pare că viaţa lui Louis nu se învârte totuşi numai în jurul balerinelor.

îmi dau seama că petrecerile adolescenţilor din Franţa nu sunt prea diferite de ale celor din America. E drept că nu văd niciun pahar roşu de plastic, nici

butoiaşe de bere, ca la noi, iar baghetele şi platourile cu brânzeturi spun totul despre locul unde ne aflăm, dar restul e aproape ca acasă: lumea dansează peste tot, iar în colţurile bucătăriei şi pe hol se adună grupuri-grupuleţe. Anouk şi Lucy se amestecă printre cei care dansează, ba chiar şi Audrey pare să se simtă în largul ei. De fapt, văd că stă de vorbă cu un tip, undeva în cealaltă parte a camerei.

— Te distrezi? mă întreabă Louis, luându-mă în braţe.

Ne retrăseserăm doar noi doi într-un colţ.

— Hmmm... şoptesc eu, zâmbindu-i.

Ar trebui să mă distrez, doar sunt cu prietenele mele şi cu Louis, la o petrecere grozavă.

— Da, nici eu, continuă Louis. Vrei să plecăm?

— Dar ce-or să zică prietenii tăi? Şi fetele?

— N-o să observe nimeni că am plecat. Iar fetele n-or să se supere.

Ezit o clipă, dar ştiu că şi eu vreau să plecăm. Mai avem atât de puţin timp de petrecut împreună. Tot vorbim despre ce vrem să facem în Paris, despre locurile pe care încă îmi doresc să le vizitez şi despre

cele pe care Louis vrea să mi le arate, dar îmi dau seama că nu sunt decât visuri. Realitatea cam dă buzna peste noi.

Era întuneric de-acum şi se răcorise. Aveam doar un tricou subţire, dar m-am încălzit imediat ce-am început să vorbim.

— Unde mergem?

Louis ridică din umeri, spunând:

— Parisul pare imens, dar de fapt e uşor să-l străbaţi la pas, ba chiar e cea mai bună cale de a-l descoperi – plimbându-te pe străzi şi lăsându-ţi inima să-ţi fie ghid.

— Bine, spun eu, luându-l de mână. Hai să facem dreapta aici!

Timp de vreo oră, dacă nu mai bine, mergem fără vreun ţel sau destinaţie. Trecem pe lângă o piaţă mare, Place de la République, apoi ne continuăm drumul pe străduţe mici, pline de magazine. Am senzaţia că amândoi ne gândim la acelaşi lucru: plecarea mea. Şi nu putem face nimic ca să schimbăm asta.

— Uite, asta e făcută de un artist foarte tare din sudul Franţei, îmi spune el, arătându-mi o pictură murală ce reprezintă o fată îmbrăcată în salopetă şi cu o coafură afro realizată din umbrele colorate.

Pare că urcă scările spre malul Canalului Saint-Martin.

Trecem apoi pe lângă o gară pe care nu o mai văzusem până atunci, una dintre cele patru din Paris, şi pe lângă câteva biserici vechi de câteva secole. Par să se ivească până şi în cele mai obscure unghere, ca nişte bijuterii ascunse ale unor vremuri străvechi. Mi-ar plăcea să le vizitez, dar ştiu că n-o s-o pot face.

Într-o staţie de autobuz, o reclamă anunţă reduceri cu ocazia începerii anului şcolar, făcându-mă să mă gândesc că în curând locul nostru va fi luat de elevii care studiază aici cu program normal. În ultimii câţiva ani, am tot cochetat cu ideea de a renunţa la liceu pentru o şcoală de balet undeva în New York, dar nu abordasem niciodată subiectul cu părinţii mei. Nu eram convinsă că eram pregătită să locuiesc la doar patruzeci de minute depărtare de casă, dar puteam fi sigură de un lucru, şi anume că mama nu ar fi fost niciodată de acord cu asta.

— O să revii? mă întreabă atunci Louis, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile.

— La şcoală?

Dă din umeri.

— În Paris.

— Ah, mi-ar plăcea să revin... cândva.

Mă uit în altă parte. N-ar fi trebuit să spun ultimul cuvânt, îmi dau seama, mai ales când îi văd dezamăgirea din priviri. Dar ăsta e adevărul. Mi-ar plăcea să revin, dar asta n-o să se întâmple curând. Călătoria mea deja îi costase pe ai mei o grămadă de bani. În ultimul an de şcoală, îmi petrecusem cele mai multe seri şi sfârşituri de săptămână repetând, deci fusese imposibil să mă angajez undeva, aşa că, în afara banilor pe care-i luam făcând babysitting când şi când, sprijinul meu financiar pentru tot ce însemna baletul, inclusiv sejurul acesta minunat din Paris, rămâneau mama, tata şi, într-o oarecare măsură, bunica Joan.

— Hmm, face Louis, privind în jos, cândva pare un pic cam departe.

Nu vreau să-i spun ceea ce abia avusesem curaj să recunosc în faţa fetelor. Da, ar fi de-a dreptul minunat să revin aici pentru a-mi continua studiile după liceu, dar, până atunci, Louis nici măcar n-o să-şi mai amintească de mine. îmi dau lacrimile, dar mi le şterg discret. În ultimele zile, o întrebare mi-a tot revenit în minte: aveam oare un viitor împreună? Oricum aş fi pus problema, răspunsul rămânea acelaşi: nu, cel mai probabil, nu. O să mă întorc acasă

şi o să-mi termin liceul. Pe de altă parte, Louis începe facultatea în septembrie, va studia engleza la Sorbona, celebra universitate, aflată la doar doi paşi de noi. Drumurile noastre pur şi simplu nu sunt menite să se reîntâlnească.

îmi dau seama brusc că ne aflăm din nou în capătul treptelor ce duc la Sacre-Coeur; admirăm o vreme catedrala. Cu toate că e foarte târziu, încă mai e multă lume pe scări şi chiar şi mai multă sus de tot, privind oraşul acoperit de întuneric.

— Hai să mergem şi noi, îi spun lui Louis, vreau să mai admir o dată priveliştea.

îmi zâmbeşte şi spune:

— Orice doreşti.

Urcuşul e mai greu decât îmi aminteam. Ar trebui s-o iau mai uşor, să le dau muşchilor ocazia să-şi revină între repetiţii, dar n-au decât să suporte.

Amândoi respirăm greu când ajungem sus şi ne întoarcem spre oraşul imens aflat acum sub noi. Sunt de săptămâni bune în Paris, dar abia dacă văzusem o bucăţică infimă din el.

— Cât mi-aş dori să-mi petrec ultimele zile aici descoperind oraşul!

Louis izbucneşte într-un râs trist:

— Ba nu, nu asta vrei. O să le petreci, în schimb, făcând ceea ce ar trebui: rolul vieţii tale în faţa oamenilor potriviţi.

Dau din umeri.

— Ştiu, dar ăsta, spun eu, admirând încă o dată imaginea oraşului, nu are cum să nu fie cel mai frumos şi mai romantic loc din Paris.

Louis zâmbeşte.

— Poate că e cel mai frumos, dar în ceea ce priveşte a doua parte, competiţia e mare. Hai, vino!

Mă ia de mână şi-l urmez pe străzile din Montmartre. E linişte acum, căci şi turiştii, şi artiştii s-au dus de mult acasă. Cu toate astea, locul îmi pare foarte familiar – aici ne-am sărutat pentru prima oară. Cumva, mereu o să am senzaţia că e doar al nostru.

Câteva minute mai târziu, ajungem pe Rue des Abbesses, o stradă plină de restaurante, cafenele şi buticuri fermecătoare. Louis mă conduce spre o piaţetă care pare desprinsă din filmele franţuzeşti, cu intrarea spre metrou din fier forjat vopsit verde, un carusel colorat şi un părculeţ îngrădit.

— Aici e, îmi spune Louis după ce ajungem în capătul celălalt.

E întuneric şi la început nu-mi dau seama ce vrea să spună, dar după ce ne oprim sub două felinare stradale, văd un perete uriaş, de peste zece metri lungime şi vreo trei înălţime, acoperit cu plăci de faianţă albastră pe care s-a scris cu alb şi pe care au fost desenate pătrăţele roşii. Mă apropii mai mult, să văd despre ce e vorba.

— Ce scrie? îl întreb pe Louis, încercând să citesc câteva cuvinte. Nu cred că e în franceză...

Louis se întoarce spre mine şi spune:

— „Te iubesc."

Inima îmi stă în loc.

— Asta scrie, într-o mulţime de limbi. Ai în faţă *Mur des je t'aime,* „Zidul «Te iubesc»„, pe care, personal, îl consider un candidat foarte puternic pentru titlul de cel mai romantic loc din Paris.

încep să-mi simt din nou inima bătând. Mai bine zis, îmi loveşte pieptul în ritm din ce în ce mai rapid, pe măsură ce mintea mea încearcă să înţeleagă ceea ce *crezusem* că-mi spusese Louis şi cât de mult îmi doream să o facă.

— Deci? mă întreabă Louis, scuturându-mi încet mâna. Îţi place? Mie mi se pare foarte tare.

Inspir adânc. Simt cât e de tensionat.

— îmi place la nebunie, îi răspund.

Rămâne tăcut, doar mă priveşte drept în ochi, respirând încet.

Je t'aime! „Te iubesc!” Asta aş fi vrut, de fapt, să-i spun. Dar sunt prea laşă ca să o fac, prea speriată ca să dau piept cu tot ce înseamnă plecarea mea în doar câteva zile. Pe de altă parte, chiar *sunt* mult mai curajoasă decât eram când am ajuns la Paris, aşa că-l trag spre mine şi, înainte să mă gândesc din nou la ce ar fi trebuit să spun şi ce aş vrea, de fapt, să spun, mă ridic pe vârfuri şi-i mângâi faţa cu a mea. Apoi îl sărut cât pentru toate cuvintele de dragoste de pe zidul ăsta.

CAPITOLUL 30

Azi e ziua cea mare. Sfârşitul cursului şi începutul unei noi vieţi. Între ele: spectacol! Costume, muzică şi întreaga distribuţie din *Lacul Lebedelor* în faţa unui public special.

Importanţa a ceea ce realizasem în aceste ultime săptămâni mă loveşte şi mai puternic când ajung, împreună cu Audrey, la şcoală. Avem rolurile principale, aşa că am primit o cabină unde să ne putem pregăti, departe de agitaţia corpului de balet. Pentru prima dată în viaţă, mă simt extrem de specială şi nu mi-e ruşine să

recunosc asta. Vreau să cred că, orice s-ar întâmpla azi, nu voi avea regrete.

Rămânem tăcute una lângă alta, fiecare în faţa oglinzii sale. îmi aplic un strat gros de fond de ten, fard cu sclipici pe pleoape, dar când vine rândul rujului, îmi dau seama cât de tare îmi tremură mâinile.

Directorul artistic de la ABT va fi în sală. Visul meu de o viaţă se va împlini acum... sau se va face ţăndări.

Audrey îmi aruncă o privire în oglindă, apoi spune:

— Eşti pregătită.

Bărbia îmi tremură. Las rujul deoparte, nu-mi pot controla mâinile.

— Şi dacă nu sunt? Sau sunt, dar tot nu e suficient?

Audrey inspiră adânc.

— Nu te las să mă sperii.

Se ridică apoi şi începe să străbată cabina înainte şi înapoi, pieptul ridicându-i-se şi coborând în ritmul respiraţiei. Continuă:

— Crezi că mie nu mi-e teamă de ce se va întâmpla acolo?

Suspin, iar vorbele mi se opresc în gât. Ne uităm una
la alta o clipă, iar tensiunea pare să devină şi mai mare.

— Stai! exclam eu. Mi-a venit o idee!
îmi iau telefonul şi încep să caut o melodie. Când primele note umplu încăperea, Audrey clatină din cap:
— Cred că glumeşti, îmi spune, dar începe să zâmbească.
Am pus muzică salsa, în amintirea zilei când o învăţasem pe Audrey Chapman câte ceva despre ce înseamnă să te relaxezi. Mă ridic şi o iau de mână. îşi dă ochii peste cap, dar când fac câţiva paşi din cei pe care-i învăţase în seara aceea, pe malul Senei, intră în joc. Un pas înainte, unul înapoi... ne sincronizăm rapid. Audrey îmi ridică mâna şi mă învârte, apoi fac şi eu la fel cu ea. Când melodia se termină, ne aruncăm râzând pe scaune.
— Mulţumesc, Mia.
— Pentru ce?
— Pentru că eşti tu.

Dintre prietenele mele, Lucy şi Anouk sunt primele care intră pe scenă. Le strâng tare în braţe înainte să o facă, chiar în spatele cortinei.

— O să fiţi minunate, le spun, zâmbindu-le.

— Ar fi bine să ai dreptate, glumeşte Lucy.

Anouk îşi încrucişează degetele, schiţează un zâmbet nervos, apoi dispar. După ele urmează Fernando, apoi Audrey, care ofează şi mă încurajează cu o mişcare din cap în timp ce aşteaptă semnalul să intre. O iau de mână şi ne privim în tăcere în ochi, încercând să ne transmitem una alteia puterea şi hotărârea de a da tot ce avem mai bun. Reflectoarele vor fi pe rând asupra noastră, dar suntem împreună totuşi.

Urmăresc primele două acte din culise, încercând să mă bucur pur şi simplu de spectacol. Fac tot posibilul să nu mă uit la public. Nu vreau să văd privirea directorilor artistici. Nici măcar nu vreau să ştiu care dintre ei e de la ABT. Ceea ce se întâmplă acum a fost decis deja, sunt sigură de asta. Zâmbesc larg când începe „Dansul lebedelor mici”, partea spectacolului care-mi place cel mai mult, şi nu numai mie. Cele patru lebede minunate dansează ireproşabil împreună, plutind de la dreapta la stânga scenei, în timp ce mica noastră orchestră interpretează una dintre cele mai cunoscute melodii din toate timpurile. E un moment frumos şi delicat, calmul dinaintea furtunii aduse de... mine.

Chiar înainte să-mi vină rândul, trag aer în piept şi trimit un sărut către cer, dedicat Elisei Mercier. *Mulţumesc. Sper că te uiţi, pentru că eşti unul dintre motivele pentru care sunt astăzi aici.*

Fac câteva *plie-un* ca să mă încălzesc şi mă simt incredibil de fericită. Asta mi-am dorit. Nu contează de câte ori voi mai fi exact în această poziţie în viitor, gata să intru pe scenă pentru unul dintre cele mai importante roluri din balet, niciodată nu mă voi gândi că e normal să fie aşa. O să dansez de fiecare dată ca şi cum ar fi ultimul meu spectacol, o să mă bucur de fiecare minut şi o să dau de fiecare dată tot ce am mai bun.

Şi exact asta fac.

Plutesc pe scenă, cu inima pe cale să-mi iasă din piept, dar cu mintea şi toate simţurile încordate. Muşchii mei au învăţat pe dinafară fiecare parte a fiecărei mişcări, aşa încât acum toate fac parte din mine. Intru în pielea lui Odile, motivele şi acţiunile ei sunt acum ale mele, ale unei fete diabolice care încearcă să-i fure inima unui prinţ. Îi simt hotărârea când mă învârt pe scenă împreună cu Fernando sub privirea atentă a lui Rothbart. Mă apropii fără teamă de lovitura de graţie, cele

treizeci şi două de *fouette*-uri, mai mult decât atât, abia aştept să le fac. Nu-mi ies perfect, niciodată nu-mi vor ieşi, dar simt forţa din piciorul de sprijin la fiecare dintre ele. Am control asupra şoldurilor, îmi menţin poziţia. Pe scurt, am dat lovitura.

La finalul spectacolului, când îmi fac plecăciunea, surprind privirea insistentă a lui *Monsieur* Dabrowski, dar nu văd nici surpriză şi nici dezamăgire în ea. De fapt, sunt destul de sigură că descifrez cel puţin ceva mândrie acolo. Dar n-am prea mult timp de gândire, căci imediat după aceea cere să ne vadă pe fiecare dintre noi între patru ochi.

— Câtă fineţe, Mia, începe el cu o voce calmă când îmi vine rândul. A fost minunat!

Cu o zi în urmă, m-aş fi întrebat probabil dacă vorbeşte serios, ba poate aş fi avut chiar un şoc. Dar nu şi astăzi. Ştiu în sinea mea că a fost cea mai bună performanţă din viaţa mea. Până la următoarea.

— Sunt foarte mulţumit de decizia mea, continuă el, cu vocea mai blândă ca de obicei. Nu e întotdeauna uşor să-ţi dai seama cum vor ieşi lucrurile în cele din urmă, dar tu eşti Lebăda Neagră perfectă.

De fapt, cred că ai fi fost la fel de bună şi în rolul Lebedei Albe.

Zâmbesc. Sunt foarte recunoscătoare pentru compliment, dar cred că în privinţa asta se înşală.

— Audrey a fost de vis, îi spun. Iar mie îmi place să joc rolul lui Odile, are atitudine şi un secret întunecat. A fost mai distractiv aşa.

Profesorul zâmbeşte, apoi redevine serios.

— Nu ar trebui să-ţi spun asta... începe el, dar apoi se întrerupe, ca şi cum încearcă să-şi dea seama ce ar trebui să spună în continuare sau, mai bine zis, cum să o facă.

îmi ţin respiraţia. Zvonurile spun că directorii artistici vor da câteva telefoane în seara asta pentru a-şi invita favoritele la o audiţie privată în ziua următoare. Ştiu că nu ar trebui să-mi fac speranţe prea mari, dar nu-mi pasă. Sentimentul pe care l-am avut dansând pe această scenă a fost foarte puternic. Calea mea a fost tot timpul sub nasul meu, dar abia acum o pot vedea cu claritate.

Lucrurile nu sunt în puterea mea, adaugă *Monsieur* Dabrowski,

alegându-şi cu grijă cuvintele, dar pot să-ţi spun cu siguranţă că orice companie de balet ar fi norocoasă să te aibă

.Expir, simţindu-mă cam ameţită. încearcă poate să-mi spună că vorbise cu directorul de la ABT despre mine? Că-mi venise în ajutor deschizându-mi uşa asta, dar că restul depinde doar de mine?

— Mulţumesc, *Monsieur* Dabrowski. Nu am avut niciodată un mentor mai bun.

Vocea îmi tremură în timp ce-i spun asta. Dar vorbesc serios. A fost foarte dur, chiar crud uneori, dar nu ştiu cum ar fi stat lucrurile acum dacă nu m-ar fi împins el în direcţia bună.

— Şi tu ai fost o elevă foarte bună. Toţi greşim câteodată, chiar şi eu, dar tu ai făcut ceea ce trebuie. Ţi-ai văzut mai departe de treabă. Face o pauză, cât să mă întreb la ce se referă. Trăsăturile i se îmblânzesc când adaugă: Te-am văzut cu Louis seara trecută. Are impresia că habar nu am ce face, dar sunt mult mai atent decât ar crede.

Rămân nemişcată, neştiind cum să reacţionez, dar ia- tă-l că zâmbeşte:

— Nu-ţi face griji, *Mademoiselle* J... Mia, acum ştiu de ce eşti în stare. Abia aştept să te văd mâine, la probe.

Suspin. Adică o să am mai multe?! Dar ştiu că n-o să aflu nimic mai mult, o să-i lase pe directorii artistici să-mi dea detalii.

Dar binecuvântarea sa e tot ce am nevoie pentru a da tot ce am mai bun.

Totuşi, îmi doresc să clarific şi mai mult situaţia.

— Ştiţi, în ceea ce-l priveşte pe Louis... încep eu.

Mă întrerupe cu un semn din mână.

— Nu te pot învinovăţi că îţi urmezi inima. De fapt, pe niciunul dintre voi. Până la urmă, toate s-au aşezat cum nu se poate mai bine.

Simt că mi se pune un nod în gât de emoţie şi pentru o clipă mă tem c-o să încep să plâng de bucurie. Căci aşa e, chiar mi-am urmat inima. Mi-am urmărit visul. Am crezut până la capăt în ceea ce am simţit, şi uite că acum sunt exact acolo unde ar trebui să fiu, la doar câţiva paşi graţioşi de o bursă la American Ballet Theatre. Hai, Odile, vino cu mine, mergem la New York!

CAPITOLUL 31

Dacă avusesem cumva impresia că ziua nu are cum să fie mai emoţionantă decât atât, curând aveam să aflu că mă înşelasem. Când mă întorc la cămin cu prietenele mele, descopăr că Louis mă aşteaptă în faţa uşii, cu un buchet de trandafiri roşu-închis în braţe.

— Olala... îmi şopteşte Anouk la ureche, iar eu sunt sigură că faţa mea a luat culoarea trandafirilor.

— îmi pare rău, zice Louis încet, dându-mi buchetul, n-am vrut să te fac de râs în faţa prietenelor tale.
îmi dau ochii peste cap.
— Se fac singure de râs, îi spun, aruncând o privire către Anouk şi Lucy, care se holbează la noi fără niciun pic de discreţie. Tu eşti... perfect.
— Hai, fetelor, zice Audrey atunci, împingându-le uşor, să intrăm.
Apoi, chiar înainte să se îndepărteze, se întoarce spre mine şi-mi spune:
— Pot să ţi-i pun eu în apă, dacă vrei.
Zâmbesc şi-mi lipesc faţa de flori. Au un parfum puternic, copleşitor. Nu-mi vine să le las, dar în acelaşi timp îmi doresc să-l pot lua în braţe pe Louis, aşa că-i dau buchetul.
Când rămânem singuri, Louis zâmbeşte larg şi-mi spune:
— Ai fost incredibilă! îmi venea să mă ridic şi să strig cât mă ţineau puterile cât de minunată ai fost pe scenă!
— Nu pot decât să mă bucur că n-ai făcut-o, zic eu atunci, râzând.
Aş vrea să-i povestesc discuţia cu tatăl lui, dar mi-e teamă să nu atrag ghinionul. Până nu mă sună directorul artistic, nu e nimic sigur.

Aşa că mă înclin spre el şi-l sărut. Am nevoie de cât mai multă forţă pentru mâine şi exact asta primesc de la sărutul lui.

— Bine, spune Louis când ne desprindem, luându-mă de mână. Mă trage spre Vespa lui, pe care o parcase lângă staţia de autobuz: Mia, trebuie să-ţi arăt ceva.

— Ce? Nu! zic eu, încercând să mă opun. Louis, nu pot, nu în seara asta. Mâine am probele şi...

— Ştiu, mă întrerupe el, cu o sclipire în priviri, dar chiar ăsta e motivul pentru care trebuie să vii cu mine. Îţi aminteşti, ţi-am spus că lucrez la ceva...

Dau din cap în semn că da. De fapt, încercasem să aduc vorba despre asta de câteva ori, dar Louis mă întrerupsese de fiecare dată, spunându-mi că încă nu e pregătit să arate nimănui la ce lucrează.

— Sunt pregătit acum, îmi spune el zâmbind şi muş- cându-şi buza de jos.

Nu cred că l-am mai văzut vreodată aşa de fericit

.Pe de altă parte, ar trebui să-mi fac întinderile, să mănânc şi să mă bag devreme în pat. Singura întâlnire fierbinte care mi-e permisă în momentul ăsta e cu ruloul de spumă. Dar apoi îmi vin în minte trandafirii. El privindu-mă din public. Ochii lui plini de speranţă şi zâmbetul care mă dă peste cap. Trebuie să petrec cât mai mult timp cu el.

— Bine, ai o oră la dispoziţie, îi spun, încercând să par cât mai protocolară.

Bineînţeles, cum nu-mi pot şterge zâmbetul de pe faţă, bănuiesc că nu-mi prea iese.

— Serios?

Sunt sigură că se aştepta să fiu mult mai greu de convins, dar nu vreau să-mi umplu puţinul timp pe care-l mai am de stat în Paris cu certuri pe tema timpului petrecut împreună. Ştiu ce vreau: pe Louis.

Vespa ne poartă prin jumătate de oraş, spre periferii. Când străzile şi clădirile devin tot mai nefamiliare şi mai rare, îmi dau seama că nici măcar nu-l întrebasem unde mergem. încep să mă gândesc la proiectul acesta atât de secret al lui, iar când opreşte într-un târziu într-o zonă industrială, în faţa unui depozit abandonat, şi mai multe întrebări îmi vin în minte.

Aici, nu mai e Parisul de care mă îndrăgostisem, ba dimpotrivă, aş putea spune. Clădirea e gri, mohorâtă, pare că stă să se dărâme, înconjurată de gunoaie – cauciucuri vechi, cutii, chiar şi carcasa unei maşini. Dar când ne scoatem căştile, descopăr că Louis e foarte entuziasmat.

— O să intrăm? îl întreb, deşi ceea ce aş vrea cu adevărat să spun e: *Nu intru acolo sub nicio formă.*

Louis mă ia însă de mână, cu un zâmbet imens pe faţă, şi-mi spune:

— Ai încredere în mine, Mia.

Chiar am, deşi nu mi-a răspuns la întrebare. Când ne apropiem de colţul clădirii, Louis se opreşte, apoi îmi spune, pe un ton solemn:

— Vreau să închizi ochii acum.

Mă uit în jos, spre cutiile strivite şi cioburile împrăştiate peste tot.

— O să am eu grijă de tine, adaugă el, văzându-mi privirea.

— Am încredere în tine.

închid ochii şi păşesc încet, cu grijă. Mă concentrez asupra mâinii lui calde şi a vocii liniştitoare cu care-mi reaminteşte că aproape am ajuns. Un minut sau cam aşa ceva mai târziu, mă întoarce cu faţa spre el.

— Deschide ochii, îmi spune.
Dar în faţa mea e doar el.
— Îţi mai aminteşti că ţi-am spus că-mi plăcea să pictez când eram mic?
Dau din cap în semn că da.
— Mi-ai fost inspiraţie, Mia. N-am mai pus mâna pe o pensulă de ani de zile, dar, când ţi-am văzut pasiunea, am început să-mi pun întrebări despre ceea ce mă pasionează *pe mine,* despre ceea ce îmi place *mie* să fac.
îmi ţin respiraţia, aşteptând şi restul poveştii, dar asta a fost tot.
— Intoarce-te, îmi mai spune doar.
Fac ceea ce spune, însă priveliştea îmi smulge un suspin, în faţa noastră e o balerină, înaltă de peste trei metri, pictată pe zidul depozitului, direct pe ciment. Poartă un costum negru, împodobit cu mărgele, o bentiţă cu pene pe cap şi poante albe. îşi întinde braţele spre cer şi se sprijină pe piciorul drept, în timp ce pe cel stâng şi-l ridică în spate, într-un arabesc. Priveşte zâmbind în jos, spre ceea ce ar trebui să fie finalul pasului în doi al Lebedei Negre. Buzele roşii sunt singura tuşă de culoare de pe zid.
— Tu ai făcut asta, spun eu.
Louis îmi caută privirea şi mă întreabă:

— Îţi place?
II privesc plină de admiraţie:
— E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată!
— Nu la fel de frumos ca originalul.
Pot să-i văd pieptul ridicându-se sub puterea bătăilor inimii.
— Cred că ţi-a luat ore întregi, spun eu, încă procesând faptul că Louis umpluse un zid întreg cu... mine.
Un nor îi umbreşte privirea când dă din cap în semn că da şi spune:
— Am început a doua zi după spectacol.
Chiar înainte să mă despart de el. Trag aer adânc în piept, încercând să-mi limpezesc mintea, dar nu pot decât să mă uit înapoi, la fata de pe perete. Liniile sunt precise, dar în acelaşi timp delicate. A surprins atât de bine esenţa lui Odile – a *mea* – încât nu-mi pot lua ochii de la pictură. S-a zis cu Degas. De-acum, Louis Dabrowski e artistul meu preferat.
Când, într-un târziu, reuşesc să-mi desprind privirea de la această Lebădă Neagră mai mare decât viaţa, observ şi alte opere de artă pe ceilalţi pereţi, unele mici şi colorate, altele mai mult nişte graffiti-uri.

— Dacă tot m-am reapucat de pictură, îmi explică Louis, văzând încotro mă uit, am vrut să fac ceva diferit. Şi atunci am descoperit locul acesta, unde vin să exerseze o mulţime de artişti plastici, şi am început să experimentez. Nu e cel mai frumos loc, dar...

— Ba eu cred că e, spun, petrecându-mi mâinile pe după gâtul lui. E cel mai frumos dar pe care l-am primit vreodată.

Louis îmi zâmbeşte, trăgându-mă mai aproape de pieptul lui.

— înainte să te cunosc, Mia, nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce mi-aş fi dorit să fac cu viaţa mea, dar acum cred că... păi, ar fi o şcoală de arte în New York care mă interesează.

îmi ţin respiraţia. Nu vreau să par prea entuziasmată, dar... şi ce dacă? Îi prind faţa între palme şi îl sărut.

— Serios?!

Dă din cap în semn că da.

— Am vorbit cu mama despre asta. Procedura de înscriere e destul de complicată, dar cred că aş putea să-mi pun balerina aceasta în portofoliu, apoi...

Nu-şi termină propoziţia, dar o fac eu, în mintea mea. Am putea fi împreună.

— Nu ştiu ce părere ai tu, continuă Louis, privindu-mă în ochi, dar ăsta nu e un simplu flirt de-o vară, cel puţin în ceea ce mă priveşte.

îşi ţine respiraţia, aşteptând să-mi vadă reacţia. Mă priveşte cu emoţie, aşteptare şi o vulnerabilitate pe care nu i-am mai văzut-o până acum. În faţa mea nu e acel Louis căruia îi place să facă glume şi comentarii acide, e chiar Louis cel adevărat.

îmi ia o clipă să-i răspund. Nu venisem în Paris pentru o aventură de o vară, dar nici nu mă aşteptasem să-l întâlnesc pe el. Cu toate astea, sunt nenumărate motive pentru care relaţia noastră e posibil să nu meargă. Trag aer în piept, simţindu-mi gura uscată. Vreau s-o spun cum trebuie, iar acum nu mă refer la cuvinte sau la accent.

Într-un final, sunt gata să spun ceea ce simt de atâta vreme: *Je t'aime, Louis.*

Zâmbeşte, iar ochii îi sclipesc când spune:

— Te iubesc, Mia.

Iar sărutul nostru e cel mai delicios lucru din tot ce am gustat în Paris.

— Am ceva pentru tine, îi spun după ce pornim spre Vespa. Mă rog, pentru noi, adaug şi pescuiesc din geantă un plic maro de hârtie, pe care i-l întind.

Mă priveşte întrebător când descoperă înăuntru un lacăt cu două chei.

— Când eram mică, am auzit despre Podul lacătelor de pe Sena şi mi-am spus că nu poate fi ceva mai romantic decât toate cuplurile care-şi lasă aici amintirea iubirii, împodobită cu iniţialele lor, aruncând apoi cheia în râu.

Louis zâmbeşte.

— *A fost* romantic, într-adevăr, până când podul aproape s-a prăbuşit sub greutatea lacătelor.

— Ştiu, dar pentru mine e doar un simbol al dragostei. Mi-aş dori ca al nostru să rămână aici... chiar şi când eu voi fi departe.

Louis priveşte lacătul, apoi caută prin rucsac până când găseşte un marker negru. Apoi scrie pe una dintre laturi: *MIA + LOUIS.*

Iau lacătul şi markerul şi adaug un cuvânt pe cealaltă latură: *MILO*, apoi desenez o inimioară în jurul lui.

— Unde să-l punem oare? îl întreb, uitându-mă în jur.

— O să-l prind chiar aici, îmi răspunde el, arătând spre Vespa. Aşa va fi mereu cu mine, de fiecare dată când mă voi plimba prin oraş.

— îmi place la nebunie ideea, îi zic, iar el îmi dă una dintre chei, punându-şi-o pe cealaltă în buzunar, după care mă trage spre el. Te iubesc. Am vrut să o spun din nou, primul.

Dau să spun ceva, dar mă opreşte, punându-şi degetul arătător pe buzele mele.

— Acum trebuie să ne întoarcem la cămin. Mâine e o zi mare pentru tine.

Sunt de acord cu el, aşa că îmi pun casca, apoi urc pe locul din spate. Zâmbetul meu este aşa de larg că obrajii mi se lipesc de interiorul căştii. Chicotesc în sinea mea, li- pindu-mă cât mai tare de Louis, şi-mi simt inima plină de bucurie. Ştiu că am mai zis-o de câteva ori de când am ajuns în Paris, dar *asta* e cea mai frumoasă zi din viaţa mea.

Ieşim din parcul abandonat înapoi în strada principală care ne va duce în oraş. E aglomerat, benzile sunt pline până la refuz de maşini bară la bară. Mă ţin bine în timp ce ne strecurăm printre ele, ajungând primii la următorul semafor. De cealaltă parte a intersecţiei, un indicator drept-unghiular anunţă cu litere negre pe fundal alb, încercuite cu roşu: PARIS.Am ajuns, îmi spun. Louis îmi aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi îmi face cu ochiul. II strâng mai tare în braţe, cu inima izbindu-mi-se de spatele lui. Semaforul se face verde, iar Louis ţâşneşte în faţă. În numai câteva minute voi fi înapoi la cămin şi voi lua cina împreună cu prietenele mele, ultima înaintea audiţiilor de mâine. Doar că... surprind ceva cu coada ochiului. Din partea dreaptă apare o maşină, gonind spre noi. O izbitură, puternică şi intensă, apoi totul în jurul meu devine negru.CAPITOLUL 32

Când mă trezesc, primul lucru pe care îl observ este că, într-un fel, corpul meu parcă nu-mi mai aparţine. Am ochii uscaţi, de parcă mi-ar fi fost frecaţi cu nisip, şi gura cleioasă, buzele mi s-au lipit una de alta. Membrele îmi sunt grele, nu reuşesc să le mişc. Nici măcar nu-mi pasă unde sunt. Ştiu deja că viaţa mea s-a terminat.

Moţăi o vreme, dar n-aş putea să spun dacă trec zece minute sau zece ore. Mă trezesc într-un sunet continuu şi dau cu ochii de un bărbat îmbrăcat în halat alb, care se apleacă spre mine.

— Mia, mă auzi? mă întreabă el, cu un puternic accent franţuzesc. Ai avut un accident, ai ajuns la spital noaptea trecută.

Arunc o privire în jos, spre piept, dar abia dacă pot să mă mişc, aşa că nu văd nimic. Cineva mi-a scos toate bijuteriile, inclusiv ceasul.

— Ce oră e? întreb.

Vocea mi-e aşa de dogită că nu sunt sigură dacă m-a auzit măcar.

— E şase dimineaţa. Ai dormit de când te-a adus ambulanţa. Îţi aminteşti ceva din ce s-a întâmplat?

încerc să ridic din umeri, dar mă doare. Nu e vorba că nu-mi amintesc, ci că nu vreau s-o fac.

— Sunt doctorul Richard, iar tu te afli la unul dintre cele mai bune spitale din Paris. O să fii bine, Mia.

Mă uit în altă parte, cu ochii plini de lacrimi. Singurul mod în care aş putea fi într-adevăr bine ar fi să pot pleca de aici pe propriile-mi picioare şi să mă întâlnesc cu directorul artistic de la ABT chiar azi.

încerc să mă ridic, dar durerea îmi cuprinde toată partea stângă. îmi ţâşnesc lacrimile din ochi.

— Ţi-ai rupt o claviculă, dar e o fractură curată. O să te mai ţinem peste noapte ca măsură de precauţie, dar ai fost foarte norocoasă, Mia, nu ai avut nevoie de operaţie, în vreo două luni, cu ceva terapie, o să fii ca nouă, sunt foarte încrezător că vei reveni repede la normal.

O fractură curată. Ai fost foarte norocoasă.

îmi zâmbeşte din nou, convins probabil că-mi dă numai veşti bune. îmi mai spune că mi-au anunţat părinţii despre accident, dar că li s-a spus că sunt bine.

Nu sunt bine.

Lacrimile o iau la vale pe obraji, coborând apoi pe gât şi pe pernă. Abia îl mai ascult cum îmi povesteşte că aproape ajunseserăm la capătul intersecţiei când din dreapta noastră o maşină a trecut pe roşu, lovindu-ne din plin. Se pare că zburasem câţiva metri şi căzusem pe partea stângă. Louis se dăduse peste cap, lovindu-se de roată. îşi făcuse casca praf, dar el era bine. Nu avea decât o contuzie uşoară – un mic miracol –, dar şi el era ţinut sub observaţie.

Lumina neonului de deasupra mea e orbitoare, la fel ca adevărul pe care-l presupune diagnosticul meu.
Cum nu mă pot aduna să spun vreun cuvânt, doctorul mă sfătuieşte să mă odihnesc, urmând să revină peste vreo două ore să vadă cum mă simt.
— Vei fi bine, Mia, îmi spune din nou, ieşind apoi pe hol.
Numai că nu mă cunoaşte deloc. Nu voi fi bine. îmi vine
să urlu, dar şi asta îmi pare imposibil de făcut.
închid ochii şi, din nou, nu pot spune cât timp trece până când o voce caldă, familiară, ajunge la mine din celălalt capăt al încăperii.
Nu văd prea bine, iar ochii mi se obişnuiesc greu cu lumina strălucitoare a soarelui care pătrunde prin ferestre. În colţ, o femeie stă pe un scaun, vorbind încet la telefon.
— Mamă? întreb eu, crezând că am halucinaţii.
Mama se ridică de pe scaun şi aleargă spre mine.
-Mia!
încerc să mă ridic în capul oaselor, dar nu pot să mă mişc.

— Sunt încă în Paris? o întreb, uitându-mă în jurul meu.
îmi simt capul atât de greu, de parcă mi-ar fi turnat cineva ciment în el.
Mintea mi-e înceţoşată, sunt incapabilă să mă concentrez. Vreau să mă culc la loc şi să mă trezesc peste vreo zece ani, când poate toate astea nu vor mai durea aşa de tare. Poate.
Mama dă din cap cu tristeţe. Are cearcăne sub ochi.
— Am sărit în primul avion. Mi-au spus că eşti bine, dar nu puteam suporta gândul că te vei trezi singură.
Mi se pune un nod în gât. Nu ştiu ce să spun.
— Ai nevoie de ceva? mă întreabă îngrijorată mama, aşe- zându-se cu atenţie lângă mine şi luându-mă de mână. Apă? Poate nişte suc? Mi-au spus că e posibil să ţi se facă sete de la medicamentele împotriva durerii pe care ţi le-au dat.
Mă uit în jos, la mâna mea, conectată la o perfuzie. Alte lacrimi mi se rostogolesc pe obraji.
— Mia, te rog, vorbeşte cu mine, spune iar mama.
— Cât e ceasul? o întreb, căutând în zadar cu privirea telefonul pe noptieră.

Mama încearcă să pară degajată când se uită la ceas, dar văd că e îngrijorată.
— Abia a trecut de ora două.
îmi scutur capul şi încerc să mă îndrept.
— Poate dacă...
Mama îmi apasă mâna ferm cu a ei.
— Mia, ştiu la ce te gândeşti, dar nu se va întâmpla asta. îmi pare extrem de rău. Poliţiştii au discutat cu martorii, să ştii, accidentul vostru nu ar fi avut loc niciodată dacă maşina aia nu ar fi trecut pe roşu.
Nu, îmi spun eu, nu s-ar fi întâmplat dacă n-aş fi fost pe locul din spate al scuterului lui Louis în seara dinaintea marii mele şanse. Nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă nu l-aş fi întâlnit pe el.
Cineva bate la uşă, apoi o deschide. E Louis. Are tricoul rupt, zgârieturi roşii pe bărbie şi pomeţi, dar se ţine pe picioare. Fără nicio rană.
— Mia! exclamă el, pornind repede spre patul meu.
Mama se ridică şi se duce la fereastră, lăsându-ne să
vorbim. Pare să-l cunoască pe Louis. Doar că eu nu vreau să rămân singură cu el. În clipa asta, nu-l pot privi în ochi.
Cu toate astea, Louis rămâne la marginea patului.

— îmi pare rău, Mia. N-ar fi trebuit să te rog să vii cu mine.
— Iar eu nu ar fi trebuit să accept...
— Tata... a fost aici aproape toată noaptea. E aşa de supărat din cauza situaţiei, spera să te vadă, dar a trebuit să plece la...
— La audiţii, termin eu fraza în locul lui, însă vocea mi se frânge la jumătate.
Louis priveşte în jos, dar îi văd lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji.
— Cei de la ABT voiau să te vadă, spune el, apoi se şterge la ochi şi continuă: Şi cei de la Royal Ballet, şi cei de la Opera din Paris. îmi pare atât de rău, Mia.
Credeam că le auzisem pe toate, dar asta e picătura care umple paharul. O surprind pe mama privindu-mă, cu faţa împietrită de grijă. încep să suspin, la început încet, apoi tot mai tare, până când tot trupul mi se zguduie. Mă doare pieptul, mă doare tot, dar nu-mi pasă de durerea fizică. Pe-asta o pot controla.
— îmi pare atât de rău, Mia, nici nu ştii cât...
Am senzaţia că plânge şi el, dar nu mai văd limpede din cauza propriilor lacrimi, care curg şi curg, laolaltă cu visurile şi

speranţele mele, udându-mi fleaşcă pijamaua.
Mama se întoarce atunci spre Louis:
Poate ar fi mai bine să pleci acum, îi spune ea, amabilă, dar fermă

.Louis îmi aruncă o privire, dar nu mă pot uita la el. încearcă să mă ia de mână, dar mi-o retrag.
Sufletul meu e gol.
îmi las capul pe perna îmbibată în lacrimi, întorcându-mi faţa de la el. Nu ştiu cât durează, dar într-un final iese din cameră, şi gata cu el.
Ceea ce mă face să-mi dau seama că n-o să-l mai văd niciodată pe Louis Dabrowski.CAPITOLUL 33
Când mă trezesc, sunt tot la spital. Clavicula mi-e în continuare ruptă, iar viaţa mea – tot distrusă. Rămân întinsă o vreme, nemişcată, încercând să nu simt nimic, până când o asistentă vine cu micul dejun pe o tavă.
— *Bonjour, vous allez bien?* „Bună ziua, cum te simţi?”
Mă tutuieşte, ceea ce e normal în Franţa când stai de
vorbă cu cineva pe care nu-l cunoşti, dar pe mine mă loveşte din nou realitatea: sunt blocată într-o cameră de spital, atât de departe de casă.
Asistenta verifică fişa de la capătul patului.
— Doctorul, începe ea, căutându-şi cuvintele, a spus că poţi pleca.
Dau din cap, ea dă să plece, dar o opresc.

— *Maman? „Mama}”* o întreb.
îmi zâmbeşte şi se întoarce:
— O să vină cât de curând.

Ciugulesc câte ceva de pe tavă, dar lacrimile mele sărate sunt de departe mai gustoase decât tot ce e acolo. Mă uit la ceas – probabil că sala de mese e acum plină. E ultimul mic dejun. încerc să-mi imaginez că sunt acolo, făcând glume cu prietenele mele, dar mintea mea e goală. La fel şi inima.

Până ce o bătaie răsună la uşă, după care trei fete frumoase dau buzna. Şocată, încerc să mă ridic, dar mă doare când mă mişc. Lucy, Anouk şi Audrey se rostogolesc spre mine, năvălesc pe patul meu, iar parfumul lor atât de cunoscut umple încăperea.

— Nu ţi-am adus flori, zice Lucy, scotocind în geantă.

În minte îmi vine o imagine din seara trecută: Louis
oferindu-mi un buchet de trandafiri roşii, parfumaţi. Mi se păruseră cei mai frumoşi pe care-i văzusem vreodată.

— Nu-mi trebuie flori.

— Ne-am gândit la ceva şi mai bun, adaugă Anouk.

Lucy scoate la iveală o pungă unsuroasă de hârtie, pe care mi-o întinde. Nu trebuie să o deschid ca să ştiu ce e înăuntru, aş recunoaşte mirosul ăsta de unt de la un kilometru. Cu toate că miroase dumnezeieşte, mi-e orice, numai foame nu.

— Cum te simţi? mă întreabă Anouk când bag în gură o firimitură... măcar am ceva de făcut.

În spatele ei, Audrey tresare. Ştie cum mă simt mai bine decât oricine altcineva. Lacrimile care-mi curg pe obraji vorbesc de la sine.

— Nu, nu, nu! exclamă Lucy, aşezându-se pe pat şi luându-mă de mână. Să ştii că şi verişoara mea şi-a rupt clavicula acum câţiva ani, dar acum aleargă din nou la maratoane.

— Da, se bagă şi Anouk, cu un terapeut bun...

— O să mă întorc în timp pentru audiţia de la ABT? o întrerup eu.

— îmi pare rău, Mia, spune ea, contrariată. N-am vrut să... ştiu că e foarte neplăcut.

— Aşa e, zic eu, scoţând un hohot trist printre lacrimi.

— Dar *vei dansa* iar, adaugă Lucy, mângâindu-mi mâna.
Ştiu că sunt bine intenţionate, dar nu sunt suficient de
puternică. Cu toate astea, încerc să par cât mai voioasă.
— Când plecaţi acasă? le întreb.
— Chiar acum, zice Anouk, uitându-se la ceas, dar voiam să ne luăm rămas-bun.
— Mulţumesc că aţi venit, înseamnă mult pentru mine.
— îmi pare rău că nu putem rămâne, spune şi Lucy, cu un zâmbet vinovat. O să-mi lipseşti aproape la fel de mult cât îmi va lipsi şi Parisul.
Chicoteşte la propria-i glumă, dar mie nu-mi iese decât o umbră de zâmbet.
Paris. Aş vrea să uit că am fost vreodată în oraşul ăsta, la doar câţiva paşi de visul meu de-o viaţă. Până când a fost strivit de o maşină.
— Hei, fetelor, m-aţi putea lăsa o clipă cu Mia? le întreabă deodată Audrey. Până acum, stătuse tăcută la capul patului.
Lucy şi Anouk se uită una la alta, apoi se ridică, mă îmbrăţişează şi îmi promit că o să ţinem legătura. Lacrimile îmi vin înapoi în ochi când îmi dau seama că ăsta e sfârşitul verii mele dedicate baletului – nu doar

într-un spital, ci şi smulsă mai devreme de lângă prietenele mele.
După ce Lucy şi Anouk ies, Audrey se aşază lângă mine.
— Te doare? mă întreabă ea, încercând să găsească o poziţie mai confortabilă.
— Ce, clavicula? Un pic. Dar restul...
Vocea mi se gâ- tuie. Nu e nevoie să o spun însă, căci Audrey ştie deja că aş putea îndura orice durere, dar nu şi devastarea de a-mi rata şansa de a dansa la ABT.
— îmi pare tare rău, Mia. Am fost şocată când am auzit ce s-a întâmplat. N-aş fi vrut niciodată să...
— Ştiu, o întrerup eu.
Audrey îşi muşcă buza de jos, apoi mă priveşte şi oftează.
— Uite, vreau să o afli de la mine...
Face apoi o pauză. Respiraţia mi-o ia razna.
— Nu-mi spune, ai primit o bursă la ABT. Şi aş pune pariu că acelaşi lucru e valabil şi pentru compania de balet a lui Balşoi Teatr, spun eu.
Audrey a avut audiţii pentru toate companiile şi, evident, i-a dat pe toţi pe spate.
— O să merg la ABT, zice ea, încruntându-se.

Dau din cap, încercând să trag aer în piept. Trebuie să fiu curajoasă.

— Aş vrea să poţi veni şi tu. Ar fi atât de tare să facem asta împreună!

E greu de crezut, dar chiar pare sinceră. Cu siguranţă, vara asta ne-a schimbat pe amândouă.

— O meriţi din plin, Audrey, sunt foarte fericită pentru tine.

Ciudat, dar chiar asta simt.

Bărbia îi tremură şi, pentru o clipă, mă tem că va izbucni în plâns, în schimb, face ceva şi mai surprinzător.

— Mi-e teamă, spune. Mama s-a supărat rău că nu am ales Balşoi Teatr, dar nu e doar asta. Mi-e teamă că o s-o dau în bară. Dacă mă duc la ABT şi nu sunt nici pe departe la fel de bună ca restul balerinelor?

Izbucnesc în râs.

— De ce râzi? se încruntă ea.

— Audrey Chapman are sentimente şi recunoaşte asta cu voce tare. Misiunea mea e îndeplinită.

Mama apare la vreo oră după ce Audrey îşi luase rămas-bun. Zâmbeşte şi pare fericită. Nu-mi dau seama de ce, poate din cauza medicamentelor cu care sunt îndopată.

Se aşază pe marginea patului şi-mi dă un pahar cu apă, apoi mă întreabă:

— Eşti gata să pleci de aici?

Dau din cap în semn că da şi beau câteva înghiţituri. Mă gândeam la momentul ăsta – întoarcerea acasă, la viaţa normală – de câteva săptămâni, dar acum avea o cu totul altă semnificaţie. Cât timp sunt încă aici, pot să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic. Ştiu că sună stupid, dar undeva în sinea mea încă mai sper că o să mă trezesc din coşmarul ăsta şi o să ajung la audiţii.

— La ce oră avem zborul? o întreb pe mama când se ridică.

O privesc cum scoate nişte haine din bagajul meu. Probabil trecuse pe la cămin să-mi împacheteze lucrurile.

— La cinci jumătate după-amiază, spune şi începe să-mi adune lucrurile – rucsacul, telefonul, hainele pe care le purtam în noaptea accidentului. Peste două zile, adaugă apoi.

Poftim?

— !îmi pare rău că nu ai ajuns la audiţii, Mia, îmi spune ea. Ştiu cât de mult însemna asta pentru tine.

Credeam că rămăsesem deja fără lacrimi după cât plânsesem, dar iată că nu e aşa, se mai găsesc câteva. Mă întreb dacă va veni vreodată momentul în care nu voi mai simţi durerea asta.

Mama îmi întinde un şerveţel, apoi continuă:

— Aş vrea să pot îndrepta cumva lucrurile, aşa că m-am gândit, apoi am vorbit cu tata şi am căzut de acord că vara ta în Paris nu se poate termina aşa. Ştiu că asta nu va schimba lucrurile, dar am o surpriză pentru tine. Aventura ta în Paris nu s-a terminat încă.

Îi văd bucuria şi entuziasmul din priviri şi, aşa rănită şi confuză cum sunt, mă las cuprinsă de speranţă. Oare unde mergem?

CAPITOLUL 34

OH, MONDIEU! „Doamne, Dumnezeule!”

În timp ce taxiul în care ne aflăm încetineşte pe Rue de Rivoli, trecând pe lângă Luvru şi Grădinile Tuileries, inima mea ratează o bătaie.

Mă uit spre mama:

— Ce-ai făcut?!

Se mulţumeşte să râdă, ba mai mult, pare chiar mulţumită de sine. Ne oprim în faţa unui pasaj din piatră care duce spre intrarea în Le Meurice. Goana după tabloul lui Degas mă purtase inclusiv pe aici, împreună cu Louis, însă hotelul mi-e cunoscut mai mult pentru că fetele vorbiseră despre el într-o seară, la cină – este cunoscut drept unul dintre cele mai extravagante din Paris, preferatul vedetelor.

Deşi sunt mai mult decât conştientă de cât de murdar mi-e părul şi de bandajul care îmi susţine braţul, parcă greutatea care mă apasă se mai ridică puţin când portarul îmi deschide uşa, apoi ne ia bagajele şi ne urmează în sala uriaşă de la intrare. Din tavan atârnă candelabre imense, opulente, din sticlă, iar pe pereţi văd oglinzi vechi, alături de tablouri demne de a fi expuse în muzee. Priveliştea îmi taie respiraţia.

— Ai jefuit cumva vreo bancă? o întreb pe mama când rămânem singure.

Fotoliile sunt tapiţate cu o catifea roz şi fiecare piesă de mobilier este stropită cu aur. Draperii groase din mătase încadrează ferestrele uriaşe, din tavan până în podea,

care lasă înăuntru o lumină caldă, strălucitoare. Mă simt ca o prinţesă.

Mama chicoteşte.

— Nu, pur şi simplu am folosit toate punctele pe care le-am strâns pe cârdul de credit... şi ceva peste. Dar să ştii că n-am rezervat un apartament, cel mai probabil portarului i s-a făcut milă de tine şi ne-a dat o cameră mai bună, adaugă ea, arătând spre braţul meu imobilizat.

Mă duc spre fereastră şi îmi dau seama că avem şi balcon. Deschid larg uşile şi ies, oftând zgomotos.

— Mamă! N-o să îţi vină să crezi!

Mama vine repede şi lasă să-i scape un suspin. În faţa noastră se întinde întregul Paris, cu clădirile sale deschise la culoare, ghivecele de flori atârnate la ferestre şi acoperişurile de ardezie. Vedem Grădinile Tuileries în toată splendoarea lor, până departe, la Luvru, iar celebrul ceas al Musee d'Orsay e chiar în faţă. Toatea stea ar fi fost de ajuns să mă facă să zâmbesc, dar iată şi Turnul Eiffel, ri- dicându-se mândru chiar în dreapta noastră, imagine care mă face să uit de toate necazurile.

— Mulţumesc, mamă...

îmi zâmbeşte şi îşi trece o mână prin părul meu. Ochii i se umezesc. Se apleacă apoi spre mine şi mă sărută pe frunte.
— Mă bucur aşa de mult că eşti bine, îmi şopteşte.
Stăm aşa, ţinându-ne de mână, multă vreme, cu vântul
zburlindu-ne părul şi cu Turnul Eiffel sclipind în soare lângă noi.
încă mă simt obosită, aşa că mama vine cu ideea să ne facem de cap şi să luăm masa într-unui dintre restaurantele renumite ale hotelului.
— Totuşi, eşti sigură că nu ai jefuit vreo bancă? o întreb eu din nou.
Mama izbucneşte în râs, apoi spune:
— N-am mai fost în Paris dinainte de a te naşte tu, iar acum nu am decât două zile la dispoziţie, aşa că ar trebui să profităm la maximum.
În mod normal, aş fi fost intimidată de feţele de masă albe, tacâmurile extravagante şi porţelanurile fine, dar azi nu-mi fac griji pentru astfel de lucruri lipsite de importanţă. Mă concentrez, în schimb, pe mirosurile care mă înconjoară – cea mai proaspătă baghetă pe care am gustat-o până acum, fulgii de sare din untul care mi se topeşte pe limbă.

— De ce ai insistat mereu să am şi un Plan B, mamă? o întreb după ce chelneriţa ne ia comanda.
Mama se încruntă, dar nu încearcă să schimbe subiectul.
— Nu încercam decât să te protejez.
— Dar de ce? Ştii doar că-mi doresc să devin balerină de când mă ştiu, e singurul meu plan. Iar acum am nevoie de un plan B. Clipesc să-mi alung lacrimile, apoi continui: Cum ai ştiut?

Mama trage adânc aer în piept şi aruncă o privire în jur. Aproape toate mesele sunt ocupate, dar e destul de linişte. Oamenii vorbesc încet, mâncând cu gesturi căutate, sofisticate. Bărbatul de lângă noi îşi tamponează cu grijă colţurile gurii cu şervetul impecabil, apoi ridică paharul de vin prinzându-l doar cu două degete.

— Şi eu am fost balerină, spune mama când tăcerea dintre noi devine apăsătoare, aşa că ştiu pe pielea mea cât de competitiv şi nemilos poate fi baletul.

Ştiam asta, dar nu zic nimic. Vreau să aud ce mai are de spus.

— Nu cred că ţi-am mai spus asta până acum, dar, ca şi tine, îmi doream să

devin profesionistă. Ne asemănăm mai mult decât crezi.

Ne este adus primul fel de mâncare. Mi-am luat un *gazpacho* care arată atât de bine, stropit deloc la întâmplare cu ulei de măsline, încât mă gândesc de două ori înainte să bag lingura în el.

Mama zâmbeşte cu tristeţe, apoi ia o înghiţitură din salata *niçoise*[1].

— îmi plăcea foarte mult şi îmi doream tare să reuşesc, spune ea, apoi se uită în altă parte înainte să adauge: Când am avut audiţia la ABT, eram atât de sigură că voi fi acceptată...

— Ai dat o probă pentru ABT? o întreb eu, cu ochii ieşindu-mi din orbite de surprindere.

Face semn din cap că da, apoi adaugă:

— De multe, multe ori.

— Poftim?! exclam, încercând să nu ridic vocea.

Mama mai ia o înghiţitură, apoi spune:

— Cât de bună e! Dacă mai stau mult în Paris, n-o să mai încap în haine...

Dar n-am de gând să o las să schimbe subiectul.

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu ABT.

---

1 **„Salată ca în Nisa”, în lb. franceză, în original, o salată din ton, anşoa, roşii, măsline şi ouă fierte (n. tr.).**

— Acelaşi lucru care li se întâmplă celor mai multe balerine: nu am fost acceptată. N-am trecut niciodată mai departe de a doua audiţie. Am plecat apoi în California şi am dat probă pentru baletele din San Francisco şi din Los Angeles, dar... acelaşi rezultat. Eram bună, eram talentată şi ambiţioasă. Dar pur şi simplu nu a fost de ajuns.

îngheţ, incapabilă să-mi văd mai departe de mâncare ca şi cum ceea ce aud nu ar fi cea mai tare chestie pe care o aflu despre ea. Niciodată nu mi-a mai povestit lucrurile astea, nici ea, dar nici altcineva din familia noastră.

— Şi ce-ai făcut? o întreb, ţinându-mi respiraţia.

Mama dă din umeri.

— Mi-am văzut în continuare de antrenamente. Am dat probe pentru companii mai mici. Până într-o zi, când mi-am dat seama că n-o să ajung niciodată unde îmi doream. Puteam să o ţin în continuare aşa, dar cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mi se întărea convingerea că baletul pur şi simplu nu era pentru mine. Ani întregi de antrenamente şi competiţii, fără niciun rezultat relevant. Obosisem de atâtea dezamăgiri şi

respingeri, aşa că am mers la facultate, în Philadelphia. Eram sigură că n-o să-mi găsesc locul acolo şi că o să regret că am renunţat la visul meu, dar nu a fost aşa. M-am distrat de minune, mi-am făcut prieteni, alte hobby-uri, apoi l-am întâlnit pe tatăl tău. Am o carieră frumoasă, iubesc ceea ce fac şi, iată, pot să-mi invit fiica la prânzuri extravagante în Paris. Nu regret absolut nimic.

Expir încet, încă încercând să înţeleg tot ce mi-a spus. Nu-mi cunoşteam deloc mama, în bună măsură din cauza mea. Toţi anii ăştia în care ne certaserăm din cauza baletului nu m-am gândit nicio clipă să o întreb ce simte *cu adevărat* despre ce înseamnă să fii balerină.

— Dar eu nu vreau să renunţ, spun eu, cu voce fermă, dar cu mâinile tremurându-mi.

Mama zâmbeşte.

— Mi-a luat o vreme să înţeleg, dar acum ştiu asta. îmi pare rău că nu te-am susţinut mai mult, pur şi simplu încercam să-ţi arăt că poţi fi fericită şi dacă nu eşti balerină. Dar apoi bunica Joan mi-a spus că ai găsit-o pe strămoaşa noastră, prim-balerina, şi abia atunci mi-am dat seama

cât de important trebuie să fie baletul pentru tine.

Se apleacă spre mine, peste masă, şi-mi ia mâinile între ale ei. Sunt epuizată, dărâmată, nu cred că am reuşit să accept pe de-a-ntregul ce mi s-a întâmplat şi cum va fi viaţa mea în lunile ce urmează.

— Vreau să devin balerină profesionistă, asta îmi doresc dintotdeauna, spun, mai mult ca să mă conving singură. Dar ce mă fac dacă nu-mi iese?

Mama dă încet din cap, apoi zice:

— O să fii bine.

— Chiar? Trag adânc aer în piept şi-mi muşc limba.

Cât de nepotrivit ar fi să izbucnesc în lacrimi într-un restaurant aşa elegant ca ăsta?!

— Mia, spune atunci mama, uită-te la mine. Curând, toate astea nu vor mai fi decât o mică piedică în calea ta, crede-mă.

— Am ratat proba la ABT, chiar de două ori.

— Pe de altă parte, eu am fost convinsă că-mi doresc mai mult decât orice să devin balerină, dar uite că viaţa mea a luat o altă întorsătură, şi toate s-au aşezat minunat. Viaţa nu e despre şansele pe care

le ratăm, ci despre a te bucura de călătorie. Urmează-ţi visul cât vrei, dar să ştii că nu e nimic rău dacă te răzgândeşti pe parcurs.

Dau din cap în semn că da, apoi mă întorc încet la mâncarea din faţa mea. îmi doresc să o cred, dar nu pot să-mi şterg pur şi simplu din minte tot ce am pierdut în ultimele zile. Cu toate astea, în sinea mea o ştiu: o să dansez din nou.

Abia ne întorseserăm în cameră când îmi sună telefonul. N-o să mint, mi se rupe inima când văd un număr pe care nu-l ştiu. De când plecasem de la spital, nu mai primisem niciun semn de la Louis, niciun mesaj, niciun telefon. Pe de altă parte, nici eu nu-l căutasem. încă îmi erau toate proaspete în minte, iar între noi totul fusese spus. Poate aşa şi trebuia să se termine. O ruptură curată, ca în cazul claviculei mele.

-Alo?

— *Madem...* Mia? întreabă o voce nesigură de bărbat. Sunt *Monsieur* Dabrowski.

Mă aşez într-un fotoliu, iar inima mi-o ia la goană.

— îmi pare atât de rău... V-am promis că n-o să vă dezamăgesc, şi iată ce am făcut...

— Dar nu ai făcut-o, mă întrerupe el cu hotărâre. Nu putem controla totul, Mia. Sigur, mi-aş dori ca tu şi Louis să nu fi ieşit în seara aceea, după spectacol, şi chiar mai mult ca maşina aia să nu fi trecut pe roşu, dar asta e, se mai întâmplă şi astfel de lucruri. Din păcate, asta e viaţa.

— Deci... nu sunteţi supărat pe mine? îl întreb, încercând să nu par prea surprinsă.

— Ştiu că eşti tu destul de supărată pe tine, pentru mine asta e de ajuns. Ce-a fost a fost.

— Am ratat proba la ABT, nu mai am nicio şansă, insist eu, subliniind ceea ce e, de altfel, evident. Mă doare să o admit cu voce tare, dar trebuie să accept realitatea.

— Aşa e, aprobă serios *Monsieur* Dabrowski. Directorul de la ABT a fost şocat când i-am spus ce s-a întâmplat, efectiv a rămas fără cuvinte.

— îmi pare atât de rău, repet, încercând să umplul golul din conversaţie. Mi-am distrus viitorul, e clar, iată câţi oameni dezamăgisem... pe cei care contau cel mai mult.

Monsieur Dabrowski inspiră adânc.

— Am stat mult de vorbă cu el. În mod normal, nu mă amestec în treburile astea, pentru că felul în care companiile de balet recrutează balerine chiar nu ţine de mine. Cu toate astea, trebuie să ştii că l-am întrebat dacă-ţi mai poate da o şansă.

— Bine, îngaim, întrebându-mă dacă într-adevăr am înţeles ce mi-a spus.

Nu mi-l pot imagina susţinându-mă, dar se pare că exact asta făcuse

— .Din păcate, răspunsul lui a fost nu, şopteşte *Monsieur* Dabrowski. Cu toate că a fost impresionat de felul în care ai dansat, a mai invitat şi alte balerine la audiţii şi e de părere că acestea ar trebui să aibă prioritate, dată fiind starea ta. Atâtea balerine îşi doresc să danseze la ABT...

Nu mai continuă, dar sunt sigură că se gândeşte, ca şi mine, de altfel, la Audrey. Ea cu siguranţă e deja acasă, pregătindu-se pentru noua ei viaţă în New York. Mă scutur de umbra de invidie care mă cuprinde înainte să devină prea greu de suportat.

— Vă mulţumesc că aţi încercat, reuşesc să spun, cu vorbele oprindu-mi-se în gât.

Ceea ce îmi spune nu mă surprinde însă deloc – de ce aş mai primi o şansă dacă nici măcar nu ajunsesem la audiţie?

— Mai am însă ceva să-ţi spun, continuă *Monsieur* Dabrowski. M-a sunat ieri directoarea Operei din Paris. E la curent cu ce ţi s-a întâmplat, dar s-a mai gândit, pentru că şi-a dat seama cât eşti de talentată. Ajunge de câteva ori pe an la New York, aşa că mi-a spus că ar vrea să te vadă data viitoare când merge, dacă-ţi vei reveni până atunci. Nu mi-a promis nimic, dar... uneori, mai există şi excepţii, poţi primi o ofertă şi să începi mai târziu. Ştiu că nu e ABT, dar să ştii că şi Opera din Paris are o reputaţie bună, adaugă el chicotind.

Nu mă pot abţine şi ţip, ceea ce o face pe mama să-mi arunce o privire îngrijorată. Îi zâmbesc, asigurând-o că sunt bine, dar sunt mai mult decât bine. Nu ştiu cât va dura recuperarea mea sau cum va fi viaţa mea peste câţiva ani, dar uşa asta pe care mi-a deschis-o, şansa unei noi întâlniri cu directoarea Operei din

Paris, e semnul de care am nevoie. Singurul.

CAPITOLUL 35

Sunt atâtea de văzut şi de făcut în cartierul acesta, că nici măcar nu ne obosim să mai luăm metroul. Până la urmă, nu degeaba este *le premier arondissement,* „primul arondisment”, aici sunt toate lucrurile importante.

Străbatem Grădina Palais-Royal şi ne oprim să facem o poză la instalaţia de artă modernă din curtea palatului – coloane de toate mărimile, în dungi alb-negre, contrastând puternic cu arhitectura clasică din jur. Sunt amuzante şi neaşteptate, încă un semn că Parisul este elegant, dar şi că îşi depăşeşte mereu limitele. Mai târziu, la Laduree, încercăm absolut toate felurile de *macarons,* pentru că... de ce nu? Cele roz sunt preferatele mele, iar mama a făcut o pasiune pentru cele cu gust de căpşuni şi bezele.

Cu toate că nu mi-e încă la îndemână să vorbesc despre balet, mama insistă să mergem la magazinul Reppeto de pe Rue de la Paix. Vrea să mă răsfăţ, să-mi iau ceva de la Paris pentru momentul în care voi începe să dansez din nou.

Nu pot să-i spun toate motivele pentru care mă doare atât de tare să revin aici –

ca să amintesc doar unul, aici am avut prima aventură senzaţională, înspăimântătoare şi în acelaşi timp minunată cu Louis. Dar, cum pare foarte important pentru ea să plec fericită din Paris, sau măcar într-o stare mai bună, şi nu atât de tristă, nu mai protestez. Aştept doar să se întoarcă odată cu spatele, să nu mai fiu silită să zâmbesc.

În cea mai mare parte a timpului rătăcim fără nicio ţintă sau plan pe străduţe frumoase, ne oprim să bem ceva la vreo cafenea drăguţă, ascultăm artişti stradali interpretând cântece franţuzeşti pe care nu le ştim şi intrăm în bisericuţe uimitoare să admirăm vitraliile de aproape. Totul e scăldat într-o lumină caldă, plină de speranţă. Vara e încă în toi. Vobim pe FaceTime cu tata şi cu Thomas, care par un pic invidioşi pe mica noastră aventură. Thomas ne pune să-i promitem că nu venim acasă fără să-i aducem macarons, dar tata e cam tăcut. îngrijorarea i se citeşte în ochi, aşa că mă dau peste cap să par cât mai binedispusă, deşi ştiu că e îngrijorat din cauza mea.

La fel şi eu, sinceră să fiu. Când am terminat convorbirea cu *Monsieur* Dabrowski, n-aş fi ştiut să spun cum mă

simt. Cei de la ABT nu mă voiau şi aveau tot dreptul, îmi oferiseră o audiţie, iar eu nu m-am prezentat. Nu mai contează cât de mult îi plăcuse directorului artistic cum dansasem, cu siguranţă uitase de mine deja. Mama avea dreptate: sunt atâtea balerine care-şi doresc să devină profesioniste, toate talentate, hotărâte, gata să dea tot ce au mai bun. Ca să nu mai zic că nici nu sunt lovite de maşini în seara dinaintea spectacolului...

Cu toate că sunt recunoscătoare pentru şansa pe care pare să mi-o dea directoarea Operei din Paris, nu sunt sigură ce să cred despre asta. Dacă îi face doar o favoare lui *Monsieur* Dabrowski? Oricât jurase că fusese doar ideea ei şi că el nu avusese nimic de-a face cu asta, cu cât mă gândesc mai mult, nu pot să nu mă întreb dacă aceasta îşi va mai aminti măcar de mine peste câteva luni, când va ajunge la New York.

Lăsând toate astea, mă întreb dacă chiar îmi doresc să revin anul viitor în Paris. Dacă m-ar fi întrebat asta cineva în timpul verii, când trăiam cele mai frumoase momente cu Louis, cel mai probabil aş fi spus da. Dar asta era în perioada când viaţa mea se transformase

subit într-un basm. Când credeam că pot avea tot ce-mi doream. Că nu va fi nevoie să fac compromisuri. Că pot sta seara până târziu, iar dimineaţa să mă trezesc devreme. Că pot pierde vremea cu prietenele mele şi că pot folosi orice ocazie ca să mă întâlnesc pe furiş cu Louis. Că pot afla misterul legendei familiei noastre şi-i pot acorda lui Odile întreaga mea atenţie.

Dar acum nu mai sunt atât de sigură că pot avea totul, întotdeauna sunase prea bine ca să fie şi adevărat, probabil pentru că aşa şi este. Da, o să mă vindec, ştiu. Într-o bună zi. Trebuie să muncesc din greu ca să mă refac complet şi încă şi mai mult ca să recuperez timpul pierdut. N-am decât să le iau pe rând.

Ultima după-amiază în Paris soseşte cât ai clipi. îmi tremură mâinile când încep să împachetez. Tubul de carton cu afişul cu tabloul lui Degas e sprijinit într-un colţ, aşteptând să ajungă acasă şi să-şi reia locul pe care-l ocupa deasupra patului meu încă de când eram doar un copil.

— Asta a fost tot, spune mama când valizele ne sunt gata pregătite la uşă.

Dau din cap cu tristeţe. A fost un episod minunat, date fiind circumstanţele, dar imediat după ce voi părăsi această

cameră superbă, voi reveni la viaţa mea obişnuită, înapoi la clavicula ruptă şi la visurile mele zdrobite.

Mama oftează, ca şi cum mi-ar putea citi gândurile.

— Eu mă duc la recepţie, să văd ce mai trebuie să facem înainte de plecare. Nu te grăbi, mai avem vreo 45 de minute. Mă găseşti jos, o să-mi verific şi mail-urile. Sunt sigură că şeful meu a avut cel puţin vreo două urgenţe în ultima oră.

După ce pleacă, mă îndrept pentru ultima oară spre fereastră şi ies pe balcon. Când mă întorc – ultima dată – spre Turnul Eiffel, inima mi se strânge. E oare cu putinţă să duci dorul unei structuri metalice? Mi-am cumpărat un breloc mic cu forma lui de la un vânzător de pe Champs-Elysees ieri, dar nimic nu-l poate înlocui pe cel adevărat. Fac o poză şi o postez pe contul de Instagram. Arunc o privire peste flux şi îmi dau seama că nu postasem decât foarte puţine poze din timpul verii petrecute în Paris. Am fost prea ocupată să mă bucur de ea ca să mai simt nevoia să o şi împărtăşesc cu restul lumii.

Au revoir, „la revedere”, Paris, scriu în comentariu. *Je t'aime.*

Mai rămân o vreme în balcon, liniştită. Am fost norocoasă să trăiesc o vară incredibilă în cel mai frumos oraş din lume. Chiar dacă aş vrea să pot schimba modul în care s-a terminat, câte fete de 17 ani ar putea totuşi să spună asta? Câte dansatoare în devenire au făcut ce am făcut eu?

Când voi reveni acasă, în Westchester, şi mintea îmi va fi mai limpede, o să-i scriu lui Louis. Poate că n-o să vrea să mai audă de mine. Poate că accidentul nostru fusese doar felul în care Universul pusese punct acestui capitol. Poate că-şi va fi dat seama între timp că povestea noastră s-ar fi terminat oricum la sfârşitul verii. Aş vrea doar să nu se fi sfârşit cu mine plângând pe un pat de spital şi cu el plecând, rănit şi confuz.

O bătaie uşoară la uşă mă face să tresar. Mama trebuie să fi lăsat deja cheia. Mă duc să deschid, dar ceea ce văd dincolo de prag mă lasă cu gura căscată.

-Ce...

E Louis, cu părul zburlit, ca şi cum tocmai şi-ar fi scos casca, dar a uitat să şi-l mai aranjeze, cum face de obicei. Are câteva zgârieturi pe obraz şi cearcăne adânci. Dar... e aici.

— Am crezut că ai plecat, spune el, privindu-mă ca şi cum nu-şi crede ochilor. M-am gândit că ai plecat din Paris imediat după accident, iar azi mă uitam pe Instagram şi... am venit cât de repede am putut.

Şi atunci îmi dau seama. Nu spusesem nimănui că stăteam la hotelul acesta. Nu ştia nimeni că eram încă în Paris. Nu *trebuia* să fiu încă aici. Aflasem ce surpriză îmi pregătise mama abia după plecarea prietenelor mele, abia după ce-l văzusem pentru ultima oară pe Louis – sau ceea ce crezusem eu că fusese ultima oară. Când mă sunase *Monsieur* Dabrowski, probabil presupusese că eram deja acasă.

Eu... eu... încep, dar vorbele parcă nu vor să iasă. Credeam că... s-a terminat. Când ai plecat... am crezut că... relaţia noastră s-a încheiat. Că aşa a fost menit să se termine

.După expresia lui chinuită, îmi dau seama că m-am înşelat.

— M-am simţit atât de groaznic după accident, spune el. Am crezut că n-o să vrei să mai vorbeşti cu mine vreodată.

— Ce? Nu-i adevărat! Nu a fost vina ta. Ar fi trebuit să-ţi spun că n-am plecat...

— Nu-mi pasă, mă întrerupe Louis, luându-mi faţa în mâini. Eşti aici acum. Cu mine. Te iubesc, Mia. Nu puteam să te las să pleci din Paris fără să ţi-o mai spun o dată.

— Şi eu te iubesc, reuşesc să spun, sărutându-l printre lacrimi.

Ştiu că o să mă doară tare povestea asta când voi fi în avion, în drum spre casă, dar asta e. Într-un fel, Louis e ca baletul: merită, dar uneori e dureros. Foarte.

EPILOG

De data asta nu alerg, dar am clar o senzaţie de *déjà-vu* când intru pe terminalul Aeroportului „Charles de Gaulle”. E la fel de aglomerat ca ultima dată când am fost aici, dar acum nu trebuie să mai ţopăi sau să fac piruete ca să ajung la destinaţie. Şi nici nu se mai pune problema de păr încâlcit sau de transpiraţie, desigur.

Mai mult decât atât, mă opresc pe la jumătatea drumului şi intru într-o baie. îmi

las lucrurile lângă perete şi mă duc la chiuveta din colţ să mă împrospătez rapid – mă spăl pe dinţi, mă pieptăn, îmi scutur firimiturile rămase pe pantalonii de trening, după care-mi pun un rând curat de haine. Mă spăl apoi pe faţă, aplic un strat consistent de cremă hidratantă ca să-mi revin după zborul lung, după care mă analizez în oglindă. Arăt chiar prezentabil, proaspătă şi destul de odihnită. De fapt, semăn mult cu cineva foarte cunoscut.
Odată ajunsă înapoi pe terminal, îmi fac un *selfie* lângă un semn de taxi, apoi îl trimit ca mesaj: *Ghici unde sunt? ©*
îmi continui drumul spre ieşire, când îmi sună telefonul.
— Nu e miezul nopţii la New York? întreb imediat ce mă conectez la apelul video.
Audrey rânjeşte în loc de răspuns. În spatele ei, disting câţiva zgârie-nori plini de lumini şi câteva siluete.
— Eşti afară?! exclam, nevenindu-mi să-mi cred ochilor.
La o socoteală rapidă, aş zice că acasă trebuie să fie ora
unu dimineaţa.
— Da! spune Audrey cu un zâmbet larg şi obrajii îmbujoraţi. Venim din Brooklyn,

de la un festival de muzică, adaugă, apoi îşi mişcă telefonul în aşa fel încât să-i văd şi pe ceilalţi.
Trei fete şi un tip îmi fac cu mâna şi mă salută la unison.
— Hei, ea e prietena mea, Mia, spune Audrey, întorcând telefonul spre ea. Tocmai s-a mutat la *Paris*, se maimuţăreşte ea.
Izbucnesc cu toţii în râs, inclusiv eu, de altfel, dar abia apoi îmi dau seama că despre mine e vorba. Şi mă trezesc la realitate: tocmai m-am mutat în Paris.
Se pare că Opera din Paris chiar mă voia. Ultimul meu an de liceu trecuse fără să-mi dau seama şi, cu toate că recuperarea fusese lungă şi dureroasă, după câteva luni dansam din nou. La început nici nu mi-a venit să cred, dar corpul meu îşi amintea fiecare mişcare. Primăvara, m-am întâlnit cu directoarea Operei, care a fost mai mult decât încântată că mă întorsesem deja în studio.

E clar că aşa a fost să fie, mi-a mai spus când m-a îmbrăţişat de rămas-bun

.Cred că Elise Mercier ar fi fost complet de acord cu asta.

— Dar cu somnul de frumuseţe cum rămâne? o întreb pe Audrey.

— A, sunt bine, nu-ţi face griji, râde ea. O prietenă mi-a spus cândva că nu devin o balerină mai slabă dacă mă bucur de viaţă, ci dimpotrivă.

— Pare foarte înţeleaptă prietena ta.

Audrey aprobă, apoi adaugă:

— Deja mi-e dor de ea...

Aproape am uitat că, la început, noi două nu eram chiar prietene. Dar acum suntem. Am vizitat-o la New York, am fost să o văd la spectacolele de la ABT. La început, mi-a fost teamă că-mi va fi greu să fac asta, dar într-un final m-am împăcat cu ideea. Iar Audrey mi-a fost de mare ajutor să înţeleg că, aşa cum îmi spusese şi mama, planul de la început nu e întotdeauna şi cel mai bun. Mama ei, de altfel, îşi dorise ca Audrey să aleagă Balşoi Teatr, dar ea îşi ascultase inima. Simţise ce i se potriveşte, unde ar trebui să fie.

Terminăm de vorbit chiar când ies de pe terminalul Sosiri. Scrutez mulţimea, cu inima bătându-mi să-mi spargă pieptul. O mulţime de oameni aşteaptă aliniaţi, cu numele celor pe care-i aşteaptă scris pe

indicatoare. Pe niciunul însă nu e numele meu.

Săptămâna trecută ne trimiseserăm câteva mesaje, dar el îmi spusese că, din cauza şcolii, nu ştie sigur dacă poate veni să mă ia de la aeroport. îi spusesem că nu e nicio problemă. Până la urmă, nu ne-am promis nimic. în ziua plecării, la Le Meurice, ne-am luat rămas-bun printre lacrimi, recunoscători pentru vara minunată pe care o împărţiserăm, cu toate amintirile care ne rămâneau pentru totdeauna, orice avea să se întâmple mai departe. Sigur, ne-am mai trimis mesaje apoi, ne-am sunat, dar nu mai era acelaşi lucru. Timpul şi distanţa vin de hac şi celei mai frumoase poveşti de dragoste. Dar ceea ce simţeam eu nu se schimbase.

În timp ce-mi făceam loc prin mulţime, văd un balon ridicându-se chiar unde se termină mulţimea. Urmăresc cu privirea panglica până-l descopăr pe tânărul care o ţine. Cămaşă din în, păr răvăşit. Şi zâmbetul ăla. Zâmbetul care mă dă mereu peste cap.

Izbucnesc în râs şi pornesc spre el.

Louis ridică din umeri şi spune:

— M-am gândit că florile sunt *total* depăşite.

— Un nou început, constat eu, luând balonul. *J'aime ga.* „îmi place.”
El dă din cap, impresionat de accentul meu. Nu ştia că învăţasem din greu din momentul în care acceptasem oferta de la Institutul Operei din Paris.
— Mia.
Inspir adânc.
— Louis.
— Bine-ai venit acasă, îmi spune el, apoi, înainte chiar să apuc să zâmbesc, mă sărută.
Jur că aş putea face treizeci şi două de *fouette*-uri perfecte acum, pe loc. Sau să mă transform într-o lebădă şi să-mi iau zborul alături de el. Mă ia în braţe şi nu am nici cea mai mică îndoială că nu voi fi niciodată mai fericită decât sunt în clipa asta.
Sau până ne sărutăm iarăşi. Franţuzeşte, evident.

M U L Ţ U M I R I

Sunt recunoscătoare echipei de la Alloy Entertainment – Laura Barbiea, Sara Shandler, Josh Bank, Romy Golan şi Hayley Wagreich. A fost (şi este!) un vis minunat să lucrez cu voi, adevăraţi creatori de magie. Vă mulţumesc că m-aţi luat în această călătorie plină de neprevăzut (pe Vespa!).

Multe mulţumiri lui Danielle Rollins, una dintre cele mai muncitoare scriitoare pe care le cunosc, care, în ciuda acestui lucru, tot îşi mai face timp pentru a-i ajuta şi pe alţii.

Îi mulţumesc, de asemenea, agentului meu, Leigh Feldman, pentru că a fost mereu acolo şi m-a făcut să simt că am pe cineva de partea mea (şi multe mulţumiri merg, drept urmare, către liana Masad, pentru că ne-a făcut cunoştinţă).

Un mare, mare, mare *merci* lui Wendy Loggia, o editoare extraordinară, şi lui Alison Romig, nu doar pentru că i-a plăcut cartea mea şi şi-a dorit să o publice, dar şi pentru cele şase pagini minunate care conţineau oferta sa. Cel mai frumos e-mail pe care l-am primit vreodată.

Mulţumesc întregii echipe de la Delacorte Press: mă simt incredibil de norocoasă că sunt pe mâini atât de bune. Vă mulţumesc pentru căldura şi entuziasmul cu care aţi primit această carte. Emoţia voastră mă înduioşează.

E nevoie de o singură persoană pentru a scrie o carte, dar orice autor are nevoie de un sat întreg ca să o termine. Le mulţumesc tuturor prietenilor mei – în special lui Allison Amend, lui Elizabeth Conway, lui Marie Douât, lui Emilie Fromentin,

Clarei Kasser şi Laurei Stampler –, pentru ajutorul pe care mi l-au dat, pentru că m-au ascultat şi pentru cuvintele de încurajare, pe care le-am apreciat enorm. Le mai mulţumesc lui Rafaël Molina şi Elsei Lagache pentru că au avut de fiecare dată răspuns la numeroasele mele întrebări legate de balet.

Un mare *bise* familiei mele, Françoise Jouhanneau, François-Xavier Jouhanneau, Typhaine Cartry, Louis Jouhanneau, Patrick Jouhanneau şi Marie Collin, care m-au susţinut cu ardoare şi abia aşteaptă ediţia în limba franceză.

Aggie Pancakes, draga mea BFFF *(Best Feline Friend Forever,* „Cea mai bună prietenă felină"), îţi mulţumesc tare, căci, indiferent cât de urgent era termenul-limită sau cât de târziu în noapte mă lungeam cu scrisul, nimic nu mai conta când te încolăceai alături de mine.

Şi, desigur, am ţinut ce era mai bun pentru final: îi mulţumesc iubitului meu soţ, Scott Thistlethwaite, pentru absolut tot – pentru viaţa noastră minunată, pentru aventurile incredibile pe care le-am trăit, pentru sprijinul său necondiţionat şi pentru încrederea nesfârşită în mine. Puterea, calmul, bunătatea, căldura, nenumăratele glume şi optimismul tău îmi fac fiecare zi mai bună. Nu aş fi aici dacă n-ai fi fost lângă mine.[1] **„Salt basc", în lb. franceză, în original, element de balet clasic: odată cu saltul de pe un picior pe altul, se efectuează o mişcare laterală şi o răsucire în aer (n. tr.).**

[1] **„Ridicat”, în lb. franceză, în original, mişcare de balet clasic în care dansatorul se ridică, părând că stă pe vârful degetelor de la picioare; se poate face în toate poziţiile, pe unul sau ambele picioare (n. tr.).**

[1] **Mişcare în timpul căreia piciorul de lucru este tras până la genunchiul piciorului de sprijin, se extinde încet într-o poziție deschisă şi este menţinut acolo (n. tr.).**

[1] **Mişcare de balet prin care dansatorul se ridică, părând că stă pe degetele de la picioare (n. tr.).**